TERRY PRATCHETT

Trilogia lui JOHNNY MAXWELL

CARTEA ÎNTÂI

DOAR TU POȚI SALVA OMENIREA

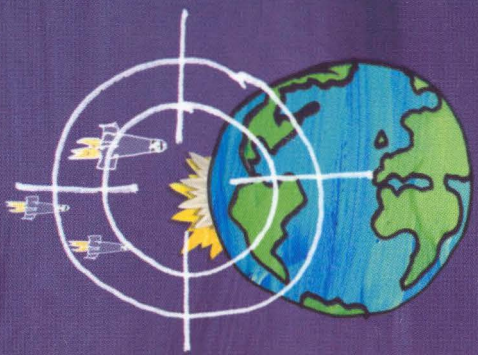

CORINT JUNIOR

Fuzelajul imens al navetei-amiral inamice se ivise în colţul ecranului. Nivelul zece, acu-i acu'... uşurel, uşurel... acum nu mai existau alte navete de atac, aşa că nu trebuia decât să evite să intre în bătaia armelor navetei-amiral, iar apoi să se năpustească şi... *Vrem să discutăm.*

Johnny clipi nedumerit către mesajul de pe ecran.

Vrem să discutăm.

Naveta vâjâi pe lângă el – iiiuuuummmm. Johnny întinse mâna spre tasta decelerării şi frână, apoi viră şi fixă din nou reticulul pe gigantica formă roşie.

Vrem să discutăm.

În manual nu scria nimic despre mesaje...

TERRY PRATCHETT este unul dintre cei mai îndrăgiţi autori din zilele noastre. Este bine-cunoscut mai ales pentru seria de un fenomenal succes *Lumea Disc*, ce include acum şi patru titluri pentru tinerii cititori – *Uluitorul Maurice şi rozătoarele lui educate*, care a câştigat Carnegie Medal în 2001, plus cele trei romane despre Tiffany Suferind şi Nac Mac Fulgeri: *Scoţiduşii liberi, O pălărie plină de cer* şi *Faurul Iernii*.
Pentru tinerii cititori a mai scris şi alte romane de succes, dintre care amintim *Trilogia Nomilor*.

Terry Pratchett locuieşte în Wiltshire şi simte că zilele îi sunt foarte pline.

Redactare: Emil Paraschivoiu, Laura Blebea
Tehnoredactare computerizată: Jora Grecea, Mihaela Ciufu

ONLY YOU CAN SAVE MANKIND, Terry Pratchett

First published in Great Britain by Doubleday
an imprint of Random House Children's Books
Copyright © Terry and Lyn Pratchett, 1992
Decorations copyright © www.hen.co.uk 2004

The right of Terry Pratchett to be identified as the author
of this work has been asserted in accordance with the
Copyright, Designs and Patents Act 1998.
All rigts reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
Editurii CORINT JUNIOR, parte componentă a
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Timbrul literar se plătește Uniunii Scriitorilor din România
Cont: RO 65 RNCB 0082000508720001 / B.C.R., Sucursala UNIREA

Pentru comenzi și informații adresați-vă la:
Editura CORINT JUNIOR
Difuzare și Clubul Cărții
Calea Plevnei, nr.145, sector 6, cod poștal 060012, București
Tel.: 021.319.88.22, 021.319.88.33, 021.319.88.77; Fax: 021.319.88.66
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro
www.corintjunior.ro

București, 2008
ISBN 978-973-128-184-1

Format: 16/54x84; Coli tipo: 15.5
Tiparul executat la: S.C. TIPARG S.A.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PRATCHETT, TERRY
Doar tu poți salva omenirea / Terry Pratchett;
trad. și note: Dan Pavelescu. - București: Corint Junior, 2008
ISBN 978-973-128-184-1
I. Pavelescu, Dan (trad.)
087.5

TERRY
PRATCHETT

Trilogia lui JOHNNY MAXWELL

CARTEA ÎNTÂI

DOAR TU POȚI SALVA OMENIREA

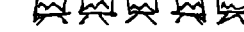

Traducere de Mihai-Dan Pavelescu

CORINT JUNIOR

Şi încă una
pentru Rhianna

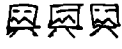

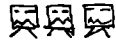

Prefață

A fost odată...

A fost odată (şi mai este, din fericire pentru cititoare şi cititori) un domn de vârstă mijlocie, cu barbă căruntă şi cu ochelari, un autor de cărţi amuzante, un scriitor pe nume Terry Pratchett. Cărţile sale sunt de mulţi ani foarte iubite la el acasă, în Marea Britanie, dar şi în Franţa sau în Statele Unite ale Americii — în special cele despre Lumea Disc şi *Trilogia Nomilor*. Chiar şi astăzi, oriunde călătoreşte în lume, Terry Pratchett este aşteptat în librării de mari mulţimi de oameni care stau la coadă pentru ca autorul să le semneze cea mai nouă carte din serie. Ba, de câtva timp, au început să apară şi filme despre Lumea Disc, unele sub formă de desene animate, altele cu actori.

Dar domnul Pratchett (sau Terry, căci mulţi dintre cititorii săi se gândesc la el ca la un prieten vechi şi drag) nu a scris numai cărţi despre Lumea Disc. Spre exemplu, cartea pe care tocmai aţi deschis-o este despre un băiat dintr-un orăşel englezesc din lumea noastră.

Johnny Maxwell este un băiat obişnuit care merge la şcoală, se întâlneşte cu prietenii şi joacă jocuri pe calculator. Probabil cunoaşteţi genul acesta de jocuri — invadatori extratereştri, flote de nave spaţiale, războaie interstelare şi aşa mai departe...

Numai că adversarii extratereştri din joc fac un lucru foarte neobişnuit — se predau —, iar Johnny trebuie să îi escorteze la întoarcere dincolo de o graniţă cosmică, într-un spaţiu sigur pe calea către planeta lor de baştină. Nopţi la rând, Johnny visează că se află la bordul unei nave spaţiale, ba mai trebuie şi să îi convingă pe alţi jucători să nu mai tragă în navele extraterestre.

Apoi, în viaţa de zi cu zi, el întâlneşte o jucătoare, o fată de treisprezece ani, cu părul roşcat, o concurentă îndârjită care în realitate câştigă competiţii, iar în joc îşi spune Sigourney. Fireşte, viziunea ei din vis asupra navelor extraterestre nu este cu nituri şi şuruburi, ca în *Star Trek*, ci cu coridoare

înguste, abur şi umbre, ca în *Alien*. Iar extratereştrii ei sunt mult mai urâţi şi mai agresivi decât ai lui Johnny.

Terry Pratchett ironizează personaje care li se par importante copiilor, precum vânzătorii de jocuri pe calculator, şi zicale din cultura populară. Spre exemplu, sloganul care a însoţit primul film din seria *Alien* — „În spaţiu, nimeni nu te aude când ţipi" — devine întâi „Pe Pământ, nimeni nu te poate auzi spunând «Ăă»", apoi „În spaţiu, *oricum* nu ascultă nimeni".

Dar, dincolo de aceste lucruri amuzante, autorul ne atrage cu blândeţe atenţia asupra unei chestiuni foarte serioase din fundalul vieţii personajelor: Războiul din Golf.

Pentru aceste personaje, copii ca oricare alţii din Marea Britanie, diferenţa dintre războiul de la ştirile TV şi războaiele din filme şi acelea din jocurile pe calculator este greu de observat. Mai precis, Johnny şi prietenii săi le tratează pe toate cu indiferenţă. Un aspect pe care Terry Pratchett îl subliniază este că războiul de la televizor este real pentru oamenii implicaţi în el, tot aşa cum războiul din jocul pe calculator este real pentru personajele extraterestre din el.

Şi ar trebui să ne pese. Ar trebui să nu uităm niciodată diferenţa dintre ceea ce este real şi ceea ce nu este.

E bine că Terry Pratchett s-a gândit să ne înveţe printre rânduri câteva lecţii folositoare şi este o încântare să-l vedem cum face acest lucru cu blândeţe, discret, sub pretextul că ne spune o poveste amuzantă.

Căci cartea pe care aţi început să o citiţi este amuzantă, captivantă, emoţionantă şi încântătoare. Dragii mei, am plăcerea să vi-l prezint pe Johnny Maxwell.

Florin Pîtea

Nota autorului

Ar trebui oare ca un autor să modifice un roman care a fost publicat cu ani în urmă? N-ar fi ceva obişnuit; o carte este un lucru terminat, încheiat, semănând cumva cu un instantaneu al momentului când a fost scrisă. Nimeni nu s-ar aştepta ca Tom Sawyer să aibă un skateboard (dar, of!..., mă aştept că va fi înzestrat cu aşa ceva într-o bună zi...). De aceea nu am întreprins foarte multe modificări în carte. N-are rost să vă încalţ tatăl c-o pereche de New Rocks, să-i dau brânci în fosa-morţii şi să încerc să pretind că are 14 ani.*

* Pentru cei care citesc rândurile acestea în 2014: „New Rocks" erau nişte ghete marfă — o încrucişare între bocanci şi tancuri blindate, superbeton în 2004 (poate că mai sunt şi în prezent); „fosa-morţii" era chiar locul din faţa scenei unde se tropăia la greu în timpul concertelor de muzică punk şi heavy metal. „Heavy metal" era... hai, las-o naibii, căutaţi şi singuri!

Totuşi, poate că există unul sau două lucruri asupra cărora ar trebui să atrag atenţia. *Doar tu poţi salva omenirea* a fost scrisă în timpul Războiului din Golf — şi nu mă refer la cel relativ recent încheiat, care a fost episodul al doilea, ci la cel de acum cincisprezece ani. Sper că nimeni nu intenţionează să-l transforme într-o trilogie...

Calculatoarele abia începeau să devină într-atât de performante încât să poată rula jocuri cu aspect realist. În acelaşi timp, oamenii urmăreau primul „război televizat". În fiecare seară, emisiunile de ştiri arătau imagini filmate de videocamerele bombardierelor, transmise realmente live, adesea prezentate de generalul Norman „Furtunosul" Schwartzkopf, care era comandantul suprem al forţelor armate.

Pe calculatoare rulau jocuri care semănau cu războiul. Pe ecranul televizorului rula un război care semăna cu un joc. Dacă nu erai atent, le puteai confunda...

Ah, încă ceva: telefoanele mobile nu erau atât de răspândite, cel puţin printre copii. Dacă nu erai acasă, trebuia să foloseşti un telefon legat printr-un fir de un perete. Era groaznic!

Terry Pratchett
2004

Atotputernicul Imperiu™ SonNat™ se pregătește să atace Pământul!
Navetele noastre de luptă au fost distruse într-un raid neașteptat!
Nimic nu poate să apere Pământul de teribila răzbunare a SonNaților™!
A mai rămas totuși o navetă spațială... și din pâclele timpului se ivește un războinic, un luptător — Ultima Speranță a Civilizației!
TU!
TU ești Salvatorul Civilizației. Tu ești unica pavăză dintre planeta ta și Neantul Uitării. Tu ești Ultima Speranță.
Doar Tu Poți Salva Omenirea™!
Ticsit cu Caracteristici Noi de Acțiune! Absolut la fel ca Realitatea! Culori, Sunete și Grafică Slam-Vector™!

Compatibil cu IBM PC, Atari, Amiga, Pineapple, Amstrad, Nintendo. Imaginile de captură sunt preluate dintr-o versiune pe care n-ați cumpărat-o.
Copyright 1992 Gobi Software, 17834 W., Agharta Drive, Shambala, Tibet. Toate drepturile rezervate. Toate denumirile companiilor și denumirile produselor sunt mărci înregistrate sau mărci de comerț ale companiilor respective.
Denumirile SonNat, Imperiu și Omenire sunt mărci înregistrate de Gobi Software 1992.

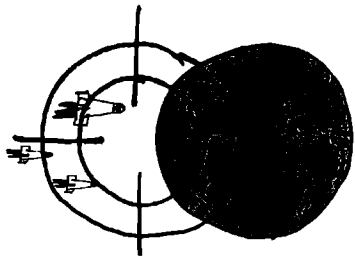

Capitolul 1

Eroul cu o mie de vieți suplimentare

Johnny îşi muşcă buza şi se concentră.

Aşa! Atacă rapid, lasă o rachetă să se autoorienteze — *bip bip bip bibibibip* — pe prima navetă de atac, lansează racheta — *vump* —, trage cu tunurile în navetă — *blam blam blam blam* —, loveşte naveta 2 şi distruge-i scuturile protectoare cu laserul — *vizzzz* —, în timp ce racheta pe care o lansaseşi — *vuşşş* — distruge naveta 1, efectuează un picaj, activează tunurile, ciuruieşte naveta 3 când se întoarce — *blam blam blam blam* —, fixează în reticul naveta 2 când revii în luping, lansează o rachetă — *vump* — şi ciuruieşte cu...

Fuit fuit fuit.

Naveta 4! Apărea întotdeauna ultima, dar, dacă o atacai întâi pe ea, celelalte aveau timp să se întoarcă şi sfârşeai prin a fi ţintit de toate trei.

El murise deja de şase ori. Şi era abia ora 17:00.

Degetele îi goniră peste taste. Stelele vuiră pe lângă el când acceleră, ieşind din meleu. Avea să consume o mulţime de combustibil, însă până ce aveau să-l ajungă, scuturile protectoare atingeau valoarea integrală şi el era pregătit, plus că doi inamici erau deja loviţi şi... uite că veneau... lansează rachetele, uau!, ce lovitură băftoasă cu prima, mori mori mori!, un glob de foc roşu — *suhşşşş* —, acceptă diminuarea scutului protector şi concentrează focul pe următoarea navetă — *suhşşşş* —, iar acum ultima fugea, dar el o putea întrece la viteză, apasă acceleratorul — *ggrrRRRSSHHH* — şi menţine-o în reticul, în vreme ce tragi salvă după salvă după salvă — *suhşşş!*

Ah!

Fuzelajul imens al navei-amiral inamice se ivise în colţul ecranului. Nivelul 10, acu-acu'... uşurel, uşurel... acum nu mai existau alte navete de atac, aşa că nu trebuia decât să evite să intre în bătaia armelor navei-amiral, iar apoi să se năpustească şi *Vrem să discutăm.*

Johnny clipi nedumerit către mesajul de pe ecran.

Vrem să discutăm.

Naveta vâjâi pe lângă el — *iiiuuummmnnn*. Johnny întinse mâna spre tasta decelerării şi frână, apoi vră şi fixă din nou reticulul pe gigantica formă roşie.

Vrem să discutăm.

Degetul îi şovăi deasupra butonului Trage. Apoi, fără să-şi ia ochii de la ecran, Johnny îşi mută degetul de pe pe joystick pe tastatură şi apăsă tasta Pauză.

Iar după aceea, citi manualul.

Doar Tu Poţi Salva Omenirea, scria pe copertă. „Sunet şi grafică integrale. Jocul total."

La pagina 17 scria că un crucişător greu SonNat putea fi distrus cu şaptezeci şi şase de salve laser. După ce-i nimiceai escorta şi găseai un locşor potrivit, în care tunurile SonNatului să nu te poată atinge, era doar o chestiune de timp.

Vrem să discutăm.

În ciuda faptului că apăsase pe Pauză, mesajul continua să pâlpâie pe ecran.

În manual nu scria nimic despre mesaje. Johnny frunzări paginile. Era probabil una dintre Caracteristicile Noi cu care era Ticsit jocul.

Lăsă manualul, reveni la tastatură şi scrise cu prudenţă: Mori, jeg exrtaterestru /

Nu! Nu vrem să murim! Vrem să discutăm!

Asta n-ar fi trebuit să se întâmple, nu?

Johnson Tremurici, care-i dăduse CD-ul şi copiase manualul la xeroxul tatălui său, spusese că, după ce terminai nivelul 10, căpătai un bonus de 10.000 de puncte şi Diploma de Vitejie, apoi treceai în Sectorul Arcturus, unde întâlneai mai multe navete, de alt tip.

Johnny îşi *dorea* Diploma de Vitejie.

Trase cu laserul pentru ultima dată. *Sulışşş*. De fapt, nu ştia de ce-o făcuse. Pur şi simplu fiindcă ţinea mâna pe joystick, fiindcă pe el exista butonul Trage şi fiindcă butonul cu pricina se folosea pentru *tras*.

La urma urmelor, nu exista un buton Nu Trage.

Ne predăm! TE RUGĂM!

Johnny se întinse şi, foarte precaut, apăsă butonul Salvare Joc. Calculatorul zumzăi şi păcăni, apoi amuţi.

Nu se mai jucă în seara aceea. Îşi făcu lecţiile pentru şcoală.

Avea teme la geografie. Trebuia să colorezi Marea Britanie şi să pui pe harta lumii un punct în locul în care credeai că se afla ţara.

***

Comandanta SonNată lovi în masă cu unul dintre membrele anterioare.

— *Ce-i?*

Secunda înghiţi în sec şi se strădui să-şi păstreze coada înclinată într-un unghi respectuos.

— A dispărut din nou, doamnă, spuse ea.

— Dar a acceptat?

— Nu, doamnă.

Comandanta răpăi pe masă cu degetele celor trei mâini. Aducea niţel cu o salamandră, însă mai degrabă cu un aligator.

— Dar noi n-am tras în el!

— Nu, doamnă.

— Şi i-ai trimis mesajul meu?

— Da, doamnă.

— Şi de fiecare dată când îl ucidem, el reapare...

***

În pauză, îl căută pe Tremurici.

Tremurici era genul de băiat care întotdeauna este ales ultimul, atunci când se stabilesc echipele, deşi asta nu mai însemna mare lucru, deoarece profesorul de sport nu vedea echipele cu ochi buni, pentru că ele încurajau concurenţa.

Tremurici tremura. Era ceva glandular, afirma el. Tremura mai ales atunci când alerga. Tremurici zvâcnea în toate părţile şi doar în *medie* se putea spune că alerga într-o direcţie anume.

Pe de altă parte, se pricepea la jocuri. Atât doar că nu erau cele la care se presupune c-ar fi trebuit să se priceapă. Dacă s-ar fi organizat vreodată un campionat interşcolar pentru Spargerea-Protecţiei Imposibil-De-Spart-Pentru-*Rachetele-Galactice*, Tremurici nu numai că ar fi făcut parte din echipă, ci el *ar fi ales* echipa.

— Sal'tare, Tremurici, zise Johnny.

— Nu mai e cool să zici „sal'tare", spuse Tremurici.

— E marfă să zici „cool"? întrebă Johnny.

— Cool e-ntotdeauna cool. Şi nimeni nu mai zice nici „marfă".

Tremurici privi conspirativ în jur, apoi scoase un pachet din rucsac.

— *Ăsta*-i cool. Ia uită-te!

— Ce? întrebă Johnny.

— Am spart *Steaua Războinică TeraBomber*, răspunse Tremurici. Da' să nu spui la nimeni, ai auzit? Ajunge să scrii SRB. Nu-i cine ştie ce de capu' lui. Cu bara de spaţiu arunci bombele şi... vezi şi tu... apasă tastele şi-o să vezi ce face fiecare...

— Auzi... ştii *Doar Tu Poţi Salva Omenirea*?

— Tot pe ăla-l joci?

— Nu i-ai... ăăă, ştii tu... nu i-ai *făcut* nimic? Ia zi? Înainte să-mi dai copia?

— Nu. Nu era nici măcar protejat. N-a trebuit să fac nimic altceva decât să xeroxez manualul. De ce?

— Tu l-ai jucat, nu-i aşa?

— Niţel.

Tremurici juca orice joc doar o singură dată. Îl privea vreo două minute, apoi lua joystickul şi obţinea punctajul maxim. După care nu-l mai juca niciodată.

— Nu s-a-ntâmplat nimic... aiurea?

— Cum ar fi? întrebă Tremurici.

— Cum ar fi...

Johnny şovăi. I-ar fi putut povesti, iar apoi Tremurici să râdă de el sau să nu-l creadă, ori să spună că nu era decât vreo hibă sau altceva, vreo şmecherie. Sau un virus. Tremurici avea discuri pline de viruşi. Nu făcea nimic cu ei. Pur şi simplu îi colecţiona, aşa cum alţii strângeau timbre.

I-ar fi putut spune lui Tremurici şi atunci, cumva, n-ar mai fi fost adevărat.

— Păi, ştii şi tu... aiurea.

— Cum ar fi?

— Ciudat. Ăăă... Prea real, să zic aşa...

— Păi, aşa şi *trebuie* să fie. „Absolut la fel ca realitatea", aşa zice. Sper c-ai citit atent manualul. Tata şi-a pierdut o întreagă pauză de cafea ca să ţi-l copieze.

Johnny surâse stingher.

— Mda. Bine. Atunci, mai bine să-l citesc. Mersi pentru *Războiul Stelei Bombardate*...

— *TeraBomber*. Tata mi-a adus din America *Alabama Smith şi Nestematele Destinului*. Dacă vrei, îţi pot face o copie.

— Bine, zise Johnny.

— E OK.

— Bine, zise Johnny.

Niciodată nu-l lăsase inima să-i spună lui Tremurici că nu juca nici jumătate din jocurile pe care i le dădea. Era imposibil. Asta dacă voiai să-ţi rămână timp şi pentru somn şi mese. Nu conta însă, fiindcă Tremurici nu-l întreba niciodată. Pentru el, jocurile pe calculator nu existau pentru a fi jucate, ci pentru a le sparge şi a rescrie codurile astfel încât să capeţi vieţi suplimentare sau ceva asemănător, după care să le copiezi şi să le dăruieşti tuturor.

În esenţă, lumea se împărţea în două tabere. Pe de o parte, industria de software a jocurilor pe calculator, angajată într-un efort uriaş de a eradica pirateria, iar de partea cealaltă — Tremurici. În prezent, Tremurici conducea detaşat cursa.

— Mi-ai făcut referatul la istorie? întrebă Tremurici.

— Poftim, spuse Johnny. „Cum era să fii ţăran în timpul Războiului civil din Anglia". Trei pagini.

— Mulţumesc, zise Tremurici. Ai fost rapid.

— Chestia-i că semestrul trecut am avut la geografie o temă despre „Cum e să fii ţăran în Bolivia". Am scos ce scrisesem despre lame şi-am băgat chestii cu regi cărora li se taie capul. Dacă vâri chestii de-astea şi dup-aia te plângi despre starea vremii şi recolte, nu poţi să dai greş în referatele despre ţărani.

***

Johnny stătea întins în pat şi citea manualul de la *Doar Tu Poţi Salva Omenirea.*

Abia dacă îşi mai amintea zilele când instrucţiunile pentru jocuri erau de felul „Apăsaţi < pentru stânga, > pentru dreapta şi Trage ca să trageţi".

Acum trebuia să citească o întreagă cărţulie numai despre joc. În realitate, era manualul jocului, dar îl denumiseră „Romanul".

În parte, era o măsură anti-Tremurici. Cineva din America sau de altundeva fusese de părere că era superinteligent ca jocul să-ţi pună întrebări de felul: „Care este primul cuvânt de pe rândul 23 de

la pagina 19 a manualului?", pentru ca după aceea să-ţi reseteze calculatorul dacă nu răspundeai corect, aşa că era evident că n-auzise niciodată de xeroxul din biroul tatălui lui Tremurici.

Prin urmare, iată cartea. SonNaţii se iviseră din senin şi bombardaseră câteva planete locuite de oameni. Aproape toate navetele stelare fuseseră distruse, cu excepţia uneia, care era un model experimental. Doar ea se mai opunea hoardelor SonNate. Şi numai *tu*... adică John Maxwell, în vârstă de doisprezece ani, în puţinul timp care-ţi rămânea după întoarcerea de la şcoală, între masă şi pregătirea lecţiilor... poţi salva omenirea.

Nicăieri nu spunea ce ar fi trebuit să faci dacă hoardele SonNate nu doreau să lupte.

Johnny deschise calculatorul şi apăsă tasta Încărcare Joc.

Naveta era tot acolo, exact în centrul reticulului său.

Gânditor, puse mâna pe joystick.

Pe ecran apăru imediat un mesaj. Mă rog, nu era chiar un mesaj, ci mai degrabă o imagine. Şase forme mici, ovale, cu cozi. Nu se clinteau.

Ce mai e şi asta? se întrebă Johnny.

Poate că acum ar fi trebuit să trimită un mesaj special. „Mori, nemernicule" nu părea tocmai potrivit în momentul ăsta.

Scrise: Ce se întâmlpă?

Imediat apăru un răspuns pe ecran, cu litere galbene.

Ne predăm. Nu trage. Uite — îți arătăm pozele copiilor noştri.

Johnny tastă: E un şiretlic TRemurici?

Trecură câteva secunde până primi răspuns.

Nu sunt un şiretlic tremurici. Ne predăm. Fără războaie.

Johnny se gândi o vreme, apoi scrise: Nar trebiu să vă perdaţi.

Vrem să mergem acasă.

Johnny tastă: În carte scrie caţi distrus multe planete.

Minciuni!

Johnny rămase privind ecranul. Ar fi vrut să scrie: Nu, nui adevărat, voi sunteţi Extratereştri, nu se poate să nu vreţi să trag în voi, nam mai jucat niciun joc să se oprească extratereştrii aliniaţi pe ecran şi să zică Nu VreM să Jucăm.

Apoi însă gândi: *„Dar nici n-au avut vreodată posibilitatea. N-au putut s-o facă".*

Însă jocurile erau mult mai bune în prezent.

Pe cele vechi, ca Megazoizii, nu le făcuseră niciodată să pară *reale*, cu romane despre ele şi cu Grafică Policromă.

Probabil că asta e Realitatea Virtuală despre care se vorbeşte întruna la televizor.

Johnny scrise: Totuşi, e doar un joc.

Ce înseamnă joc?

Johnny tastă: Cine SUNTEŢI?

Ecranul pâlpâi. Ceva care aducea niţel cu o salamandră, dar mai degrabă cu un aligator, îl privi în ochi.

Eu sunt Comandanta, anunţară literele galbene. *Nu trage!*

Johnny scrise: Eu trag în tine şi tu rtagi în mine. Aşa este jocul.

Dar noi murim.

Johnny scrise: Şi eu mor câteodată. Mor de multe ori.

Însă TU trăieşti din nou.

Johnny se holbă un moment la aceste cuvinte. După aceea, tastă: Voi nu mai trăiţi?

Nu. Cum ar fi posibil aşa ceva? Când murim, murim. Pentru vecie.

Johnny scrise disperat: Nu asta nui adevărat, fiindcă în prima misiune sunt trei navete care trebuie distruse înainte de prima planetă. L@am jucat de multe ori şi întotdeauna acolo@s trei navete...

Sunt alte navete.

Johnny căzu pe gânduri, după care tastă: Ce se întâmplă dacă închid ccalculatorul?

Nu înțelegem întrebarea.

„Tâmpenii", își spuse Johnny. „Nu-i decât un joc foarte neobișnuit. E o misiune specială sau așa ceva."

Scrise: De ce-ar trebui să vă cred?

UITĂ-TE ÎN SPATELE TĂU.

Johnny se îndreptă brusc în scaun, apoi se roti foarte, foarte prudent.

Bineînțeles, în spatele lui nu era nimeni. La urma urmelor, de ce-ar fi fost? Nu era decât un *joc*.

Salamandra dispăruse de pe ecran, lăsând să se vadă imaginea familiară a interiorului navetei stelare. Iar ecranul radarului era...

...acoperit de puncte galbene.

Galben — culoarea inamicului.

Johnny apucă joystickul și întoarse naveta stelară. Întreaga flotă SonNată era acolo. În spatele lui, spațiul cosmic era plin de navete.

Navete micuțe de hărțuire, crucișătoare uriașe, cuirasate masive...

Dacă toate îl prinseseră în vizoare și dacă ar fi tras...

Nu dorea să moară.

Stai aşa, stai aşa. Tu nu mori, ci pur şi simplu mai joci jocul o dată.

Asta chiar că era o *nebunie*. Sosise momentul să-i pună capăt.

Scrise: Şi ce se întâmplă acum?

Vrem să mergem acasă.

Johnny tastă: Bine nicio problemă.

Ne dai salvconduct?

El scrise: OK da.

Ecranul se goli de absolut orice imagini.

Asta fusese tot? Nicio temă muzicală? Niciun: „Felicitări, Ai Scorul Cel Mai Mare"?

Doar cursorul micuţ, care pâlpâia întruna.

Şi, de fapt, ce însemna „salvconduct"?

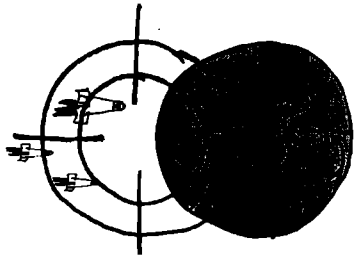

Capitolul 2

Acționați comenzile pentru a juca

Niciodată nu le spui părinţilor tăi: „Auziţi, am neapărată nevoie de un calculator, pentru că altfel nu pot juca *Megasteroizii*".

Nici vorbă, ci le zici: „Am neapărată nevoie de un calculator pentru şcoală".

Este *educaţional*.

Oricum, trebuie să existe şi o latură bună a Momentelor Dificile prin care treceau toţi din casă. Dacă rămâi la tine în cameră şi-n general nu atragi atenţia, chestiile de felul calculatoarelor apar până la urmă. Îi fac pe toţi să se simtă mai bine.

Şi uneori era *cu adevărat* util pentru şcoală. Johnny scrisese la calculator „Cum e să fii ţăran în diferite locuri şi timpuri" şi tipărise lucrarea la imprimantă, deşi fusese nevoit să o rescrie de mână, deoarece, în ciuda faptului că la şcoală învăţai Dactilografie şi Tehnologii Noi, dădeai de bucluc dacă foloseai într-adevăr dactilografia şi tehnologiile noi la ceva.

În mod ironic, calculatorul nu era prea util pentru matematică. Johnny avusese dintotdeauna necazuri cu algebra, fiindcă nu te lăsau să scapi cu „Cum e să fi fost x^2". Avea însă o înţelegere cu Bigmac în privinţa asta, pentru că, atunci când avea de-a face cu un referat, Bigmac era încercat de aceleaşi sentimente ca şi Johnny când se confrunta cu o ecuaţie de gradul al doilea. Oricum, nu conta chiar atât de mult. Dacă nu atrăgeai atenţia, părinţii erau în general atât de recunoscători pentru că — de exemplu — nu cauzai apariţia poliţiştilor la şcoală sau nu te luai în beţe cu vreun profesor, încât te lăsau în pace.

Dar, în principal, calculatorul era bun pentru jocuri. Dacă dădeai sonorul tare, nu mai auzeai ţipetele.

***

Naveta-mamă SonNată era în agitaţie. În aer încă plutea o pâclă de fum de la cel mai recent

bombardament şi siluete neclare se mişcau încolo şi-ncoace, încercând să repare stricăciunile suficient de bine ca să supravieţuiască drumului de întoarcere.

Comandanta stătea în fotoliul ei de pe puntea uriaşă, scufundată în penumbre. Pielea de sub ochi îi era galbenă, semn că nu dormise de mult. Erau atâtea de făcut... jumătate din navetele de luptă erau avariate şi nici navetele principale nu se găseau într-o stare prea grozavă, plus că nu prea aveau spaţiu, iar mâncarea era complet insuficientă pentru toţi supravieţuitorii pe care-i luau la bord.

Ridică privirea. În faţa ei se oprise Tunarul-şef.

— Nu este o mişcare înţeleaptă, spuse el.

— Este singura de care dispun, explică obosită Comandanta.

— Nu! Trebuie să continuăm lupta!

— Şi apoi să murim, răspunse Comandanta. Luptăm şi apoi murim. Cam aşa merg lucrurile.

— Atunci să murim vitejeşte!

— În propoziţia ta ai folosit un cuvânt important, observă Comandanta. Şi nu mă refer la „vitejeşte".

Tunarul-şef se înverzi de furie.

— El a atacat sute de navete de-ale noastre!

— După care s-a oprit.

— Niciunul dintre ceilalți nu s-a oprit, zise Tunarul-șef. Sunt *oameni*! Nu te poți încrede într-un *om*. Trag în *orice*.

Comandanta își rezemă botul în mână.

— El nu-i așa, răspunse ea. El a ascultat. A vorbit. Niciunul dintre ceilalți n-a făcut-o. S-ar putea ca el să fie Alesul.

Tunarul-șef își puse cele două mâini din față pe birou și o fulgeră cu privirea.

— Ei bine, îi spuse, *eu* am stat de vorbă cu ceilalți ofițeri. Eu nu cred în legende. Când se va înțelege pe deplin enormitatea faptei tale, comanda îți va fi retrasă!

Comandanta își întoarse ochii obosiți spre el.

— Bine, încuviință ea. Deocamdată însă *eu sunt* la comandă. Eu sunt *răspunzătoare*. Înțelegi? Ai cea mai vagă idee ce *înseamnă* asta? Acum... *șterge-o*!

Lui nu-i plăcu asta, dar nu putu să nu dea ascultare comenzii. „Aș putea ordona să fie împușcat", se gândi ea. „Ar fi o idee bună. Mai mult ca sigur m-ar scuti de necazuri mai târziu. Ar fi nr. 235 pe lista cu Lucruri de Făcut..."

Își întoarse privirea la stelele de afară, afișate pe ecranul gigantic care acoperea un întreg perete.

Naveta inamică era tot acolo.

„Ce fel de persoană o fi?" se întrebă Comandanta. „Deşi sunt vrednici de dispreţ şi numărul lor este foarte mic, revin întruna! Care-i secretul lor?"

Putea să fie sigură de un singur lucru. Îi trimiteau pe cei mai curajoşi şi mai buni dintre ei.

***

Avantajul Momentelor Dificile era faptul că te puteai servi singur din frigider. În tot cazul, nu păreau să mai existe ocazii în care să mănânce toţi laolaltă. Şi nici nu se mai gătea.

Johnny îşi pregăti singur spaghete şi încălzi o conservă de fasole. Dinspre living nu se auzea niciun sunet, deşi televizorul era pornit.

După aceea se uită puţin la televizor în camera lui. Primise aparatul vechi când ei îl cumpăraseră pe cel nou. Nu era foarte mare şi trebuia să te scoli şi să mergi până la el de fiecare dată când doreai să schimbi canalele, să dai sonorul mai tare sau să faci orice altceva, dar acestea erau Momente Dificile.

Emisiunea de ştiri difuza un film cu nişte rachete lăsând urme pe cerul de deasupra unui oraş. Era destul de bun.

După aceea, Johnny se duse la culcare.

***

Nu fu prea surprins să se trezească la comanda unei navete stelare.

Aşa păţise şi cu *Căpitanul Zoom*. Pur şi simplu, nu-ţi ieşea din cap. După o seară de joc concentrat, toată noaptea te căţărai pe scări şi te fereai de salve de laser ucigaşe.

Visul acesta era însă destul de real. Putea simţi scaunul sub el, iar cabina mirosea a combustibil încins, a plastic supraîncălzit şi a oameni nespălaţi.

Semăna destul de bine cu cabina pe care o vedea pe ecran în fiecare seară, atât doar că totul era acoperit cu o peliculă subţire de grăsime şi murdărie. Existau totuşi ecranul radar, consola de armament şi joystickul...

Hei, ba chiar era *mult* mai bine decât la calculator! Cabina răsuna de sunete: clicurile şi bâzâiturile ventilatoarelor, zumzetele şi zbârnâiturile instrumentelor.

Şi grafica era mai bună. În vise ai parte întotdeauna de o grafică mai bună.

Flota SonNată era suspendată în ae... era suspendată în spaţiu, în faţa lui.

Uau!

Deşi visele ar fi trebuit să fie ceva mai interesante. În vise, eşti urmărit. Ţi se *întâmplă* fel de fel de chestii. Sigur că da, era plăcut şi să stai în cockpitul

unei navete de luptă stelare înarmate până-n dinţi, dar trebuiau să *se întâmple* chestii...

Se întrebă dacă ar fi bine să lanseze o rachetă sau altceva... Nu, stai aşa, ei se predaseră. Şi mai era şi chestia aia cu salvconductul.

Mâinile i se plimbară peste comutatoarele din faţa lui. Erau puţin diferite de tastatura calculatorului, dar *ăsta*...

— *Mă recepţionezi?*

Chipul Comandantei apăru pe ecranul de comunicaţii.

— Da? făcu Johnny.

— *Suntem gata.*

— Gata? repetă Johnny. Gata... pentru ce?

— *Ia-o înainte,* spuse Comandanta.

Glasul răsuna dintr-o grilă de lângă ecran. Johnny se gândi că probabil era tradus de ceva. Nu credea că salamandrele gigantice vorbeau aceeaşi limbă cu el.

— Încotro? întrebă el. Unde mergem?

— *Spre Pământ.*

— Spre Pământ? Stai aşa! Acolo locuiesc *eu*! Poţi avea necazuri serioase dacă le arăţi unor flote extraterestre gigantice locul unde trăieşti!

Grila zumzăi şi bâzâi o vreme. După aceea, Comandanta spuse:

— *Scuze. Aceasta este o traducere în direct. Noi numim „Pământ" planeta care este căminul nostru. Când vorbesc în SonNată, calculatorul tău găseşte cuvântul cu acelaşi înţeles din limba voastră. În SonNată, cuvântul sună aşa...*

Se auzi un sunet ca şi cum cineva ar fi călcat într-o balegă proaspătă.

— *O să-ţi arăt căminul nostru.*

Un cerc roşu se ivi brusc pe ecranul de navigaţie.

Johnny ştia despre ce-i vorba. Ajungea să deplasezi un cerc verde peste el, calculatorul făcea *binkabinkabinka* şi-ţi stabileai traiectoria.

„Mi-au arătat unde locuiesc."

Gândul îi sfredeli mintea.

„Au încredere în mine."

Când îşi deplasă naveta înainte, întreaga flotă extraterestră îl urmă. Acopereau stelele.

Cabina zumzăi şi bâzâi încetişor.

Ei bine, cel puţin nu părea foarte greu...

Un punct verde îi apăru înainte.

Îl privi cum se făcea tot mai mare şi recunoscu forma unei navete stelare de luptă, exact ca a lui.

Era însă puţin cam greu s-o vadă clar.

Asta pentru că era pe jumătate ascunsă de salve de lasere.

Naveta trăgea în el pe măsură ce se apropia.

Şi se deplasa atât de rapid, încât aproape îşi prindea din urmă propriile salve.

Johnny smuci de joystick şi naveta lui se răsuci şi se feri, iar... naveta stelară *inamică* vui pe lângă el şi se năpusti către navetele SonNate.

Întregul cer era plin de navete SonNate.

Care i se predaseră *lui.*

Totuşi, alţi oameni continuau să joace jocul.

— Nu! Ascultă-mă! Ei nu mai luptă!

Naveta stelară descrise un viraj larg şi se îndreptă direct spre naveta de comandă. Johnny o văzu lansând o rachetă. Cineva, aflat undeva înaintea unei tastaturi, lansase o rachetă.

— *Ascultă*! Trebuie să te *opreşti*!

„Nu mă ascultă", se gândi el. „Niciodată nu-ţi asculţi duşmanul. Duşmanul există doar ca să tragi în el. De-aia e duşman. Pentru *asta* există."

Viră, ca să poată urmări naveta stelară, care începuse şi revărsa un potop de salve în naveta de comandă...

...care nu răspundea focului.

Johnny se holbă îngrozit.

***

Naveta era zguduită de grindina bombardamentului. Tunarul-şef se târî pe podeaua care se

cutremura şi se ridică, ţinându-se strâns de scaunul Comandantei.

— Idioato! Nebuno! Ţi-am zis c-aşa o să se-ntâmple! Îţi cer să răspundem focului!

Comandanta privea naveta Alesului. Aceasta nu se clintise.

— Nu, spuse ea. Trebuie să-i dăm o şansă. Nu trebuie să tragem în navetele oamenilor.

— O *şansă*? Da' noi ce şanse mai avem? O să dau ordinul să...

Comandanta se mişcă extrem de rapid. Când mâna i se opri, ţinea un pistol foarte aproape de capul Tunarului-şef. De fapt, era doar o armă de paradă, fiindcă în mod normal SonNaţii se luptau doar cu ghearele din dotare. Însă forma armei afirma în mod cât se poate de clar că prin gaura din faţă ieşeau obiecte cu scopul precis de a străbate foarte rapid aerul şi de a ucide fiinţe.

— Nu, spuse ea.

Chipul Tunarului-şef se învineţi, semn sigur al terorii. Îi rămăsese totuşi suficient curaj ca să zică:

— N-o să *îndrăzneşti* să tragi!

***

„E un joc", se gândi Johnny. „În naveta aia nu există o persoană *reală*. E cineva care joacă un joc. *Totu-i*

un joc. Sunt pur şi simplu chestii care se întâmplă undeva pe un ecran."

Nu.

Adică, ba *da.*

Dar...

...în acelaşi timp...

...totul se-ntâmplă *aici...*

Propria lui navetă ţâşni înainte.

Era uşor. Era atât de uşor. Nu trebuia decât să suprapui nişte cercuri pe ecran, *binkabinkabinka,* şi apoi apăsai butonul Trage până terminai toate muniţiile navetei. O făcuse de multe ori până atunci.

Atacatorul nici măcar nu-l văzuse. Lansase nişte rachete... după care explodă într-o impresionantă prezentare grafică.

„Asta-i tot", îşi spuse Johnny. „Nişte chestii care se-ntâmplă pe-un ecran. Nu-i ceva real. Nu există braţe şi picioare care să se rotească plutind printre sfărâmături. Totu-i un joc."

Rachetele sosiră...

Carlinga deveni orbitor de albă.

Johnny fu conştient, doar pentru o clipă, de spaţiul rece din jurul lui, plin de obiecte...

O bibliotecă. Un scaun. Un pat.

Stătea în faţa calculatorului. Ecranul era stins. Johnny ţinea joystickul atât de strâns, încât trebui să se concentreze ca să-i dea drumul.

Ceasul de lângă patul lui anunţa 6:3 ≡, fiindcă era stricat. Asta însemna totuşi că peste vreo oră trebuia să se scoale.

Rămase în pat, învelit în pătură, şi se uită la televizor până sună alarma ceasului.

Văzu alte imagini cu rachete şi gloanţe brăzdând cerul deasupra unui oraş. Semănau destul de bine cu cele de la ştirile de seară, dar probabil că fuseseră reluate ca urmare a cererilor telespectatorilor.

I se făcu greaţă.

***

Johnny ajunse la concluzia că Ioc-sal'tare l-ar fi putut ajuta.

În mod normal, pierdea vremea cu Tremurici şi Bigmac pe zidul scund din spatele bibliotecii şcolii. Nu erau tocmai o gaşcă. Dacă iei o pungă mare de chipsuri şi o zgâlţâi bine, toate bucăţelele mai mici se adună într-un colţ.

Lui Ioc-sal'tare i se spunea aşa fiindcă nu zicea niciodată „Sal'tare". De-acum, renunţase să mai obiecteze faţă de poreclă. Cel puţin era mai bine decât ultima poreclă, Aproape Crucial, şi penultima MC Cleşte. Johnny era sursa oficială de porecle.

Ioc-sal'tare zicea că el nu folosise în viaţa lui cuvântul „crucial". Atrăsese atenţia că Johnny era alb

şi nu spunea niciodată „Ce 'ici? Ce 'ici? Ce 'ici?" sau „Stiaua! Stiaua!" şi, oricum, n-ar fi trebuit să faci glume pe seama stereotipiilor rasiale.

Johnny nu intră în prea multe detalii. Se mulţumi să-şi povestească visul, dar nu pomeni de mesajele de pe ecran. Ioc-sal'tare îl ascultă cu atenţie. Ioc-sal'tare asculta totul cu atenţie. Profesorii erau îngrijoraţi de acest fapt. Îl suspectau permanent că încerca de fapt să-i prindă cu vreo greşeală.

— În cazul de faţă, spuse el, este vorba despre proiecţia unui conflict psihologic. Asta-i tot. Vrei un ineluş cu brânză?

— Ce-i asta?

— Pur şi simplu un covrigel cu aromă de...

— Mă refeream la chestia ailaltă pe care-ai spus-o.

Ioc-sal'tare îi pasă punga lui Bigmac.

— Păi... maică-ta şi taică-tău se despart, nu? Ăsta-i un fapt bine cunoscut.

— S-ar putea. Sunt nişte momente mai dificile, zise Johnny.

— O-*chei*. Iar tu nu poţi face nimic în privinţa asta.

— Aşa se pare, zise Johnny.

— Şi asta te afectează în mod clar, urmă Ioc-sal'tare.

— Cred că da, încuviinţă Johnny cu prudenţă. În tot cazul, trebuie să-mi gătesc singur.

— Exact. De aceea, tu îţi proiectezi... ăăă... sentimentele reprimate asupra unui joc pe calculator. Se-ntâmplă mereu, preciză Ioc-sal'tare, a cărui mamă era infirmieră şi care dorea el însuşi să devină doctor când avea să se facă mare. Nu poţi să rezolvi problemele *reale*, aşa că le transformi în probleme pe care *le poţi* rezolva. Ca de exemplu... dacă asta s-ar fi întâmplat acum vreo treizeci de ani, probabil că ai fi visat că te luptai cu balauri sau aşa ceva. E o fantezie proiectată în exterior.

— Salvarea a sute de salamandre inteligente nu pare o chestie foarte uşor de rezolvat, observă Johnny.

— Io ştiu? izbucni Bigmac voios. Ra-ta-ta-ta–bum! Gata cu problemele.

Bigmac purta mereu bocanci masivi şi pantaloni de camuflaj. Îl puteai recunoaşte de la doi kilometri după pantalonii de camuflaj.

— Important e, spuse Ioc-sal'tare, că nu-i ceva real. Realitatea-i reală, dar chestiile de pe un ecran nu-s.

— Am spart *Distrugătorii Stelari*, anunţă Tremurici. Dacă vrei, ţi-l pot da. Toţi zic că-i mult mai bun.

— Nu-uu, zise Johnny. Cred c-o să mai rămân o vreme la ăsta. Să văd dacă pot ajunge la nivelul douăzeci şi unu.

— Dacă ajungi la nivelul douăzeci şi unu şi distrugi toată flota, pe ecran îţi apare un număr special,

pentru care, dacă-l trimiți la Gobi Software, primești un cec în valoare de cinci lire, spuse Tremurici. Scria în *Computer Weekly*.

Johnny se gândi la Comandantă.

— Cinci lire? repetă el. I-auzi!

După-amiază aveau ora de jocuri sportive. Bigmac era singurul care juca. Nu-l interesaseră cine știe ce, până nu fusese introdus hocheiul. „Primești un ciomag cu care să dai în oameni", explicase el.

Ioc-sal'tare nu făcea sport din cauza incompatibilității intelectuale. Tremurici — pentru că profesorul de sport îl rugase să nu vină la ore. Johnny — deoarece avea scutire permanentă și oricum nimănui nu-i păsa prea mult, așa că plecă devreme acasă și își petrecu după-amiaza citind manualul.

Nu atinse calculatorul înainte de ora ceaiului.

Emisiunea de știri fusese extinsă, ceea ce însemna că *Prietenii* se amâna. Erau aceleași imagini cu rachete coborând peste un oraș, pe care le văzuse și în seara trecută, atât doar că acum apăreau mai mulți reporteri în cămăși de culoarea nisipului, cu multe buzunare, care vorbeau surescitat despre rachete.

Johnny o auzi pe maică-sa la parter, plângându-se în legătură cu *Prietenii* și, după vocile lor ridicate, își dădu seama că începuseră iarăși Momentele Dificile.

Avea de făcut o temă la istorie despre Cristofor Columb. Johnny îi căută numele în enciclopedie şi copie din articol puţin mai mult de o pagină, ceea ce de obicei era suficient. Făcu şi un desen al lui Columb şi-l coloră.

După un timp, îşi dădu seama că amâna momentul deschiderii calculatorului. „Chiar că era sfârşitul lumii", se gândi el, „dacă stăteai să-ţi faci lecţiile în loc să te joci..."

N-ar fi fost nicio scofală dacă ar fi jucat măcar un *Pac-Man*. Problema era însă că fantomele aveau să rămână probabil în mijlocul ecranului şi vor refuza să iasă pentru a fi înghiţite. Nu credea c-ar fi putut face faţă la aşa ceva. Avea oricum destule pe cap.

Colac peste pupăză, taică-său urcă la etaj ca să-şi joace rolul de părinte. Asta se întâmpla cam o dată la două săptămâni. Părea că nu exista nicio cale prin care l-ar fi putut opri. Trebuia să reziști la douăzeci de minute de întrebări despre cum te mai descurci la şcoală şi dacă te-ai gândit *într-adevăr* ce vrei să te faci când vei fi mare.

Toată şmecheria era să nu încurajezi discuţia, dar cât mai politicos cu putinţă.

Tata stătea pe marginea patului şi se uita prin cameră de parcă n-o mai văzuse niciodată până atunci.

După întrebările obişnuite despre profesori pe care Johnny nu-i mai avusese din clasa întâi, tata rămase o vreme uitându-se în gol, după care spuse:

— Situaţia a fost cam delicată în ultima vreme. Cred c-ai observat şi tu.

— Nu.

— La slujbă e cam delicat. Nu-i momentul potrivit să-mi caut un serviciu nou.

— Da.

— Totu-i în regulă?

— Da.

— N-ai nimic despre care vrei să discutăm?

— Nu. Nu cred.

Tata se uită din nou prin cameră. După aceea, zise:

— Mai ţii minte, anul trecut, când am fost toţi la Falmouth pentru o săptămână?

— Da.

— Ţi-a plăcut acolo, nu?

Johnny se arsese de la soare şi-şi scrântise glezna pe nişte stânci, plus că fusese nevoit să se scoale la 8:30 *în fiecare dimineaţă*, deşi era vacanţă. Iar în faţa singurului televizor din hotel era o bătrână care nu lăsa niciodată telecomanda din mână.

— Da.

— Ar trebui să mai mergem o dată.

Tata îl privea fix.

— Da, spuse Johnny. Ar fi frumos.

— Cum merge cu *Invadatorii Spaţiali*?

— Poftim?

— *Invadatorii Spaţiali*. Pe calculator.

Johnny se întoarse către ecranul stins.

— Ce sunt Invadatorii Spaţiali? întrebă el.

— Nu se mai numesc aşa? Invadatorii Spaţiali? Era peste tot prin puburi şi-n alte locuri... oho, cu mult înainte să te fi născut tu. Nişte extratereştri verzi triunghiulari, cu ţepi şi şase picioare, care coborau întruna în şiruri pe ecran şi trebuia să-i împuşcăm.

Johnny se gândi niţel.

— Şi ce se-ntâmpla după ce-i împuşcai pe toţi?

— Ah, păi apăreau alţii. Tata se ridică. Cred însă că acum totul e mult mai complicat.

— Da.

— Ţi-ai făcut lecţiile, da?

— Da.

— La ce-ai avut?

— La istorie. A trebuit să scriu despre Cristofor Columb.

— Da? Ai putea să menţionezi că de fapt el nu plecase ca să descopere America. În realitate, căuta un drum spre Asia şi a dat din întâmplare peste America.

— Da. În enciclopedie scria asta.

— Mă bucur s-aud c-o foloseşti.

— Da. E foarte interesantă.

— Bravo! Bine. Bine, atunci. Ei, eu o să mă duc să mai examinez o dată conturile alea...

— Bine.

— Dacă mai este ceva despre care vrei să vorbim, ştii tu...

— În regulă.

Johnny aşteptă până auzi uşa livingului închizându-se din nou. Se gândi dacă n-ar fi trebuit să întrebe unde era manualul de instrucţiuni pentru maşina de spălat vase.

Porni calculatorul.

După o vreme, apăru ecranul de deschidere pentru *Doar Tu Poţi Salva Omenirea*. Privi destul de mohorât partea introductivă, după care apucă joystickul.

Nu mai era niciun extraterestru.

Pentru câteva clipe, crezu că făcuse ceva greşit. Porni din nou jocul.

Nicăieri nu se zărea niciun extraterestru. Nu se vedea decât întunericul spaţiului cosmic, presărat cu nişte steluţe pâlpâitoare.

Zbură încolo şi-ncoace, până îşi termină combustibilul.

Niciun SonNat, niciun punctuleţ pe ecranul radarului. Niciun fel de joc.

Extratereştrii dispăruseră.

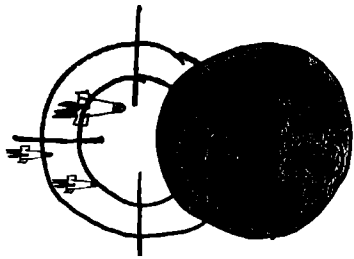

Capitolul 3

Cerealele ucigașe

În ultima vreme, spaţiul acordat ştirilor era mai mare ca de obicei. Jumătate din timp, televizorul arăta imagini cu tancuri şi hărţi ale deşertului acoperite de săgeţi roşii şi verzi, în vreme ce într-un colţ al ecranului era fotografia unui reporter cu un telefon la ureche, vorbind cu glas pârâit.

Acum era pornit şi se auzea pe fundal, când Johnny îi telefonă lui Tremurici.

— Da?

— Pot să vorbesc cu Tre... cu Stephen, vă rog?

Bombăneală, troncănit, bufnet, târşâit.

— Da?

— Eu sunt, Tremurici.

— Da?

— Te-ai mai uitat în ultimul timp la *Doar Tu Poţi Salva Omenirea*?

— Nu. Auzi, fii atent, am descoperit cum să...

— Poţi să-l deschizi acum, te rog?

Pauză.

— Ai păţit ceva?

— Poftim?

— Vorbeşti niţel cam ciudat.

— Auzi, te rog — du-te şi deschide-l.

Trecu o oră până când Tremurici îi telefonă înapoi. Johnny aşteptase pe trepte.

— Bună ziua, pot să vorbesc...

— Eu sunt.

— Nu mai sunt extratereştri, este?

— Da!

— Probabil că-i ceva încorporat în joc. Ştii, poţi să faci chestii de-astea. Ceva de felul unei bombe temporale. Poate că-i programat să-i facă pe toţi extratereştrii să dispară la o anumită dată.

— De ce?

— Pentru a face jocul mai interesant. Probabil că Gobi Software o să publice nişte chestii despre asta în revistele de calculatoare. Da' tu te simţi bine? Ai o voce cam piţigăiată.

— N-am nimic.
— Vii mâine la mall?
— Da.
— Ne vedem atunci. Poftă bună!

Johnny se holbă la receptorul telefonului, din care nu se mai auzea decât tonul. Desigur, pe calculatoare *existau* şi asemenea lucruri. Şi-n ziare scrisese despre asta. Un virus Vineri 13 sau ceva de genul ăsta. Programul era atent la data calendaristică şi, când se ajungea la o zi de 13 care să cadă vinerea, strica toate calculatoarele din ţară.

Circulaseră poveşti despre Societatea Periculoasă a Hackerilor Diabolici şi, timp de o săptămână, Tremurici venise la şcoală purtând ochelari negri improvizaţi.

Johnny se întoarse la calculator şi se uită un timp la ecran. Ocazional, acesta era traversat de stele.

Cândva, Tremurici chiar scrisese un joc pentru calculator care semăna cu ăsta. Îl denumise *Călătorie spre Alfa Centauri*. Era un ecran pe care pâlpâiau nişte puncte. Asta pentru că, explicase el, se desfăşura în *timp real*, chestie de care nu mai auzise nimeni vreodată înainte de apariţia calculatoarelor. El văzuse la televizor că trebuia să călătoreşti trei mii de ani ca să ajungi la Alfa Centauri. Scrisese

jocul astfel încât, dacă ţinea cineva calculatorul deschis timp de trei mii de ani, la sfârşit avea să fie răsplătit de apariţia unui punct în mijlocul ecranului, urmat de un mesaj care spunea: „Bine-ai venit pe Alfa Centauri. Acum, du-te acasă".

Johnny mai rămase o vreme privind ecranul. O dată sau de două ori, mişcă uşor joystickul, pentru a schimba traiectoria. Nu prea era nicio diferenţă. Spaţiul cosmic arăta la fel în toate direcţiile.

— Alo? şopti el. E cineva pe-aici?

Se uită la televizor, apoi se băgă în pat. Văzu alte ştiri cu rachete, iar cineva vorbi despre alt tip de proiectile, care ar fi trebuit să doboare rachetele.

***

Flota călătorea sub forma unui con gigantic, lung de sute de kilometri. Comandanta întoarse capul şi o privi. Erau zeci de navete-mamă şi sute de navete de luptă. Tot mai multe li se alăturau, pe măsură ce se răspândea vestea predării.

Naveta Alesului zbura cu puţin în faţa flotei. Nu răspundea la mesaje.

Totuşi, nimeni nu mai trăgea în ei. De ore bune, nu mai zăriseră nicio navetă a oamenilor. „Poate că merge cu adevărat", se gândi Comandanta. „Îi lăsăm în urmă..."

***

Johnny se trezi în joc.

Îi era greu să doarmă în naveta stelară. Inițial, fotoliul păruse cel mai confortabil din lume, dar era uluitor cât de incomod devenea după câteva ore. Iar baia consta într-un sistem complicat de tuburi şi trape şi nu era, Johnny începu să simtă asta, complet izolată împotriva mirosurilor.

Asta nu-ţi puteau oferi jocurile pe calculator: *mirosul* spaţiului cosmic. Avea izul său aparte, ca subsuoara unei maşinării. Nu te murdăreai, pentru că nu exista murdărie, dar totul avea un aspect de curăţenie... soioasă.

Radarul emise un *ping*.

După un timp, Johnny zări un punct în faţa lui. Nu se mişca şi în niciun caz nu trăgea în el.

Părăsi flota şi porni să investigheze.

Era o navetă uriaşă. Sau, cel puţin, fusese cândva. Mare parte din ea se topise.

Plutea în derivă, complet moartă, rostogolindu-se foarte lent. Era verde şi vag triunghiulară, cu excepţia a şase picioare, sau poate braţe. Trei dintre ele erau cioturi rupte. Semăna cu o încrucişare între un păianjen şi o caracatiţă, proiectată de un calculator şi construită din sute de cuburi prinse laolaltă.

Pe când fuzelajul gigantic se rotea, Johnny văzu în el găuri imense, cu marginile topite. În interior, păreau să existe mai multe etaje.

Aprinse radioul.

— Comandante?

— *Da?*

— Poţi să vezi obiectul ăsta? Ce e?

— *Le mai întâlnim şi noi uneori. Credem că au aparţinut unei rase străvechi, care a pierit. Nu ştim cum îşi spuneau sau de unde veneau. Navetele sunt foarte rudimentare.*

Naveta moartă se rotea încetişor. Pe cealaltă parte se vedea altă urmă prelungă de arsură.

— Cred că se numeau Invadatorii Spaţiali, spuse Johnny.

— *Acesta este numele pe care li l-au dat oamenii?*

— Da.

— *Mă gândeam eu.*

Johnny era bucuros că nu putea să vadă faţa Comandantei.

„Nimeni nu ştie de unde veneau", se gândi el, „şi nici măcar cum îşi spuneau. Iar acum nimeni nu va afla vreodată."

Radarul emise alt *ping*.

O navetă stelară umană se îndrepta cu viteză mare spre flotă.

De data aceasta, Johnny nu mai şovăi.

Problema era că SonNaţii nu erau foarte *buni* în luptă. După primele câteva jocuri, era destul de uşor să-i învingi. Chiar nu puteau prinde şpilurile. Nu ştiau cum să se furişeze sau când să se eschiveze.

Dacă se gândea bine, asta era valabil pentru toţi. Johnny jucase o sumedenie de jocuri în ale căror titluri existau cuvinte ca „Spaţiu", „Bătălie" şi „Cosmic", însă toţi extratereştrii puteau fi înfrânţi după câteva săptămâni de joc.

Jucătorul acesta nu avea absolut nicio şansă împotriva unui om adevărat.

Dispuneai de şase rachete. Johnny lansase două când inamicul era ceva mai mare decât un punct. Apoi ţinu pur şi simplu degetul apăsat pe butonul Trage, până îşi termină toată muniţia.

Un nor tot mai mare de sfărâmături... şi cu asta, basta.

În definitiv, n-avea să moară nimeni. Cel care fusese în navetă trebuia doar să ia jocul de la început.

Senzaţia era reală, şi totuşi, nu era decât un vis...

Visele par întotdeauna reale.

Johnny îşi îndreptă atenţia spre aparatul de lângă fotoliul de comandă. Avea o duză care umplea un pahar din plastic cu ceva ce părea o supă chioară de legume, iar alături, o fantă prin

care ieşeau pungi foarte mari de plastic conţinând sendviciuri extrem de mici. Pungile trebuiau să fie mari, ca să încapă pe ele toată lista de aditivi. Conţineau absolut tot ce era necesar pentru sănătatea unui războinic stelar. Nu şi pentru satisfacţia lui, ci doar pentru sănătate...

Johnny abia apucase să ia o înghiţitură, când ceva se izbi cu putere de navetă. O lumină roşie invadă cabina şi alarmele începură să urle.

Ridică ochii la timp pentru a vedea o navetă stelară, care tocmai se întorcea să atace din nou.

Nici măcar nu se uitase la radar.

Îşi lua gustarea de la ora *ceaiului*!

Roti naveta. Sendviciul cu multivitamine zbură cât colo, dispărând printre cabluri.

Duşmanul se întorcea să-l nimicească. Johnny apăsă cu furie pe panoul de comenzi.

Stai aşa...

Care era lucrul cel mai rău care i se putea întâmpla?

Să se trezească în patul lui.

Nu se grăbi. Se feri. Merse în zigzag. Altă rachetă lovi naveta. Când atacatorul vui pe lângă el, Johnny trase, cu tot armamentul.

Alt nor de sfărâmături.

Nicio problemă.

Probabil însă că apucase să lanseze o rachetă înainte de a fi nimicit. Urmă alt fulger rubiniu. Luminile se stinseră. Naveta se cutremură. Capul îi ricoşă de pe tetieră şi se izbi de panoul de comenzi.

Deschise ochii.

Exact. Şi te trezeşti înapoi în dormitor.

O luminiţă clipea spre el.

Ceva piuia.

Probabil că era ceasul deşteptător. Aşa se termină visele...

Johnny ridică încet capul. Lumina pâlpâitoare era dreptunghiulară. Încercă să-şi focalizeze privirea.

Văzu nişte forme.

Însă nu anunţau 6:3 ≡.

Formau cuvintele „PIERDERE AER", iar în afară de piuitul insistent, se auzea un şuierat teribil.

„Nu, nu", se gândi Johnny. „Aşa ceva nu se poate întâmpla."

Se ridică. Văzu o sumedenie de lumini roşii. Apăsă în grabă nişte butoane, dar se aprinseră şi mai multe luminiţe roşii.

Johnny nu ştia prea multe lucruri despre comenzile unei navete stelare, cu excepţia lui „repede", „încet", „stânga", „dreapta" şi „trage", însă aici existau şiruri întregi de alerte care pâlpâiau, sugerând că o mulţime de lucruri despre care el n-avea habar

se îndreptau rapid către dezastru. Se holbă la nişte litere roşii care anunţau „DEFECŢIUNE POMPE SECUNDARE". Nu ştia ce erau pompele secundare, dar îşi dorea, îşi dorea din tot sufletul să nu se fi defectat.

Îl durea capul. Se pipăi şi zări pe mână sânge adevărat. Şi ştiu că avea să moară. Cu adevărat.

„Nu", se gândi Johnny. „Te rog! Sunt John Maxwell. Te rog! Am doisprezece ani. N-o să mor într-o nav..."

Piuiturile deveniră mai sonore.

Johnny privi din nou indicatorul.

Pâlpâia 6:3 ≡.

„Era şi timpul", se gândi el, înainte să leşine.

***

Şi se trezi.

Stătea din nou în faţa calculatorului, care nu era pornit, şi dârdâia de frig.

Capul îl durea rău, dar, când se pipăi cu atenţie, nu mai găsi sânge. Era *doar* o durere de cap.

Rămase privind ecranul întunecat şi se întrebă ce ar fi simţit dacă ar fi fost SonNat.

Exact ce simţea şi acum, atât doar că nu s-ar fi trezit din somn. Ar fi fost mereu PIERDERE AER sau *Alarmă*Alarmă*Alarmă* piuind intermitent,

după aceea poate gerul îngheţat al spaţiului, după care... nimic.

Îşi mâncă micul dejun.

În fiecare cutie de fulgi glazuraţi Snappi găseai câte un extraterestru, gratuit. Era o chestie nouă. Sau o chestie veche, încercată din nou acum.

Cel care ajunsese în bolul lui era portocaliu şi avea trei ochi şi patru braţe. În fiecare mână ţinea câte o armă cu raze.

Tatăl său nu se sculase. Mama se uita la televizorul mic din bucătărie, unde un bărbat foarte masiv, deghizat ca un întreg deşert, arăta spre o mulţime de săgeţi albastre şi roşii de pe o hartă.

Johnny plecă spre mallul Neil Armstrong.

Luă cu el extraterestrul din plastic. Asta ar fi fost modalitatea cea mai bună de a invada o planetă. Câte un extraterestru în fiecare cutie! Aşteptai până când ajungeau în toate bucătăriile din ţară, emiteai semnalul şi *bazoom*!

Cerealele ucigaşe!

Poate că undeva, pe altă planetă, căpătai câte un om gratuit în fiecare cutie de cristale Snappi glazurate cu amoniac. Hei, *zorkilor*! Colecţionaţi întregul set! O grămadă de omuleţi de plastic. Cu arme, bineînţeles. Era suficient să mergi pe stradă ca să vezi că, desigur, toţi aveau arme.

Johnny se uită pe fereastra autobuzului.

Asta era şmecheria. Nimeni nu s-ar fi sinchisit să introducă extratereştri din plastic în cerealele din plastic dacă ei ar fi făcut, mă-nţelegeţi, chestii normale, de zi cu zi. Dacă ar fi avut în mâini foarfeci Raza MoarteCosmică™ pentru tuns gardul viu! Dacă s-ar fi suit în autobuzul MegaMoarte™! Dacă ar fi pierdut timpul prin mallul Racheta Stelară!

Necazul cu toţi extratereştrii pe care-i văzuse Johnny era că aceştia fie doreau să te înfulece, fie să te silească să asculţi muzică până deveneai un om mai bun. Niciodată nu aveai parte de genul de extraterestru care să vrea pur şi simplu o chestie banală — de pildă să-i împrumuţi maşina de tuns iarba.

Tremurici, Ioc-sal'tare şi Bigmac încercau să piardă vremea lângă fântâna ornamentală, dar de fapt doar lâncezeau. Ioc-sal'tare purta aceiaşi pantaloni gri pe care-i purta şi la şcoală. Nu puteai să pierzi vremea ca lumea în pantaloni gri. Iar Tremurici continua să poarte ochelari de soare, atât doar că nu erau veritabili, fiindcă el *oricum* trebuia să poarte ochelari de vedere; aşa că era vorba de fapt de lentile fumurii care se ataşau deasupra acestora. În plus, nu aveau aceeaşi mărime ca lentilele de dedesubt şi-i lăsau urme roşii pe nas. Şi mai purta

şi hanorac. Tremurici era probabil singura persoană din Univers care mai purta hanorac. Iar Bigmac, pe lângă pantalonii lui de camuflaj şi tricoul „Terminator" pe spatele căruia scrisese cu pixul „Capetele rase din Blackbury", mai făcuse rost şi de o centură realizată integral din cartuşe goale. Arăta ca un idiot.

— Sal'tare, băieţi, spuse Johnny.

— Stăm aici de-o veşnicie, zise Ioc-sal'tare.

— Am coborât din autobuz la staţia următoare şi-a trebuit să mă-ntorc pe jos, explică Johnny. Mă gândeam la altele... Care-i treaba?

— Vrei să-ntrebi care-i treaba sau, de fapt, ia ziceţi, fraţii mei, care-i *treaba*? zise Tremurici.

— Care-i treaba? repetă Johnny.

— Vreau să intru în J&J Software, spuse Tremurici. S-ar putea ca ei să aibă *Farfurioarele Cosmice*. A fost recenzat în *Bazzammm!* şi se pare c-ar avea o protecţie la copiere care nu poate fi spartă.

— Ziceau şi dacă-i bun? se interesă Bigmac.

— Cui îi pasă?

— O să te prindă într-o bună zi, îl avertiză Ioc-sal'tare.

— Atunci o să capăt o slujbă în Sillicon Valley, ca să proiectez software antipiraterie, răspunse Tremurici.

Îndărătul lentilelor lui groase, ochii îi sclipiră. Tremurici credea despre California că era locul unde ajungeau oamenii buni după ce mureau.

— Nici gând. O să dai doar de bucluc şi-o să fii acţionat în judecată, făcu Ioc-sal'tare. Iar poliţaii o să-ţi confişte toate calculatoarele. Am citit în ziar ceva-n genul ăsta.

Porniră încet spre magazinul de calculatoare.

— Ştiţi, făcu Bigmac, am văzut odată un film în care erau nişte jocuri pentru calculator şi, dacă erai bun de tot, veneau extratereştrii şi te luau şi trebuia să pilotezi o navetă stelară şi să te lupţi c-o flotă-ntreagă de extratereştri nasoi.

— Şi-o-nvingeai? Vreau să zic — în film, flota extraterestră era învinsă?

Bigmac îi aruncă lui Johnny o privire ciudată.

— Evident. Normal. Altfel n-ar fi avut niciun sens, nu?

— Doar tu poţi salva omenirea, spuse Johnny.

— Poftim?

— Aşa se numeşte jocul, preciză Tremurici.

— Dar *întotdeauna* scrie ceva de genul ăsta pe cutiile în care se vând jocurile, zise Johnny. „Cu excepţia cazurilor când le obţii de la Tremurici", adăugă el în gând, „şi capeţi doar un CD."

— Aha. Mda. Ceva de felul ăsta. De ce nu?

— Vreau să zic că niciodată nu scrie: „Doar Tu vei fi introdus într-o Maşină în Valoare de un Miliard de Lire cu mai multe Comutatoare decât ai Văzut Vreodată, ca să fii Făcut Bucăţele de o Mie de Piloţi Inamici Iscusiţi pentru că Tu De fapt Nu Ştii cum s-o Pilotezi".

Trecură de „Îngheţate Extravagante — La Mr. Zippy".

— Nu văd cum ar putea avea succes aşa ceva, observă Tremurici. Nu-i văd vânzând vreodată un joc intitulat *Te facem zdrenţe*.

— Tot mai ai probleme acasă? se interesă Ioc-sal'tare.

— Deocamdată e linişte, răspunse Johnny.

— Asta poate fi mai rău decât zbieretele.

— Da.

— Nu-i totuşi foarte rău când maică-ta şi taică-tău se despart, continuă Ioc-sal'tare, deşi ajungi să vezi mai multe muzee decât e bine pentru sănătate.

— Tot n-ai găsit extratereştrii? întrebă Tremurici.

— Nţ. Nu în joc.

— Îi mai visezi? întrebă Ioc-sal'tare.

— Cam aşa ceva.

Cineva care distribuia pliante despre Economii Importante la Termopane îi întinse unul, disperat,

lui Ioc-sal'tare. Acesta îl luă cu seriozitate, mulţumi, îl împături în două şi-l puse în buzunar. Ioc-sal'tare păstra întotdeauna genul ăsta de lucruri. „Nu poţi niciodată să ştii când o să ai nevoie de ele", spunea el. Poate că într-o bună zi va dori să-şi pună termopane la clinica de chirurgie şi atunci va avea destule oferte din care să aleagă.

— A văzut careva dintre voi războiul aseară la teve? întrebă Bigmac. Merge, este?

— Merge... încotro? făcu Ioc-sal'tare.

— O să le băgăm minţile în cap.

— Le încap? zise Tremurici.

— O să le tragem „Bătuta bătutelor", este? urmă Bigmac, încercând în continuare să le stârnească patriotismul.

— Nici vorbă, pufni Tremurici. Astea nu-s războaie adevărate, sunt doar la televizor.

— Îmi pare rău că nu-s în armată, exclamă Bigmac melancolic. Poc!

O împuşcă pe femeia cu reclama la termopan, care nu-l observă. Bigmac avea obiceiul să tragă cu arme închipuite. Alţii cântau la chitare imaginare, el trăgea cu puşti imaginare.

— Încă doi ani, spuse Bigmac. Doar atât.

— Ar trebui să-i scrii lui Norman „Furtunosul", zise Tremurici. Roagă-l să nu termine războiul până nu ajungi şi tu acolo.

— Nu s-a descurcat rău pentru un tip pe care-l cheamă Norman, spuse Ioc-sal'tare. Ce naiba... Norman? Nu-i prea macho, este? Parc-ar fi Bruce sau Rodney.

— Trebuia să fie Norman, făcu Tremurici, altfel n-ar fi putut să fie „Furtunosul". Nu puteai să ai un Bruce „Furtunosul". Ce naiba!

Sâmbătă dimineaţa, J&J Software era ticsit de lume. Existau permanent două calculatoare ce rulau jocuri şi un ciorchine de gură-cască adunaţi în jurul lor. Nimeni nu ştia cine erau J&J, fiindcă magazinul era condus de domnul Patel, care era mereu cu ochii-n patru. Îl urmărea întotdeauna foarte atent pe Tremurici, pornind de la premisa destul de corectă că băiatul distribuia mai multe jocuri decât el şi nici măcar nu cerea bani pe ele.

Cei patru se despărţiră. Bigmac nu era prea interesat de jocuri, iar Ioc-sal'tare se duse să se uite la produsele video. Tremurici găsise pe cineva care ştia chestii chiar mai complicate despre calculatoare decât el.

Johnny rătăci printre rafturile cu jocuri.

„Mă întreb dacă SonNaţii fac asta", se gândi el. „Sau cei de pe Jupiter ori de pe altă planetă. Dacă se duc la un magazin şi cumpără jocuri *Împuşcă-i pe oameni*. Şi dacă au filme în care un om terorizează o navetă spaţială..."

Deodată, dinspre tejghea se auzi un glas ridicat.

În J&J Software, nu vezi prea des fete. Odată, cu destul de mult timp în urmă, într-o scurtă perioadă în care-şi jucase rolul de părinte, mama lui Johnny încercase să joace un joc. Era unul destul de simplu — trebuia să tragi în asteroizi, farfurii zburătoare şi alte chestii. Fusese jenant. Păruse uluitor că farfuriile zburătoare se sinchisiseră măcar să tragă şi ele. Mai bine s-ar fi oprit şi toţi extratereştrii s-ar fi înghesuit la hublouri, de unde să scoată sunete nepoliticoase. Femeile habar n-aveau de aşa ceva.

O fată i se plângea domnului Patel despre un joc pe care-l cumpărase. Toţi ştiau că nu puteai face aşa ceva, chiar dacă deschideai cutia şi găseai înăuntru excremente de şoarece. Domnul Patel era de părere că, odată ce ambalajul transparent fusese îndepărtat, nici chiar Papei nu i s-ar fi îngăduit să returneze un joc, chiar dacă ar fi fost însoţit de însuşi Dumnezeu. Şi asta pentru că mai avusese de-a face cu persoane ca Tremurici.

Băieții priviră scena fascinați și îngroziți.

Fata continua să ciocănească cu degetul în carcasa CD-ului.

— *În plus*, cine ar dori să nu vadă nimic altceva decât stele? întrebă ea. *De fapt*, eu am mai văzut stele și înainte. Pe cutie scrie că te lupți cu zeci de navete extraterestre diferite. Nu există nici măcar *una*.

Domnul Patel murmură ceva. Johnny nu era îndeajuns de aproape ca să audă ce, însă glasul fetei era la fel de pătrunzător ca un tirbușon. Când vorbea în cursive, chiar le puteai *auzi*.

— Ah, nu. Nu puteți spune așa ceva. Cum mi-aș putea da seama dacă funcționează, fără să-l *încerc* înainte? Asta-i consemnat în Legea Vânzării Produselor (1983).

Spectatorii fură uluiți să observe privirea ușor hăituită a domnului Patel. Până în acest moment, bărbatul nu mai întâlnise pe nimeni care să poată pronunța parantezele.

Mai murmură ceva.

— Să-l copiez? De ce-ar trebui să-l copiez? Eu l-am cumpărat. Pe cutie scrie că vei întâlni rase extraterestre fascinante. Eu nu m-am ales decât c-o navetă și cu un mesaj idiot pe ecran, care după aia a dispărut. Eu n-aș considera asta rase extraterestre fascinante.

Mesaj...

A dispărut...

Johnny se apropie tiptil.

Domnul Patel mai murmură ceva, după care se întoarse spre un raft. Toţi îl priveau uimiţi. În mână ţinea un joc *nou*. Avea să facă un schimb. Aşa ceva era ca şi cum Genghis-Han ar fi decis să nu atace o cetate, ci mai degrabă să rămână acasă şi să se uite la un meci de fotbal.

După aceea, întinse mâna, dădu din cap către fată şi porni spre unul dintre calculatoarele magazinului, care aveau atât de multe urme de degete pe taste, încât literele de pe ele nu mai puteau fi distinse.

Toţi priviră tăcuţi cum domnul Patel încărcă jocul pe care îl adusese fata înapoi. Se auzi tema muzicală, iar titlul se derulă pe ecran, ca la Star Wars. Erau chestiile obişnuite: „Puternica flotă SonNată a atacat Federaţia" — indiferent ce putea să însemne asta — „şi doar *tu*...".

Apoi apăru spaţiul cosmic. Era aşa cum îl vedeau calculatoarele — ceva negru, cu câte o stea apărând din când în când.

— În prima misiune ar trebui să fie şase navete, spuse cineva din spatele lui Johnny.

Domnul Patel se încruntă către el. Apăsă precaut o tastă.

— Tocmai aţi lansat o torpilă în gol, domnule Patel, zise Tremurici.

În cele din urmă, domnul Patel se dădu bătut. Îşi agită mâinile prin aer.

— Cum găseşti chestiile în care să tragi? întrebă el.

— Te găsesc ele pe tine, răspunse cineva. Până acum ar fi trebuit să fiţi mort.

— Vedeţi? făcu fata. Nu e decât spaţiu cosmic. L-am lăsat să meargă câteva ore şi n-am văzut nimic altceva.

— Poate că n-ai perseverat. Voi, copiii, nu cunoaşteţi înţelesul cuvântului „a persevera", bombăni domnul Patel.

Tremurici privi peste capul lui, spre Johnny, şi ridică din sprâncene.

— Înseamnă o încercare insistentă, sări Johnny în ajutor.

— Ah. Bun. Ei bine, eu am încercat insistent aseară şi n-am găsit absolut nimic.

Domnul Patel desfăcu grijuliu exemplarul nou al jocului. Toţi cei din magazin priviră cum introduse discul în calculator.

— Să vedem atunci, zise domnul Patel, cum arată jocul înainte ca domnul Tremurici să-şi pună în aplicare şmecheriile.

Apăru titlul. Urmă introducerea, atât cât era. Şi instrucţiunile.

Şi spaţiul cosmic.

— Imediat o să vedem, spuse domnul Patel.

Apoi şi mai mult spaţiu cosmic.

— Pe acesta l-am primit abia ieri.

Mult, mult spaţiu cosmic. Abundenţa era principala lui calitate.

Domnul Patel luă carcasa şi o examină cu atenţie. Toţi îl văzuseră însă când scosese celofanul.

„Au dispărut", se gândi Johnny.

„Chiar şi în jocurile noi."

„Au dispărut cu toţii."

Cei din magazin râdeau, dar Tremurici şi Iocsal'tare se holbau la el.

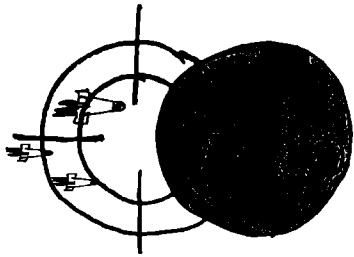

Capitolul 4

„În realitate, nu moare nimeni"

— Io socotesc, spuse Bigmac, io *socotesc*...

— Da? făcu Ioc-sal'tare.

— Io socotesc... că Ronald McDonald e ca Iisus Hristos.

Bigmac făcea chestii de-astea. Uneori venea cu genul de afirmaţie apăsată, pronunţată lent, care sugera că un soi de gândire profundă se derulase de ceva vreme în mintea lui. Era la fel ca munţii. Johnny ştia că se formau prin ciocnirea continentelor, dar nimeni nu văzuse vreodată procesul propriu-zis.

— Da? zise înţelegător Ioc-sal'tare. Şi de ce crezi asta?

— Păi, uitați-vă la toate reclamele, răspunse Bigmac, agitând un cartof prăjit în direcția localului cu hamburgeri. Există un tărâm fericit, unde-s lacuri de sirop de banane și... și copaci plini de cartofi prăjiți. Și-apoi... și-apoi este Hamburbanditul. El este Satana.

— „La Mr. Zippy" îi face reclamă o înghețată vorbitoare uriașă, spuse Tremurici.

— Mie nu-mi place asta, zise Ioc-sal'tare. Eu n-aș avea încredere într-o înghețată care-ncearcă să te convingă să mănânci înghețate.

Ocazional, pălăvrăgeau așa ore întregi, când exista ceva despre care nu doreau să vorbească. Acum însă păreau să fi epuizat toate subiectele.

Îl priviră toți, în tăcere, pe Johnny, care abia dacă se atinsese de hamburgerul lui.

— Uite care-i treaba, spuse el, nu *știu* ce se-ntâmplă.

— Gobi Software o să fie al naibii de enervați când o să afle ce-ai făcut, rânji larg Tremurici.

— N-am făcut nimic! se scuză Johnny. Nu-i vina mea!

— S-ar putea să fie un virus, sugeră Ioc-sal'tare.

— Nici vorbă, pufni Tremurici. Am tone de viruși. Ei nu fac decât să-ți strice calculatorul. Nu-ți afectează și mintea.

— Ar putea s-o facă, zise Ioc-sal'tare. Cu lumini clipitoare şi-alte chestii. Ca un fel de hipnoză.

— Prima dată când ţi-am spus, ai zis că inventez totul! Ai zis că-mi proiectez fanteziile!

— Asta a fost înainte ca moş Patel să fi testat şase CD-uri. Doamne, cât mă bucur c-am văzut-o şi pe-asta! Ştii că tipa chiar s-a ales cu alt joc *şi* cu banii înapoi, *pe bune*?

Johnny surâse stânjenit.

Tremurici bătu cu degetele în tăblia mesei, mai precis parţial în tăblia mesei şi parţial într-o baltă de ketchup.

— Nu, eu tot cred că-i ceva ce Gobi Software a băgat în toate jocurile lor. Ce naiba, îmi place însă şi ideea cu viruşii, spuse el. Oameni care să se contamineze cu viruşi de la calculatoare? E marfă.

— Nu-i aşa, zise Johnny.

— Se făceau chestii de-astea în filme, când băgau un singur cadru cu ceva, să zicem o îngheţată sau altceva, şi cadrul ăla intra în mintea spectatorilor fără ca ei să-şi dea seama şi dup-aia toţi voiau îngheţată, explică Ioc-sal'tare. Se numeau reclame subliminale. Aşa ceva ar fi uşor de realizat pe calculator.

Johnny se gândi la Comandantă, care-i arătase fotografiile copiilor ei. Nu păruse a semăna cu hipnoza. Nu ştia cu *ce* semăna, dar nu cu asta, în orice caz.

— Poate că sunt extratereştri adevăraţi şi au preluat controlul calculatorului tău, propuse Ioc-sal'tare.

— UUUU — iii — UUU! făcu Bigmac, agitându-şi braţele prin aer şi vorbind cu glas spart. Johnny Maxwell n-o ştie, dar tocmai s-a rătăcit în... Zona Cretinizantă... tic-tac, tic-tac, tic-tac...

— La urma urmelor, tu eşti cel care trebuie să-i conducă spre Pământ, continuă Ioc-sal'tare.

— Nu, ăla-i pur şi simplu numele folosit de ei pentru planeta natală, preciză Johnny.

— Asta au zis-o ei. În plus, sunt şi salamandre. Ai putea să-i aduci chiar *aici*.

Ridicară toţi privirile, în eventualitatea în care ar fi putut să vadă prin tavan, prin Compania de Asigurări T&F şi prin acoperiş, până la o uriaşă flotă extraterestră aflată pe cerul de deasupra.

— Te laşi purtat de imaginaţie, făcu Tremurici. Extratereştrii dintr-un joc pentru calculator nu pot invada o planetă. Ei există doar pe ecran. Nu sunt *reali*.

— Una peste alta, ce ai de gând să faci? se interesă Ioc-sal'tare.

— Cred c-o să merg mai departe, răspunse Johnny. Cine era fata aia din magazinul lui Patel?

— Nu ştiu, răspunse Tremurici. Am mai văzut-o o dată pe-acolo, jucând *Cosmic Trek*. Fetele nu-s

prea pricepute la jocurile pe calculator, fiindcă nu-s aşa bune la spaţial... o chestie pe care o avem noi bărbaţii, continuă el nepăsător. Ştiţi voi... Ele nu pot gândi în trei dimensiuni sau aşa ceva. N-au instinctele necesare pentru asta.

— Comandanta este femeie, zise Johnny.

— Probabil că lucrurile stau altfel în cazul aligatorilor giganţi, se încruntă Tremurici.

Bigmac supse un pliculeţ cu ketchup.

— Credeţi că războiul ar putea să mai dureze până când o să fiu destul de mare ca să mă-nrolez? întrebă el gânditor.

— Nu, răspunse Ioc-sal'tare. „Furtunosul" Bruce o să rezolve toate problemele. O să le bage minţile în cap.

— Le încap? rostiră ei în cor, aidoma unor călugări plictisiţi.

După-amiază merseră la cinematograf. În Sala S rula *Alabama Smith şi Coroana Împăratului.* Tremurici afirma că era un film rasist, însă lui Ioc-sal'tare îi plăcuse. Discutară dacă, în acest caz, mai putea să fie rasist. Johnny cumpără floricele pentru toţi. Asta era altă chestie interesantă la Momentele Dificile — primea banii de buzunar neregulat, dar mai mulţi decât de obicei.

Când ajunse acasă, mâncă spaghete şi se uită o vreme la televizor. Bărbatul în formă de piramidă

deghizat din deşert apărea foarte des. Uneori, spunea glume. Reporterii râdeau puţin. Lui Johnny îi plăcea „Furtunosul" Norman. Părea genul de persoană care ar putea să discute cu Comandanta.

După aceea urmă o emisiune despre salvarea balenelor. Li se părea o idee bună.

În continuare, puteai să câştigi o grămadă de bani, dacă-l suportai pe prezentatorul emisiunii de divertisment în loc ca, de pildă, să-l sufoci cu o jucărie din pluş şi s-o rupi la fugă.

Apoi veniră ştirile. Din nou deşertul şi imagini cu bombe aruncate prin hornuri inamice cu o precizie milimetrică. Şi sport.

Iar apoi...

Bun. Să vedem.

Johnny deschise calculatorul.

Da. Spaţiu cosmic. Şi mai mult spaţiu cosmic.

Niciun SonNat pe nicăieri.

„Stai aşa", se gândi el. „Toţi sunt în flotă, nu? Mă urmează. Au venit după mine afară din... afară din... din spaţiul *jocului*. Ar trebui să poţi să ajungi acolo de aici, dacă mergi suficient de mult timp. Şi dacă o faci în direcţia corectă.

În ce direcţie am luat-o?

Pot să mă ajung din urmă?

Poate *altcineva* să mă ajungă din urmă?"

Johnny rămase o vreme zgâindu-se la ecran. Era chiar mai plictisitor decât emisiunea cu întrebări şi răspunsuri.

Mai devreme sau mai târziu, trebuia să se ducă la culcare. Se gândise intens la asta, pe când Alabama Smith era urmărit de tipii răi printr-un târg...

...Johnny avea o teorie despre pieţele astea. Toate filmele cu spioni şi toate aventurile includeau o urmărire prin târg, cu o sumedenie de accidente amuzante cu ricşe izbindu-se în tarabe şi mese răsturnate şi găini cotcodăcind, iar teoria era următoarea: de fiecare dată, era aceeaşi piaţă. Întotdeauna arăta la fel. Probabil că pe undeva exista un proprietar de tarabă care se săturase până peste cap...

Oricum...

Îşi luă aparatul de fotografiat.

Se duse la culcare devreme, după ce înfăşurase strâns în jurul mâinii cureluşa aparatului foto. Aparatele nu visează.

***

Naveta mirosea a *om*.

Nu zbârnâiau sonerii de alarmă şi nu se auzeau şuierături.

„M-am întors", îşi spuse Johnny.

Iată şi flota SonNată, întinzându-se în spaţiul cosmic din spatele lui.

Şi aparatul de fotografiat, a cărui cureluşă îi era înfăşurată în jurul încheieturii. O descâlci şi fotografie flota. Poza ieşi din aparat cu un bâzâit, după câteva secunde. Johnny o ţinu o clipă la subsuoară şi treptat imaginea deveni vizibilă. Da! Flota. Dacă ar fi putut să aducă fotografia înapoi, ar fi avut dovada...

Lângă ecran, o luminiţă roşie pâlpâia pe consolă. Cineva dorea să vorbească cu el. Johnny acţionă comutatorul.

— *Ţi-am văzut naveta explodând*, se auzi glasul Comandantei.

Ecranul pârâi o clipă, apoi îi afişă chipul. Părea îngrijorată.

— *Iar apoi a... reapărut. Eşti viu?*

— Da, spuse Johnny şi apoi adăugă: Aşa cred.

— *Scuză-mă, dar trebuie să te întreb. Ce se întâmplă cu tine?*

— Poftim?

— *Atunci când... pleci.*

„Ce să-i spun?" se întrebă Johnny. „Stau treaz la şcoală. Stau mult în camera mea. Pierd vremea cu Tremurici şi cu ceilalţi. Lâncezim în mall, sau în parc, sau acasă la unul sau la altul dintre noi, deşi

deocamdată nu şi la mine, din cauza Momentelor Dificile, şi zicem chestii ca «Sunt complet bulefti-risit», deşi habar n-avem ce înseamnă. Uneori mergem la cinematograf. Trăim în Blackbury, cel mai cool oraş al celor cool.

Probabil că am cea mai plictisitoare viaţă din tot Universul. Nu m-ar mira ca râmele care trăiesc sub pietroaiele de pe Neptun să aibă o viaţă mai interesantă decât a mea..."

— Ar fi prea greu de explicat, răspunse el. Sunt...

Dinspre radar se auzi un *ping*.

— Trebuie să plec, zise Johnny uşurat.

O luptă pe viaţă şi pe moarte era preferabilă încercării de a-i explica unei salamandre gigantice despre Momentele Dificile.

O navetă stelară se apropia rapid. Nu părea să-l observe. Probabil că ecranul atacatorului era acoperit de navete SonNate. Se găsea exact în mijlocul reticulului său de ţintire. În jurul lui, naveta stelară zumzăia. Johnny îi putea simţi energia. „Apasă butonul şi un milion de volţi sau amperi sau altceva de energie laser alb-strălucitor vor ţâşni şi..."

Degetul îi tremură.

Parcă nu voia să se mişte.

„Dar nu moare nimeni!" îşi spuse Johnny. „Nu-i decât cineva, undeva, care stă în camera lui, în faţa

unui calculator! Aşa vede el lucrurile de acolo! Totul nu-i decât un joc pe un ecran! În realitate, nu moare nimeni!

Pot să trag exact în retrorachetele lui, cu precizie milimetrică!

În realitate, nu moare nimeni!"

Naveta vui pe lângă el şi trecu mai departe, spre flotă.

Pe ecranul radarului, Johnny văzu două puncte albe, care însemnau că atacatorul lansase două rachete. Acestea se îndreptau către una dintre navetele SonNate mai mici, cu agresorul urmându-le îndeaproape şi trăgând în vreme ce gonea.

Naveta SonNată izbucni în flăcări. Johnny ştia că în spaţiul cosmic n-ar trebui să poţi auzi, totuşi lui i se întâmplă — un uruit prelung şi profund, revărsându-se printre stele.

Naveta umană descrise o curbă largă şi se întoarse pentru alt atac.

Chipul Comandantei apăru pe ecran.

— *Noi ne-am predat! Aşa ceva n-ar trebui să fie îngăduit!*

— Îmi cer scuze, am...

— *Trebuie s-o opreşti, imediat!*

Johnny îşi acceleră propria navetă şi, în acelaşi timp, se strădui să-şi ajusteze microfonul.

— Jucătorule! Jucătorule! Opreşte-te imediat! Dacă nu te opreşti imediat, o să...

„O să... ce?" se întrebă el. „O să strig din nou «opreşte-te»?"

Ridică degetul mare deasupra butonului Trage, ţinti intrusul...

— Te rog! Vorbesc serios!

Acesta se năpustea spre altă navă, fără să-l bage în seamă.

— Bine, atunci...

O lumină albastră orbitoare îi fulgeră înaintea ochilor. Strânse din pleoape, dar lumina continua să fie acolo, purpurie în întuneric. Când redeschise ochii, naveta din faţă nu mai era decât un nor din ce în ce mai mare de pulbere scânteietoare.

Johnny se răsuci în fotoliu. Naveta Comandantei era exact în spatele lui. Îi putea vedea tunurile strălucitoare.

Ei nu făcuseră niciodată asta în joc. Aveau o putere de foc mult mai mare decât a ta, dar o utilizau prosteşte. Aşa şi trebuia să fie. Împotriva a sute de navete extraterestre, puteai să câştigi numai dacă se pricepeau la tehnicile de artilerie cam cât un castravete.

De data asta însă, toate tunurile trăseseră exact în acelaşi timp.

Chipul Comandantei se ivi pe ecran.

— *Regret.*

— Ce-i? Ce s-a-ntâmplat?

— *Nu se va repeta, îți promit.*

— Ce *s-a-ntâmplat?*

Tăcere. Comandanta părea că privește ceva aflat în afara obiectivului videocamerei.

— *A fost un schimb de focuri neautorizat,* răspunse ea. *Cei răspunzători vor da socoteală.*

— Pornisem după naveta aceea, zise Johnny nesigur.

— *Da. Să sperăm că data viitoare o vei face înainte ca vreuna dintre navetele mele să fie distruse.*

— Îmi pare rău. N-am... n-am vrut să trag. Nu-i ușor să tragi în altă navă.

— *Curios ca un om să spună așa ceva. Probabil că Invadatorii Spațiali s-au sinucis, nu?*

— Ce vrei să spui?

— *Ei v-au făcut vreun rău?*

— Cred că ai înțeles greșit, spuse Johnny. De fapt, noi nu suntem așa!

— *Îmi cer scuze. Din punctul meu de vedere, situația arată cu totul diferit.*

Ar fi fost mai bine dacă ar fi țipat la el, dar n-o făcuse. Johnny ar fi făcut față furiei ei. Comandanta părea însă doar obosită și tristă. Avea același ton

al vocii ca atunci când vorbise despre epavele Invadatorilor Spaţiali.

Johnny descoperi însă că şi el era destul de furios.

Nu se putea ca ea să se refere la el.

Johnny scotea păianjenii din baie, chiar dacă se năclăiseră cu săpun şi nu mai aveau cine ştie ce şanse de supravieţuire. Totuşi, Comandanta îl privise de parcă ar fi fost Genghis Han sau altcineva... după ce făcuse *bucăţele* o navă.

— Să ştii că nu eu am cerut chestia asta! Eu jucam pur şi simplu un joc! Am şi eu problemele mele! Ar trebui să dorm bine noaptea! Asta-i foarte important la vârsta mea! De ce tocmai eu?

— *De ce nu?*

— Păi, nu-nţeleg de ce ar trebui să mi se spună cât de răi suntem! Şi voi aţi tras în noi!

— *În autoapărare.*

— Ba nu! De multe ori, aţi tras primii!

— *În cazul oamenilor, am descoperit că adesea este esenţial să ne autoapărăm cât mai devreme cu putinţă.*

— Ei bine, mie nu-mi place! Găsiţi-vă pe altcineva!

Johnny dezactivă radioul şi întoarse naveta, îndepărtând-o de flotă. Aproape că se aştepta ca după el să fie trimise navete de luptă, dar Comandanta nu făcu asta. Nu făcu absolut nimic.

În scurt timp, flota nu mai era decât un grup mare de puncte galbene pe ecranul radarului.

Ha! Aşa!

Îşi puteau găsi şi singuri drumul către casă. Oricum nu mai aveau nevoie de el. Jocul fusese distrus. Cine avea să piardă ore doar ca să se uite la stele? Trebuiau să se descurce şi fără el.

Să le fie învăţare de minte. El îi ajuta, chiar dacă nu erau decât nişte salamandre.

Ocazional, câte o stea traversa ecranul. În realitate nu se întâmpla aşa, însă în jocurile pe calculator trebuiau să le pună, pentru ca oamenii să nu creadă că primiseră ceva de genul *Călătoriei spre Alfa Centauri* a lui Tremurici.

Un aspect interesant... Totuşi, încotro se îndrepta *el*?

Ecranul radarului scoase un *bing*.

Către el se îndreptau navete. Punctele erau verzi, ceea ce însemna „prietenos". Însă rachetele care porniseră dinspre ele nu păreau deloc prietenoase.

Stai aşa, stai aşa — ce culoare avea el pe radarul lor?

Asta era important. Navetele prietenoase erau verzi, iar navetele duşmane erau galbene. El era o navetă stelară. O navetă stelară *umană*.

Totuşi, fusese de aceeaşi parte cu SonNaţii, aşa că s-ar fi putut să apară...

Înhăţă microfonul şi apucă să spună: „Ăăă, eu...", înainte ca restul frazei să fie împrăştiată, rarefiat şi infinitezimal, pe fundalul stelelor.

***

Johnny se trezi.

Era 6:3 ≡.

Îşi simţea gâtul îngheţat.

Se întrebă de ce oare oamenii făceau atâta caz de vise. *Cartea Viselor... Fluviul Viselor... Visează-ţi Visul...* Când ajungeai însă să le analizezi, visele erau adesea oribile şi păreau cât se poate de *reale*. Începeau întotdeauna bine, pentru ca după aceea să se întâmple ceva rău, indiferent ce-ai fi făcut. Nu te puteai încrede în ele.

Iar el lăsase alarma pusă la ceasul deşteptător, deşi era duminică şi duminica nu aveai absolut nimic de făcut. Toată lumea o să mai doarmă câteva ore de-acum încolo. Abia peste două ore fratele lui Bigmac o să distribuie ziarul sau, cel puţin, cu totul alt ziar decât cel cuvenit. Iar pe Johnny îl durea tot corpul de la statul în faţa calculatorului, care nu era pornit.

Poate că-n seara asta ar fi bine să pună pe podea nişte chestii care să-l trezească.

Se întoarse în pat şi porni pătura electrică.

O vreme stătu cu ochii-n tavan. Acolo încă mai era agăţată o machetă a Navetei Spaţiale, dar una dintre cele două bucăţele de vată se desprinsese din pioneză, aşa că atârna într-un picaj permanent.

În pat era ceva. Johnny bâjbâi prin aşternut şi scoase aparatul de fotografiat.

Ceea ce însemna...

Alte bâjbâieli şi descoperi un dreptunghi de carton lucios.

Johnny îl privi.

Păi, da. Ha! La ce se aşteptase?

Se sculă din nou şi porni calculatorul, apoi se întinse în pat astfel încât să poată privi ecranul. Alte stele false defilară pe fundal.

Poate că şi alţi oameni procedau la fel. În toată ţara. Poate chiar în toată lumea. Poate că nu toate calculatoarele arătau exact aceeaşi porţiune din spaţiul cosmic al jocului, astfel că unii erau mai aproape de flotă decât alţii. Sau poate că unii erau pur şi simplu insistenţi, ca Tremurici, şi nu puteau fi învinşi.

Uneori vedeai asemenea indivizi în J&J Software. Trebuiau neapărat să joace orice joc nou pe care

moş Patel îl încărcase în calculator, erau făcuţi bucăţele sau mâncaţi sau altceva ce ţi se întâmpla prima dată, iar după aceea nu-i mai puteai dezlipi de-acolo nici cu ranga. Mai învăţai o chestie nouă, apoi mureai. Aşa funcţionau jocurile. Ei se enervau. Trebuiau să învingă un joc, în acelaşi fel în care Tremurici petrecea săptămâni întregi încercând să învingă un program. Unii o luau ca pe un afront personal atunci când erau făcuţi ferfeniţă.

Prin urmare, navetele pe care le văzuse el erau cele care nu renunţau.

Totuşi, Comandanta nu-i fusese deloc recunoscătoare! Nu fusese corect să-l facă să se simtă ca un monstru. De parcă lui i-ar fi făcut plăcere să omoare pe cineva cu sânge-rece! Ei tocmai distruseseră complet altă navetă. De acord, îi atacase după ce se predaseră, dar, la urma urmelor, nu era decât un joc...

Atât doar că, bineînţeles, pentru SonNaţi nu era un joc.

Iar ei se predaseră.

Însă asta nu însemna că ei deveniseră responsabilitatea lui, nu? Şi în niciun caz pentru totdeauna. O vreme fusese OK, dar începuse să obosească.

Coborî scara în vârful picioarelor, în casa cufundată în beznă, şi scoase enciclopedia de pe raftul

ei, de sub aparatul video. Fusese cumpărată anul trecut de la un bărbat care sunase la uşă şi-l convinsese pe tatăl lui Johnny că era o enciclopedie bună, deoarece conţinea multe imagini colorate. Asta era adevărat. Puteai să creşti ştiind cum arată aproape orice, dacă nu te deranja că nu ştiai ce anume era obiectul respectiv.

După zece minute de umblat prin index, Johnny ajunse la prizonierii de război şi, în cele din urmă, la Convenţia de la Geneva. Nu era ceva care să poată fi ilustrat cu imagini colorate de mari dimensiuni, aşa că articolul era destul de scurt, dar Johnny citi cu interes puţinul pe care-l cuprindea.

Era uimitor.

El crezuse dintotdeauna că prizonierii erau... ei bine, prizonieri; ar fi trebuit să se considere norocoşi că nu i-ai omorât. Se dovedi însă că trebuia să le dai exact aceeaşi hrană pe care o dădeai soldaţilor tăi, să ai grijă de ei şi, în general, să ai grijă să nu păţească nimic. Chiar după ce bombardaseră un oraş întreg, trebuia să-i ajuţi să iasă din avionul doborât, să le dai medicamente şi să-i tratezi corespunzător.

Johnny se uită fix la pagină. Straniu. Autorii enciclopediei — pe pagina de gardă scria că fusese realizată de Universal Wonder Knowledge Data

Printing Inc., din Power Cable, Nebraska — înghesuiseră în ea toate imaginile cu papagali şi alte chestii, fiindcă erau Minunile naturale ale Planetei, pe când realmente ciudat era faptul că nişte fiinţe umane putuseră să aibă o asemenea idee. Era ca şi cum, printre rachete şi arme, ai fi găsit o bucăţică din Evul Mediu.

Johnny ştia despre Evul Mediu pentru că scrisese de curând referatul despre „Cum era să fii ţăran în Evul Mediu". Când un cavaler cădea de pe calul lui în bătălie, adversarii n-aveau voie să-i desfacă armura cu un deschizător de conserve şi să-l tortureze, ci trebuiau să aibă grijă de el şi să-l trimită înapoi acasă după o vreme, deşi aveau voie să-l taxeze pentru servicii.

Una peste alta, SonNaţii îl lăsaseră să scape destul de uşor. Potrivit Convenţiei de la Geneva, ar fi trebuit să le asigure tuturor mâncarea.

Johnny puse enciclopedia la loc şi deschise televizorul. Curios... Cineva se plângea că inamicul îi ducea pe prizonierii de război în clădiri care puteau fi bombardate, astfel ca ei să fie ucişi de propria lor tabără. „Asta e o barbarie", declară bărbatul. Toţi cei din studio fură de acord cu el.

Şi Johnny, într-o anumită măsură. Se întrebă însă cum ar fi explicat aşa ceva Comandantei. Totul era

rațional, dacă priveai pe bucățele. Dar atunci când încercai să gândești în ansamblu, nu mai avea sens.

La televizor se transmitea acum prea mult război. Johnny simțea că ar fi fost momentul să mai înceapă să arate și altceva.

Se duse în bucătărie și-și prăji niște pâine, apoi se străduí să râcâie cât mai încet bucățelele arse, ca să nu trezească pe nimeni. Luă pâinea prăjită și enciclopedia la etaj și se sui înapoi în pat.

Ca să-și treacă timpul, mai citi câte ceva despre Elveția, care era țara în care se afla Geneva. Scria că toți bărbații elvețieni trebuiau să facă armata și să aibă o armă în casă. Pe de altă parte, Elveția nu se luptase niciodată cu nicio altă țară. Poate că asta era cumva logic. Iar țara ajunsese cunoscută pentru că realiza minunății mecanice complicate și ingenioase, care făceau ca o pasăre mică din lemn să iasă și să strige „cucu!".

După o vreme, Johnny aținti și nu mai visă nimic.

Pe ecran, stelele false continuară să se deruleze. După vreo oră, un punct galben apăru chiar în centrul ecranului. După altă oră, se făcu ceva mai mare, destul ca să se observe că era de fapt un grup de punctulețe galbene.

Iar după aceea, mama lui Johnny, care venise să vadă unde e, îl înveli bine și închise calculatorul.

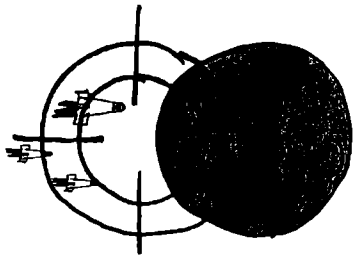

Capitolul 5

Dacă nu tu, atunci cine?

Comandanta observă că acum în navetă se simţea permanent iz de fum şi plastic ars. Instalaţia de climatizare nu mai putea elimina mirosul. O parte din fum şi din plasticul ars provenea *chiar* din instalaţia de climatizare.

Simţea ochii ofiţerilor aţintiţi asupra ei. Nu ştia pe câţi s-ar fi putut bizui. Avea senzaţia că nu se bucura de o popularitate prea mare.

Îl fixă cu privirea pe Tunarul-şef.

— Mi-ai nesocotit ordinul, repetă ea.

Tunarul-şef privi în jur cu un aer de inocenţă rănită.

— Am fost *atacaţi*, zise el. Ei au tras primii.

— Am anunţat că nu vom trage, spuse Comandanta, străduindu-se să ignore murmurele de încuviinţare de pe fundal. Mi-am dat cuvântul Alesului. El era pe punctul de a deschide focul.

— Dar n-a făcut-o, zise Tunarul-şef. S-a mulţumit să privească.

— Era pe punctul de a deschide focul.

— *Pe punctul* înseamnă prea târziu. O navă-cisternă a fost distrusă. Odată cu ea, ar trebui să adaug, au fost distruse jumătate din proviziile noastre pentru campanie... *Comandante*, rosti Tunarul-şef.

— Cu toate acestea, a fost încălcat un ordin direct.

— Nu-mi vine să-mi cred urechilor! De ce nu putem *lupta*?

Comandanta arătă spre hublou. Flota trecea pe lângă alte navete ale străvechii rase Invadatorii Spaţiali.

— Ei au luptat, le reaminti ea. La nesfârşit. Priveşte-i acum! Şi n-au fost decât primii dintr-un lung şir. Mai ţii minte ce s-a-ntâmplat cu Vortiroizii? Şi cu Megazoizii? Şi cu Glaxoticonii? Vrei să fii ca ei?

— Ha! Erau rudimentari. Cu rezoluţie foarte mică.

— Dar au fost mulţi. Cu toate astea, au murit.

— Dacă tot murim, eu unul aş prefera să mor luptând, spuse Tunarul-şef.

De data asta, murmurele de aprobare fură mai puternice.

— Tot mort ai rămâne, observă Comandanta.

„Dacă-l împuşc sau îl arestez, ar putea izbucni o revoltă", se gândi ea. „Nu-l pot amenda, pentru că niciunul dintre noi nu şi-a primit leafa. Nu-i pot impune domiciliu forţat în cabină, fiindcă — detesta să se gândească la asta — s-ar putea să avem nevoie de el, în cele din urmă."

— Primeşti o mustrare aspră, îl anunţă ea.

Tunarul-şef surâse superior.

— Şi se va consemna în dosarul personal, adăugă Comandanta.

— Dacă tot nu scăpăm cu viaţă... începu Tunarul-şef.

— Asta este răspunderea mea, zise Comandanta. Întrevederea s-a terminat, poţi să pleci.

Tunarul-şef o fulgeră cu privirea.

— Când o s-ajungem acasă...

— Hopa! izbucni Comandanta. Acum crezi c-o s-ajungem acasă?

***

Până la începutul serii, temperatura lui Johnny ajunsese la 38,8 şi el suferea de ceea ce maică-sa

numise „gripa de duminică seara". Johnny zăcea în căldura plăcută pe care i-o producea gândul că, indiferent ce s-ar fi întâmplat, a doua zi nu va merge la şcoală.

Îi venea să se scarpine în spatele ochilor. La interiorul coatelor simţea fierbinţeli.

I se spusese că asta era din cauză că-şi petrecea tot timpul în faţa calculatorului, în loc să stea pe-afară, la aer curat. Nu prea înţelegea cum vine asta, chiar dacă avea mâncărimi şi fierbinţeli. Nu cumva aerul curat ar fi provocat necazuri şi mai mari? Totuşi, din propria lui experienţă, bolile erau considerate întotdeauna ca fiind cauzate de fapte anterioare. Probabil că părinţii ar fi fost în stare să spună că se îmbolnăvise pentru că luase vitamine şi că stătuse învelit în pat. Mai mult ca sigur că avea să i se programeze o vizită la policlinică pentru vinerea viitoare, întrucât lor le plăcea să fii tare bolnav când te duceai, astfel încât doctorii să-ţi poată pune un diagnostic sigur.

De la parter se auzea televizorul. Johnny petrecu douăzeci de minute întrebându-se dacă să coboare din pat pentru a deschide televizorul lui vechi, dar, când se mişcă, văzu ceţuri purpurii în faţa ochilor şi auzi un ţiuit — *goioioing* — în urechi.

Probabil că reuşise totuşi să pornească televizorul, deoarece, când redeschise ochii după o vreme, aparatul funcţiona şi culorile se vedeau mult mai clare ca de obicei. Îi văzu pe reporteri — cel negru şi cel care arăta ca şi cum ar fi purtat ochelarii pe sub piele — şi văzu şi studioul, care părea absolut normal.

Atât doar că în colţ, acolo unde, de obicei, erau cuvinte ca „Şoc bugetar" sau „Summit european", acum scria „Războiul Son Nat". Johnny nu putea să audă ce spuneau oamenii, dar pe ecran apăru o hartă a spaţiului cosmic. Totul era negru. Aceea era esenţa spaţiului cosmic. Era pur şi simplu infinit, imens şi negru, cu un punct care reprezenta tot restul.

În centrul beznei exista o săgeată roşie şi groasă. Câteva duzini de săgeţi albastre se îndreptau către ea dinspre marginile hărţii. Într-un colţ era fotografia unui bărbat care vorbea la telefon.

„Stai aşa", se gândi Johnny. „Sunt aproape sigur că niciun reporter BBC nu-i însoţea pe SonNaţi. Ar fi anunţat. Probabil că nici chiar de la CNN nu-i vreunul."

Tot nu avea sonor, dar nici nu-i trebuia. Era evident că oamenii se apropiau de flotă.

Scena se modifică. Acum se vedea un cort, iar bărbatul mătăhălos stătea în faţa altui exemplar al hărţii.

De data aceasta, se auzi ce vorbea. Bărbatul spunea:

— ...Johnny? Păi, ăla nu-i luptător. Nu-i nici politician. El o şterge acasă când se-mpute treaba. Fuge de obligaţii. Lăsând însă asta deoparte, cum să nu — e un puşti drăguţ...

— Nu-i adevărat! strigă Johnny.

— Serios? se auzi un glas dinapoia sa.

Nu se întoarse imediat. Părea că vocea venise din scaunul lui. Iar asta era mult mai imposibil decât apariţia SonNaţilor la televizor. Nimeni nu putea să stea pe scaunul acela. Era plin de tricouri vechi, de cărţi, de farfurii de plastic şi de gunoi, un strat gros de şosete şi poate chiar şi laurtul de Căpşuni Pierdut. Nimeni nu se putea aşeza acolo fără să poarte echipament special de protecţie.

Comandanta o făcuse, totuşi. Părea cât se poate de în largul ei.

Johnny îi zărise faţa doar pe ecran. Acum putea să vadă că avea vreo doi metri, dar era destul de subţire; semăna mai degrabă cu un şarpe gras cu picioare decât cu un aligator sau o salamandră.

Avea două perechi de membre groase, masive, cam la jumătatea lungimii corpului, şi două perechi mai subţiri sus, pe nişte umeri foarte complicaţi. În mare parte era acoperită de o salopetă cafenie; părţile care ieşeau din salopetă — capul, toate cele opt mâini sau picioare, ce-or fi fost, şi aproape toată coada — erau galben-arămii şi acoperite cu solzi foarte mici.

— Dacă ai parcat naveta pe stradă, doamna Cannock de vizavi o să se înfurie îngrozitor, spuse Johnny. Îl ceartă pe tata când îşi lasă maşina parcată în stradă, şi n-are în niciun caz o mie de metri lungime. Deci asta-i o halucinaţie, nu?

— Normal, încuviinţă Comandanta. Nu cred că spaţiul real şi spaţiul jocului sunt conectate... decât în mintea ta.

— Am văzut odată un film în care navetele spaţiale puteau să ajungă oriunde în Univers prin găurile-de-vierme din spaţiul cosmic, zise Johnny. Asta înseamnă că eu am o gaură-de-vierme în *cap*?

Comandanta ridică din umeri — arăta foarte interesant la o fiinţă cu patru braţe.

— Priveşte, spuse ea. Este foarte impresionant şi cred că va fi difuzat de multe ori.

Indică spre ecran.

Erau arătate stele şi un punct îndepărtat. Foarte repede, punctul se mări.

— Cred c-o recunosc, zise Johnny. Este una dintre navetele voastre. Modelul pe care-l capeţi la nivelul al şaptelea, aşa-i?

— Tipul navetei n-o să mai conteze, spuse încet Comandanta.

Naveta era cu spatele la obiectivul camerei de filmare. Duzele i se măriră treptat. Camera de filmare părea să fie montată pe o...

— O rachetă? întrebă în şoaptă Johnny.

Imaginea de pe ecran dispăru.

Johnny se gândi la armata Invadatorilor Spaţiali morţi, rotindu-se întruna în pustiul îngheţat dintre stelele jocului.

— Nu vreau să mai aflu nimic, spuse el. Nu vreau să-mi spui câţi SonNaţi erau la bord. Nu vreau să-mi spui ce s-a-ntâm...

— Mă aşteptam la asta, zise Comandanta.

— Nu-i vina mea! Ăştia-s oamenii — n-am ce să le fac!

— Bineînţeles că nu.

Comandanta avea un fel neplăcut de a vorbi pe un ton rezonabil.

— Suntem atacaţi, spuse ea. Oamenii ne atacă, deşi noi ne-am predat.

— Da, însă doar mie, zise Johnny. Eu sunt doar *eu*. Nu este ca şi cum v-aţi fi predat unui guvern... sau aşa ceva. Eu nu sunt important.

— Dimpotrivă, spuse SonNata, tu eşti salvatorul civilizaţiei. Tu eşti unica pavăză dintre planeta ta şi neantul uitării. Tu eşti ultima speranţă.

— Asta nu-i ceva... real. Asta-i doar ceea ce scrie la începutul jocului!

— Şi tu n-o crezi?

— Păi... cum să-ţi zic... întotdeauna scrie ceva de felul ăsta!

— Doar tu poţi salva omenirea? întrebă Comandanta.

— Da, însă de fapt nu-i adevărat!

— Dacă nu tu, atunci cine?

— Fii atentă, zise Johnny, eu chiar *am salvat* omenirea. Mă rog, am salvat-o în joc. Nu mai există atacuri din partea SonNaţilor. Oamenii trebuie să joace ore la rând ca să găsească vreunul.

Comandanta zâmbi. Ridicatul din umeri fusese impresionant, dar zâmbetul era şi mai şi: gura îi era lungă de o jumătate de metru.

— Voi, oamenii, sunteţi tare ciudaţi, spuse ea. Sunteţi războinici şi în acelaşi timp inventaţi reguli! *Reguli* pentru războaie!

— Hm, nu cred că respectăm întotdeauna toate regulile alea.

Altă ridicare din patru umeri.

— Mai contează? Simplul fapt că faceţi asemenea reguli... Voi credeţi că viaţa e doar un joc.

Comandanta scoase o bucăţică de hârtie argintie dintr-un buzunar al uniformei.

— Atacatorii voştri ne-au lăsat în criză de provizii. De aceea, *potrivit regulilor voastre*, sublinie ea, trebuie să cer următoarele: cincisprezece tone de extract din grâu presat tratat cu zaharoză, zece mii de litri de lapte rece de bovină, douăzeci şi cinci de tone de extract din grâu copt conţinând carne friptă de bovină şi oligoingrediente, alături de tuberculi tăiaţi şi prăjiţi şi discuri vegetale din familia cepei, glazurate cu extras de porumb, o tonă de seminţe de muştar tescuite amestecate cu apă şi aditivi permişi, trei tone de boabe de porumb expandate, glazurate cu derivaţi lactaţi, zece mii de litri de apă colorată conţinând zaharoză şi oligoelemente, cincisprezece tone de extract de grâu preparat şi fermentat în suc vegetal, o mie de tone de acid lactic acrit şi aromat cu extract de fructe. Zilnic. Mulţumesc.

— Poftim?

— Asta-i hrana luptătorilor tăi, îl lămuri Comandanta.

— Nu prea pare hrană.

— Ai dreptate, încuviinţă Comandanta. Lipsesc în mod dezgustător legumele proaspete şi are un nivel periculos de ridicat de carbohidraţi şi grăsimi saturate. Se pare totuşi că asta mănânci tu.

— Eu? Nici măcar nu ştiu ce-s chestiile astea! Ce este extractul din grâu presat tratat cu zaharoză?

— Pe cutie scrie „Fulgi Snappi", răspunse Comandanta.

— Şi acidul lactic acrit?

— Ai mâncat un iaurt cu aromă de banane.

Buzele lui Johnny se mişcară, în vreme ce băiatul se străduia să înţeleagă.

— Carnea friptă de bovină şi toate celelalte?

— Un hamburger şi cartofi prăjiţi cu rondele de ceapă prăjită.

Johnny încercă să se ridice în capul oaselor.

— Vrei să-mi zici că trebuie să mă duc la magazin şi să cumpăr jumbo-hamburgeri pentru o întreagă flotă extraterestră?

— Nu tocmai.

— Aşa mă gândeam şi eu...

— Inginerul-şef vrea o găletuşă de cuburi de carne de pui.

— Ce mănâncă de obicei SonNaţii?

— În general, mâncăm un soi de plante acvatice. Conţin proporţia perfect echilibrată de vitamine, minerale şi oligoelemente care să asigure o dezvoltare sănătoasă a solzilor şi crestei.

— Atunci, de ce...

— Dar, aşa cum aţi zice voi, are un gust de rahat.

— Ah...

Comandanta se ridică. Fusese o mişcare superbă. Trupul SonNat nu avea *unghiuri*, cu excepţia coatelor şi genunchilor; părea să se poată îndoi în orice direcţie ar fi dorit.

— Acum trebuie să mă întorc, îl anunţă. Sper că atacul unor microbi minori împotriva corpului tău se va încheia în scurt timp. Nu pot decât să regret că atacul oamenilor împotriva mea n-a putut fi la fel de simplu rezolvat.

— De ce nu răspundeţi prin luptă? întrebă Johnny. Ştiu c-o puteţi face.

— Nu. Greşeşti. Noi ne-am predat.

— Da, dar...

— Nu vom trage asupra navelor oamenilor. Mai devreme sau mai târziu, vor înceta. În loc de asta, vom fugi. Cineva ne-a acordat salvconduct.

Partea cea mai rea era faptul că ea nu ridica glasul şi nici nu-l acuza de nimic. Pur şi simplu, făcea nişte afirmaţii. Afirmaţii importante şi oribile.

— Bine, spuse Johnny cu glas stins, însă eu ştiu că nu-i real. Am făcut gripă. Când faci gripă, ai febră şi halucinezi. E un fapt bine cunoscut. Îmi amintesc că odată am fost bolnav şi toţi iepuraşii de pe tapet au început să danseze. Aşa-i şi acum. De fapt, tu nu poţi să ştii toate chestiile astea. Nu exişti decât în mintea mea.

— Ce contează? spuse Comandanta.

Trecu prin perete, apoi îşi vârî capul înapoi în odaie.

— Nu uita, zise ea, doar tu poţi salva omenirea.

— Şi ţi-am spus că deja am...

— SonNat este doar numele pe care ni l-au dat oamenii, adăugă Comandanta. Te-ai întrebat vreodată care este cuvântul SonNat pentru SonNat?

***

Probabil că dormise, dar nu visă nimic. Se trezi pe la mijlocul după-amiezii.

Un glob imens de foc nuclear incandescent, cu temperatura de milioane de grade, strălucea puternic pe cer.

Casa era pustie. Mama îi lăsase o tavă cu micul dejun, adică pusese laolaltă o cutie nouă de fulgi Snappi, o lingură, un bol şi un bilet pe care scria

„Laptele e-n frigider". Își scrisese și numărul de telefon în partea de jos a biletului. Oricum, Johnny îl știa, însă uneori maică-sa folosea numărul de telefon așa cum alți oameni ar fi utilizat un plasture.

Johnny deschise cutia și căută înăuntru. Extraterestrul era într-o pungulițã de hârtie sterilizată. Era galben și chiar aducea a Comandanta SonNată, dacă mijeai bine ochii.

Johnny rătăci la întâmplare prin casă. În mijlocul zilei nu era niciodată nimic interesant la televizor. Doar femei care discutau între ele, așezate pe canapea. Trase cu ochiul pe fereastră spre stradă, pentru cazul în care duzele navei ar fi lăsat *într-adevăr* dâre de arsură pe asfalt, lungi de un kilometru. După aceea se întoarse la etaj și privi calculatorul mut.

Bun.

Deci... îl pornești. Și începe jocul. Cumva, prin simplul fapt că stătea nemișcat înaintea lui, se simțea *mai rău* gândindu-se cum l-ar fi putut juca.

Pe de altă parte, *era* în timpul zilei, așa că cei mai mulți jucători se aflau probabil la școală. Johnny nu era tocmai sigur în privința timpului jocului și a timpului real, totuși, poate că atacurile se opreau când jucătorii trebuiau să plece la școală. Pe de altă parte, probabil că existau jucători și în America, în Australia sau altundeva.

Mai mult decât atât, ştia că, dacă mureai în timpul somnului, te trezeai, dar ce se întâmpla dacă mureai în timp ce erai treaz, ca acum?

Însă SonNaţii erau măcelăriţi acolo. Sau *aici*.

Comandanta era *idioată* că nu răspundea la foc.

Deschise calculatorul, fără să-şi dea seama prea bine ce face.

Apăru logo-ul jocului. Începu tema muzicală. Mesajul deja cunoscut se derulă pe ecran. Johnny îl ştia pe dinafară. Salvatorul Civilizaţiei. Neantul Uitării.

Doar Tu Poţi Salva Omenirea.

Dacă Nu Tu, Atunci Cine?

Johnny clipi. Mesajul dispăruse dincolo de marginea superioară a ecranului. Dar nu era posibil să-şi fi imaginat acel ultim rând suplimentar... sau se putea?

Apoi apărură aceleaşi stele cunoscute.

Nu atinse nici tastatura, nici joystickul. Nu era sigur în ce direcţie ar fi trebuit să meargă. Una peste alta, drept înainte părea opţiunea cea mai bună. Timp de ore întregi.

Se uită la ceas. Tocmai trecuse de patru după-amiaza. Jucătorii se întorseseră probabil de la şcoală. Se uitau la *Prietenii*, la *Nu-ţi face griji* şi la *Cartierul Moonee Ponds*. Bigmac privea cu gura deschisă la

televizorul fratelui său. Tremurici trăgea cu ochiul, pe când încerca să jefuiască alt amărât de creator de jocuri pe calculator de drepturile care i se cuveneau. Ioc-sal'tare probabil că nu era foarte atent; ţinea televizorul deschis în vreme ce-şi făcea lecţiile. Întotdeauna Ioc-sal'tare îşi făcea temele imediat cum venea de la şcoală şi nu era atent la nimic altceva până nu le termina şi nu era mulţumit de rezultat. Însă toţi se uitau la *Prietenii*.

Cu excepţia lui Johnny, azi.

În mod vag, era mândru de asta. Televizorul era închis. Avea altele de făcut.

Cândva în ultimele zece minute, Johnny luase o hotărâre. Nu era foarte sigur care era aceea, dar o luase. Aşa că trebuia s-o ducă la bun sfârşit. Indiferent ce ar fi fost.

Se duse la baie şi-şi puse termometrul. Era unul electronic, pe care mama sa îl cumpărase dintr-un catalog de comenzi; anunţa şi ora exactă. *Toate* produsele din catalog aveau ceasuri digitale incorporate. Până şi umbrela pentru golf care putea fi utilizată şi ca măsuţă utilă pentru picnic. Până şi obiectul pentru scos scamele din şosete.

— Dispară tristeţea de a nu putea şti tot timpul cât este timpul, rosti vag Johnny şi-şi vârî

termometrul în gură pentru cele douăzeci de secunde necesare.

Temperatura lui era 16:04°.

Nu era de mirare că-i era frig.

Reveni în pat fără să-şi scoată termometrul din gură şi se uită din nou la ecranul monitorului.

Numai şi numai stele.

Ceilalţi probabil că erau acum la mall, dacă nu cumva Ioc-sal'tare încerca să-şi facă tema de 10+. Pierdeau vremea. Aşteptau să se mai termine o zi.

Miji ochii la termometru. Anunţa 16:07°.

Pe ecran, tot nimic, doar stele...

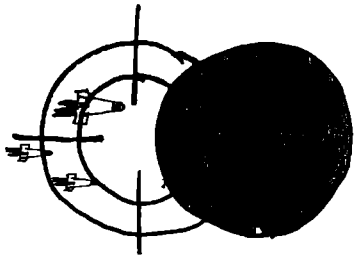

Capitolul 6

Cubulețe de carne de pui în spațiu

Johnny se trezi. Izul familiar al navetei stelare îi înţepă nările. Îşi aruncă ochii peste consola de comandă. Deja se familiarizase cu ea, într-o oarecare măsură.

Bun! Prin urmare, revenise în viaţa reală. Când se întorcea în... când se întorcea în... Trebuia să stea de vorbă cu medicii despre visul ăsta straniu şi recurent în care era un băiat în...

„Nu!" îşi spuse. „Eu sunt eu! Nu sunt un pilot într-un joc pe calculator. Dacă încep să gândesc aşa, atunci voi muri *cu adevărat*! Trebuie să preiau controlul!"

Atunci observă pe ecran celelalte navete. Desigur, se afla încă hăt departe de flotă, totuşi trei navete se înşiruiau ordonat în urma lui, în convoi. Erau mai lungi şi mai masive decât naveta lui şi, dacă aşa ceva era posibil în spaţiul cosmic, păreau că înotau, nu că zburau.

Apăsă butonul Comunicaţii. Pe ecran apăru un chip rotofei.

— *Tremurici*?

— *Johnny*?

— Ce cauţi *tu* în mintea mea?

Tremurici privi în jur.

— Păi, potrivit plăcuţei ăsteia care-i prinsă pe chestia de comenzi, pilotez o cisternă uşoară din Clasa III. Uau! Aşa-i de obicei în mintea ta?

— Nu sunt sigur, răspunse Johnny.

Lângă principalul ecran de comunicaţii se afla alt comutator, etichetat „Facilitate conferinţă". Avea impresia că ştia care îi era rolul.

Într-adevăr, când îl apăsă, chipul lui Tremurici se deplasă în colţul din stânga-sus al ecranului. Faţa lui Ioc-sal'tare apăru în colţul opus, având deasupra capul lui Johnny. Celălalt colţ rămase neocupat.

Johnny apăsă un buton.

— Bigmac? spuse el. Ioc-sal'tare?

Chipul lui Bigmac se ivi în colțul liber. Părea că se ștergea la gură.

— Verificai încărcătura? întrebă Johnny sarcastic.

— E plin de hamburgeri! exclamă Bigmac cu glasul unui călugăr cuminte care tocmai a ajuns în rai și constată că îi sunt îngăduite toate păcatele trupești. Lăzi întregi de hamburgeri! *Milioane*, pe bune! Și cartofi prăjiți! Și aici scrie — o găletușă de cuburi de carne de pui.

— Pe factura asta, zise Ioc-sal'tare, scrie că pilotez un transport de Porumb procesat și Produse din grâu. Să mă duc și să văd ce sunt?

— Bine, aprobă Johnny. Asta înseamnă că tu pilotezi cisterna de lapte, Tremurici.

— Ah, da. Corect. Bigmac capătă hamburgeri, iar Tremurici capătă *laptele* ăsta plictisitor, gemu el.

Chipul lui Ioc-sal'tare reapăru pe ecran.

— În principal, în cală sunt cereale pentru micul dejun, rosti el. În cutii de dimensiuni Jumbo-Mega-Gigantice pentru Civilizații.

— Atunci ar fi bine ca Bigmac să-și aducă naveta între tine și Tremurici, zise ferm Johnny. Nu putem risca o coliziune.

— Trosc, pleosc, *fababababBUUM*! spuse Bigmac.

— O să ne reamintim toate astea când o să ne trezim? întrebă Tremurici.

— Cum am putea? răspunse Ioc-sal'tare. *Noi nu* visăm.

— Bine, bine. Hm... atunci o să ne reamintim toate astea când o să se trezească *el*?

— Nu cred. Cred că noi suntem aici doar ca proiecţii ale subconştientului lui, zise Ioc-sal'tare. Pur şi simplu, el ne visează.

— Vrei să zici că nu suntem *reali*? întrebă Bigmac.

— Nu sunt sigur nici măcar că *eu* sunt real, spuse Johnny.

— Se *simte* ca şi cum ar fi, zise Tremurici. Şi mirosurile sunt foarte reale.

— Gustul este real, anunţă Bigmac.

— Şi imaginile sunt reale, adăugă Ioc-sal'tare. Totuşi, el doar îşi închipuie că noi suntem aici. De fapt, nu suntem noi, ci acei noi care se află în mintea lui.

„Nu mă întreba pe mine", se gândi Johnny. „Tu ai fost întotdeauna bun la chestiile astea."

— Şi tocmai am calculat, spuse Ioc-sal'tare, că, dacă trimitem etichetele de la toate cutiile de aici, putem căpăta şase mii de seturi de tigăi, da? Şi douăzeci de mii de albume cu abţibilduri cu fotbalişti şi cincizeci şi şapte de mii de şanse de a câştiga un Ford Sierra stilat cu cinci uşi.

***

Cele patru navete înaintau greoi spre flota aflată în depărtare. Naveta lui Johnny ar fi putut foarte uşor să lase în urmă navetele-cisterne, aşa că descria cercuri largi în jurul lor, privind ecranul radarului.

La răstimpuri, dinspre naveta lui Tremurici se auzeau sfârâituri şi pârâituri. Tremurici încerca să-i demonteze calculatorul, pentru eventualitatea în care ar fi descoperit ceva inovaţii de design pe care Johnny şi le-ar fi reamintit când se trezea.

Pe ecran apărură navete. Punctul cel mare, care reprezenta flota, şi, pe marginile ecranului, punctele verzi ale jucătorilor.

Lui Johnny îi veni o idee.

— Ioc-sal'tare?

— Da?

— Chestiile alea au ceva arme la bord?

— Ăăă... cum ar trebui să arate?

— Pe joystick ar trebui să fie un buton roşu.

— Pe al meu nu.

— Da' la tine, Tremurici? Bigmac?

— Nţ.

— Care-i joystickul? întrebă Bigmac.

— Chestia aia cu care virezi.

— Păi da, făcu Ioc-sal'tare, şterge muştarul şi uită-te mai bine.

— N-are aşa ceva, anunţă Bigmac.

„Nu sunt înarmate", se gândi Johnny. „Şi sunt lente. O lovitură cu o rachetă, şi Tremurici o să fie în cea mai mare brânză din Univers. Ce se întâmplă cu oamenii din visul meu?

De ce întotdeauna lucrurile merg *prost*?"

— Eu îi dau drumul, rosti el şi apăsă butonul Acceleraţie.

Flota SonNată era atacată de trei jucători. În scurt timp rămaseră numai doi; Johnny îl prinse pe unul în reticul, apoi vira şi se îndepărtă prin inelul de fum al exploziei, îndreptându-se atât de rapid către următorul atacator, încât se afla aproape imediat înapoia rachetei pe care o lansase.

Atacatorul pornise după naveta Comandantei şi nu era atent la radarul său. Altă explozie rămase în urma lui Johnny, care-l căuta deja pe cel de-al treilea jucător.

Johnny îşi dădu seama că nu se gândea la ce se întâmplă. Ochii şi mâinile lui făceau toată treaba. El se mulţumea să privească.

Al treilea jucător zărise navetele-cisterne. Îl văzu şi pe el, vira şi chiar reuşi să tragă câteva salve.

Oh, nu! Mintea lui Johnny zumzăi ca o maşină, apreciind viteza şi distanţa...

Simţi naveta tresărind sub el, dar o ţinu neclintită până ce reticulul se suprapuse peste ţintă.

Iar apoi apăsă cu degetul mare până când un piuit îl anunţă că nu mai avea muniţie.

După o vreme, pâcla roşiatică se destrămă. Descoperi că gândurile i se furişau îndărăt în minte. Se mişcau încetişor, nesigure în privinţa locului în care se aflau, aidoma unor oameni care revin într-un oraş bombardat, croindu-şi drum printre ruine şi încercând să găsească formele vechi şi familiare.

Simţea în gură un gust metalic. Cotul îl durea; probabil că în timpul virajului se lovise de ceva.

„Nu-i de mirare că facem reguli", îşi spuse Johnny. „Comandantei i se pare ciudat, însă nu şi nouă. Noi ştim cum am fi dacă n-am avea reguli."

Lângă ecranul de comunicaţii pâlpâi o luminiţă. Cineva dorea să-i vorbească. Johnny acţionă un comutator.

Apăru chipul Comandantei.

— *Ah, Johnny! Ce tehnică eficace!*

— Da, dar a trebuit să...

— *Bineînţeles. Văd că ţi-ai adus şi nişte prieteni.*

— Spuneai că aveţi nevoie de alimente.

— *De acum avem chiar şi mai multă nevoie. Ultimul atac a fost serios.*

— Voi chiar nu trageţi deloc?

— *Nu. Îţi reamintesc că noi ne-am predat. În plus, nu trebuie să ne oprim. Măcar unii dintre noi vor ajunge la Frontieră.*

— Frontieră? repetă Johnny. Credeam că mergeaţi spre o planetă.

— *Mai întâi, trebuie să traversăm Frontiera. Dincolo de Frontieră suntem în siguranţă. Nici măcar tu nu ne vei putea urma. Dacă ne luptăm, vom muri cu toţii. Dacă fugim, unii dintre noi vor supravieţui.*

— Nu cred că oamenii pot gândi în felul ăsta, spuse Johnny.

Privi în afara cockpitului. Navetele-cisterne se apropiau.

— *Voi sunteţi mamifere. Sunteţi iuţi. Aveţi sânge fierbinte. Noi suntem amfibii. Avem sânge rece. Suntem lente şi ne bazăm pe logică. Unii dintre noi vor supravieţui. Ne înmulţim rapid. Pentru noi, are sens. Pentru mine, are sens.*

Imaginea Comandantei se deplasă într-un colţ al ecranului. Tremurici, Bigmac şi Ioc-sal'tare apărură în celelalte trei colţuri.

— A fost un tir excepţional, spuse Bigmac. Când o să fiu în armată...

— Pe ecranul meu e o broască, anunţă Tremurici.

— Este... *ea* este Comandanta, explică Johnny.

— O femeie conduce flota? întrebă Ioc-sal'tare.

— Nu-i de mirare că extratereştrii pierd mereu, comentă Tremurici. Să vedeţi cum arată aripa de la maşina maică-mii.

— Hmm... Cred că vă poate auzi. Nu folosiţi un limbaj sexist, zise Johnny.

Comandanta zâmbi.

— *Îi invit pe camarazii tăi să-şi descarce mult-aşteptatele transporturi.*

În cele din urmă, descoperiră cum s-o facă. Secţiunile mediane ale navelor-cisterne se decuplau complet, transformându-se în unităţi independente. Navete SonNate micuţe, alcătuite doar din motor, scaun şi cupolă pentru pilot, le dirijară în calele celor mai mari navete. După îndepărtarea lor, din navetele-cisterne rămaseră doar cockpitul, motorul şi un păienjeniş mare de grinzi.

Johnny privi cisterna lui Ioc-sal'tare plutind încetişor prin trapa navei Comandantei.

— Ăăă... făcu el, atunci când, ştii tu... când le torni din cutie şi-o să vezi că în bol îţi cade ceva din plastic... să ştii că-i... nu-i decât o glumă. Nu-i nimic cu intenţie.

— *Mulţumesc.*

— Dacă păstraţi toate etichetele de la cutii, aţi putea câştiga un Ford Sierra, anunţă Ioc-sal'tare. Glasul lui tremura uşor, străduindu-se să sune ca şi cum ar fi discutat zilnic cu extratereştrii. Ba e posibil chiar să apăreţi în *Jurnalul Clientului*, adăugă el.

— *Aşa ceva ar fi foarte util. Unele coridoare din naveta asta sunt foarte lungi.*

— Nu fi tâmpit, spuse Bigmac. O să rămână fără piese de schimb.

— *Serios? În cazul acesta va trebui să ne orientăm spre cele şase mii de seturi de tigăi*, zise Comandanta.

— Noi cum ne-ntoarcem? întrebă Tremurici.

— *Cum aţi ajuns aici?*

Tremurici se încruntă.

— *Cum* am ajuns aici? repetă el. Cu un minut în urmă, eram... eram... Iar apoi am ajuns aici. Cu toţii.

— Apropo de asta, de unde au apărut toţi hamburgerii şi laptele? întrebă Bigmac.

— E-n regulă, interveni Ioc-sal'tare. V-am mai *spus*. De fapt, noi oricum nu suntem aici. Nu suntem altceva decât proiecţii ale anxietăţii. Am citit despre asta într-o carte.

— Mi-ai luat o piatră de pe inimă, spuse Tremurici. E bine să ştii asta când te afli la un miliard

de kilometri în spaţiul cosmic. Una peste alta... cum ne-ntoarcem?

— Nu ştiu, zise Johnny. În general, eu trebuie să mor ca să mă-ntorc.

— Nu există şi alt mod? se interesă Ioc-sal'tare după o lungă pauză de gândire.

— Pentru mine, nu cred că există. Ăsta-i spaţiul jocului. Ca să-l părăseşti, trebuie să mori, explică Johnny. Cred că *voi* aţi putea pur şi simplu să zburaţi înapoi. Nu cred că aţi putea păţi ceva rău. Voi nu jucaţi... vreau să zic, în mintea voastră.

— Păi... începu Tremurici.

— În locul vostru însă, n-aş mai întârzia mult, zise Johnny. E posibil să mai apară şi alţi jucători.

— Am rămâne să te ajutăm, spuse Tremurici, dar, după cum vezi şi tu, navetele astea nu sunt dotate nici măcar c-o armă.

Părea îngrijorat.

— Mda. A fost o prostie din partea mea că n-am visat aşa ceva, încuviinţă Johnny cu blândeţe.

— S-ar putea ca Ioc-sal'tare să aibă dreptate şi ca noi să nu fim decât chestii din mintea ta, zise Tremurici, totuşi bănuiesc că nici oamenii din vise nu-şi doresc să moară.

— Aşa-i.

— Vii mâine la şcoală?

— S-ar putea.

— Bine. Ei, atunci... poftă bună!

— Mai vorbim.

— Tu mai rămâi pe-aici, aşa-i, Johnny? întrebă Ioc-sal'tare îngrijorat.

— O să-ncerc.

— Da, da, trage-le-o extratereştrilor, frate! răcni Bigmac când navetele-cisterne virară.

Johnny îi putea auzi vorbind între ei, în vreme ce accelerară.

— Aia a fost o gafă, Bigmac. Johnny-i de partea extratereştrilor!

— Poftim? Vrei să zici că ei sunt de partea noastră?

— Nu, ei sunt de partea lor. La fel ca şi el.

— Şi atunci noi de partea cui suntem?

— Noi suntem de partea lui.

— Aha. Bun. Ăăă... Ioc-sal'tare?

— Ce-i?

— Deci cine-i de partea *noastră*?

— Cum? Păi, bănuiesc că el.

— Şi atunci, de partea cealaltă este *cineva*?

Navetele deveniră puncte pe radar, apoi dispărură dincolo de marginea ecranului.

Unde anume, Johnny nu avea nici cea mai vagă idee.

„Poate că am dorit ca ei să apară aici sau i-am visat sau altceva. Dar nu trebuie s-o mai fac. Poate că de fapt ei nu sunt aici, însă nu vreau să-mi văd prietenii murind. Nu vreau să văd pe *nimeni* murind.

Cel puţin, *eu sunt* de partea mea."

Scrută cerul. După o vreme, Comandanta întrebă:

— *Nu pleci?*

— Nu încă.

— *Vrei să zici... până nu mori.*

Johnny ridică din umeri.

— Este singura cale de ieşire, spuse el. Să lupţi până mori. Aşa sunt toate jocurile. Speri doar ca de fiecare dată să mai avansezi puţin.

Pe ecran tot nu se zărea niciun atacator. Flota părea nemişcată, deşi prinsese o viteză destul de mare. Cu fiecare secundă se îndepărta şi mai mult de spaţiul jocului. Fiecare secundă însemna că tot mai puţini jucători aveau să aibă răbdarea sau încăpăţânarea de a merge în căutarea ei.

Johnny se servi din duza care-i oferea oribila supă nutritivă.

— *Johnny?*

— Da?

— *Cred că te-am necăjit cu ceva timp în urmă, când am sugerat că oamenii sunt setoşi de sânge şi periculoşi.*

— Mda. Da. Niţel.

— *În cazul acesta... aş vrea să-ţi spun... că-ţi sunt recunoscătoare.*

— Nu înţeleg.

— *Că eşti de partea noastră.*

— Da, dar *eu nu sunt* setos de sânge.

— *Atunci poate că, acum ceva timp, altcineva îţi pilota naveta?*

— Nu. E greu să-ţi explic, spuse Johnny.

În primul rând, ar fi trebuit să-şi poată explica lui însuşi.

— *Să propun un subiect de conversaţie mai puţin delicat?*

— Nu-i nevoie, răspunse Johnny. Vreau să zic că eşti şefa flotei şi că probabil că ai de făcut diverse chestii.

— *Ah, navetele spaţiale zboară şi singure,* zise Comandanta. *Merg întruna până se lovesc de ceva. N-ai mare lucru de făcut. Să te-ngrijeşti de răniţi... şi-aşa mai departe. Rareori am ocazia să stau de vorbă cu oamenii. Aşadar... Ce înseamnă sexist?*

— Poftim?

— *Este un cuvânt pe care l-ai folosit tu.*

— Ah, *ăla.* Nu înseamnă decât că trebuie să-i tratezi pe oameni ca pe oameni şi, ştii şi tu... să nu consideri pur şi simplu că fetele nu pot să facă unele chestii. Am purtat o discuţie despre asta la

şcoală. Sunt multe chestii pe care majoritatea fetelor nu le pot face, însă trebuie să te prefaci că nu-i aşa, astfel ca tot mai multe dintre ele să încerce să le facă şi să reuşească. Cam asta-i tot.

— *Probabil că există şi... ăăă, chestii pe care băieţii nu le pot face?*

— Ah, *da.* Dar alea-s numai chestii femeieşti, răspunse Johnny. Oricum, unele fete devin ingineri şi altele, aşa că pot face chestii ca lumea, dacă-şi doresc.

— *Îşi transcend limitele propriului sex. Ba chiar depăşesc sexul opus. Da. Cam la fel se întâmplă şi la noi. Unii indivizi dovedesc o dorinţă remarcabilă de a avea succes, de a face carieră într-un domeniu care, în mod tradiţional, nu este considerat corespunzător pentru sexul lor.*

— Ca tine, adică.

— *Mă refeream la Tunarul-şef.*

— Dar el e bărbat... vreau să spun, mascul.

— *Da. Prin tradiţie, războinicii SonNaţi sunt femele. Ele sunt mai predispuse spre luptă. Străbunicele noastre erau nevoite să lupte pentru a-şi proteja prăsitorii. Masculii nu se războiesc. Dar în cazul lui...*

Un punctuleţ apăru pe radar.

Johnny îşi lăsă ceaşca şi-l privi cu atenţie. În mod obişnuit, jucătorii se repezeau direct spre

flotă. Acesta nu proceda la fel. Apăruse la marginea ecranului şi rămăsese acolo, ţinând pasul cu navetele SonNate.

După o vreme, alt punct apăru din aceeaşi direcţie şi continuă să se apropie.

Cel puţin acesta se comporta ca un jucător obişnuit.

În mintea lui Johnny apăru o ecuaţie neplăcută. Despre rachete. În *Doar Tu Poţi Salva Omenirea*, dispuneai de câte şase rachete pentru fiecare nivel. După ce le lansai, nu mai căpătai altele. În felul acesta, cu cât rămâneai viu mai mult timp, cu atât aveai mai puţine arme cu care să lupţi. Însă toţi jucătorii care atacau aveau câte şase rachete fiecare. *El* mai rămăsese acum doar cu patru. După ce le lansa, n-ar mai fi avut decât tunurile. O rachetă care ajungea la ţintă l-ar fi aruncat în aer. În condiţiile acelea, înfrângerea era cumva de la sine înţeleasă.

Atacatorul se apropia, dar Johnny se uita întruna către punctul de la marginea ecranului. Punctul acela părea că îl priveşte atent, ca un rechin care urmăreşte o saltea pneumatică spartă.

Deschise comunicatorul.

— Naveta atacatoare! Naveta atacatoare! Opreşte imediat!

„Ei nu pot vorbi", se gândi el după aceea. „Ei sunt doar jucători şi nu fac parte din joc. Nu pot vorbi şi nu mă pot auzi."

Descoperi că, în mod instinctiv, aţintise o rachetă asupra punctului care se apropia. Totuşi, acesta nu putea fi singurul mod de a rezolva situaţia. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să stai de vorbă, chiar dacă o făceai numai pentru că nu mai aveai cu ce trage.

Atacatorul lansă o rachetă. Trecu pe lângă Johnny şi se îndreptă către spaţiul pustiu.

„Nu-s reali", îşi spuse Johnny. „Trebuie să te gândeşti că nu sunt reali. În caz contrar, n-o vei putea face."

— Naveta atacatoare! Asta-i ultima ta şansă! Vorbesc *serios*!

Apăsă butonul. Naveta vibră uşor când racheta fu lansată. Atacatorul se mişca rapid. La fel şi racheta. Se întâlniră şi deveniră un norişor roşu care se dilata. Pluti în jurul navetei lui Johnny ca un inel de fum.

Cineva, undeva, clipea spre ecran şi probabil că blestema. Johnny spera că aşa stăteau lucrurile.

Punctuleţul celălalt continua să rămână la marginea ecranului. Îl irita, ca o mâncărime într-un loc unde nu putea ajunge. Pentru că nu aşa ar fi

trebuit să joci. Când vedeai nişte extratereştri, trebuia să tragi în ei. Ăsta era *scopul* jocului.

Îl neliniştea faptul că se ţinea la distanţă şi se mulţumea să observe. Părea genul de acţiune pe care oamenii ar fi întreprins-o dacă priveau... ei bine...

...dacă priveau situaţia cu seriozitate.

***

Comandanta stătea la masa ei şi privea ecranul cel mare. Mesteca. Orice era mai bun decât plantele acvatice, chiar şi — se uită la cutie — chiar şi fulgii crocanţi de porumb glazuraţi cu zahăr în lapte rece de bovine. Dulci şi crănţănitori, dar cu nişte bucăţele ciudat de tari în...

Îşi vârî o gheară în gură şi scotoci printre dinţi până găsi obiectul ofensator.

Îl scoase şi-l privi.

Era verde şi avea patru braţe. Cele mai multe ţineau un fel de arme.

Se întrebă din nou ce erau lucrurile astea. Medicul-şef sugerase că ar fi fost nişte dăunători care atacau sursele de hrană. În rândul echipajului circula teoria potrivit căreia obiectele ar fi fost de natură religioasă. Poate ofrande aduse divinităţilor hranei?

Îl aşeză cu atenţie pe tăblia biroului. I se părea că, văzut sub un anumit unghi, aducea puţin cu Tunarul-şef.

După aceea deschise colivia mică de lângă bol şi lăsă păsările să iasă.

Printre strămoşii îndepărtaţi ai SonNaţilor existaseră creaturi foarte asemănătoare cu aligatorii şi unele obiceiuri fuseseră transmise ereditar. Comandanta îşi deschise complet botul, îndepărtându-şi fălcile într-un fel care ar fi făcut ca unui om să-i dea lacrimile.

Păsările ţopăiră înăuntru şi începură să-i cureţe colţii. Una dintre ele găsi o bucăţică dintr-o armă din plastic.

***

Naveta observatoare descrise un cerc larg în jurul flotei, rămânând la o distanţă considerabilă. Asistase la sosirea a încă unui atacator; Johnny scăpase de acesta cu o rachetă şi câteva salve de tunuri, deşi o luminiţă roşie de pe consolă sugera că undeva ceva nu mai funcţiona. Probabil că era vorba iarăşi despre pompele secundare.

Îşi dădu seama că-şi rotea întruna naveta, pentru a menţine în faţa lui punctul îndepărtat.

— *Johnny?*

Era Comandanta.

— Da? Ai văzut-o?

— *Da. S-a interpus între noi şi Frontieră. Acum este exact pe direcţia noastră de zbor.*

— N-o puteţi ocoli cumva?

— *În flotă sunt peste trei sute de navete. S-ar putea să fie dificil.*

— Pare că ar aştepta ceva. O să... o să risc să merg să arunc o privire.

Depăşi flota şi porni înaintea ei, gonind spre punctul îndepărtat.

Acesta nu schiţă nicio încercare de a se feri.

Era o navetă stelară, exact ca a lui. De fapt, cumva... era *chiar* naveta lui. La urma urmelor, în tot jocul nu exista decât o singură navetă stelară, cea pe care Tu o pilotai ca să Salvezi Omenirea. Toţi jucătorii pilotau aceeaşi navetă... dintr-un anumit punct de vedere.

Naveta stătea locului pe fundalul stelelor, la fel de lipsită de viaţă ca un Invadator Spaţial. Johnny se mai apropie puţin, până când putu să vadă cockpitul, ba chiar şi forma unui cap înăuntru. Purta cască. Toţi piloţii purtau căşti — aşa era imaginea de pe cutie. Purtai cască într-o navetă stelară. Nu ştia de ce. Poate că designerii jocului crezuseră că s-ar putea să cazi din navetă când executai un viraj mai strâns.

Încercă din nou comunicatorul.

— Alo? Mă poţi auzi?

Nu recepţionă decât fâşâitul de fundal al Universului.

— Sunt aproape sigur că da. Am o presimţire.

Pata minusculă a căştii se întoarse către el. Nu puteai să vezi prin vizorul fumuriu, tot aşa cum nu puteai să vezi prin ochelarii de soare ai altcuiva, dar Johnny ştiu că era privit.

— Ce-aştepţi? întrebă el. Uite care-i treaba, ştiu că mă poţi auzi şi nu vreau să...

Cealaltă navetă învie brusc. Acceleră pe două jeturi de lumină albastră spre flota care se apropia.

Johnny blestemă în barbă şi-şi acţionă propriile motoare. Nu avea nicio speranţă să-l depăşească pe atacator. Acesta avusese un avans, iar viteza maximă a unei navete stelare nu putea fi depăşită.

Atacatorul se găsea cu puţin în afara razei de acţiune a armelor sale. Goni după el.

Putea să vadă cum unele dintre navetele mari ale flotei se mişcau greoi, pentru a se feri. Se răspândeau lent, străduindu-se să evite coliziunile. Privind din faţă, era ca şi cum te-ai fi uitat la deschiderea petalelor unei flori.

Atacatorul vui către mijlocul flotei, apoi făcu un tonou lin şi lansă şase rachete, una după alta. Peste o clipă, două dintre navetele de luptă SonNate

explodară, iar o navetă mai mare se roti în jurul axei sale sub impact.

Atacatorul pornise deja spre altă navetă. Johnny trebuia să recunoască — pilota excelent. Până atunci nu-şi dăduse seama cât de prost pilotau majoritatea jucătorilor. Îşi conduceau navetele precum nişte oameni care trăiau pe sol — de la dreapta la stânga, în sus şi în jos, ţepeni. De fapt, precum cineva care mută ceva pe un ecran.

Jucătorul acesta însă se rotea şi şerpuia ca o rândunică în zbor. Iar fiecare viraj aducea altă navetă SonNată în bătaia tunurilor sale. Chiar dacă SonNaţii ar fi răspuns focului, naveta stelară n-ar fi fost atinsă decât accidental. Făcea *piruete*.

Chipul Comandantei apăru pe ecran.

— *Trebuie s-o opreşti!*

— Încerc! Încerc! Nu vezi că-ncerc?!

Atacatorul se întoarse. Johnny nu crezuse că era posibil ca o navetă stelară să derapeze, dar aceasta o făcu. Se opri doar o clipă, când jeturile o încetiniră, apoi acceleră în direcţia din care venise.

Exact spre reticulul lui Johnny.

— Atenţie, *opreşte*! răcni el.

Avea o rachetă pregătită. De ce se mai sinchisea să strige? Jucătorii *nu puteau* să audă, ei doar vedeau jocul pe ecran...

— Cine eşti?

Fusese o voce foarte clară şi foarte omenească. Glasul Comandantei se auzea de parcă ar fi învăţat limba după un manual, însă vocea aceasta era una pe care cineva chiar o folosea de pe la vârsta de un an.

— *Poţi* să mă auzi!

— Dă-te la o parte, *tâmpitule*!

Cei doi piloţi se priviră reciproc de la o distanţă care se micşora foarte, foarte rapid.

„Am mai auzit-o", se gândi Johnny. „Ştiu vocea asta. Poţi să auzi toate semnele de punctuaţie..."

Nu se ciocniră... nu tocmai. Un scrâşnet asurzitor răsună când navetele stelare se frecară una de cealaltă, rupând aripioare şi spintecând rezervoare, după care se îndepărtară, rotindu-se ca nişte beţivi.

Consola de comenzi a lui Johnny deveni o masă compactă de lumină roşie. Cockpitul i se fisură.

— Idiotule! urlă radioul.

— Nu te speria, zise Johnny repede. O să te trezeşti pur şi simplu...

Naveta îi explodă.

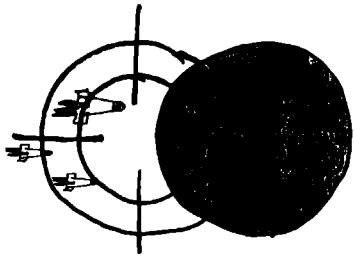

Capitolul 7

Turnul negru

Termometrul arăta 16:34°. În spaţiul jocului, timpul curgea altfel.

Indiferent de câte ori mureai, nu te puteai obişnui niciodată cu asta. Nu era ca şi cum repetiţia te-ar fi făcut mai bu...

Ea îl auzise. În interiorul jocului.

Johnny se ridică în capul oaselor.

SonNaţii erau în interiorul jocului pentru că aia era lumea lor. Tremurici şi ceilalţi nu fuseseră realmente în joc; Johnny era destul de sigur că doar îi visase acolo, deoarece avusese nevoie de piloţi pentru cisternele cu provizii.

Dar pe ea o auzise în magazinul lui Patel. Fusese glasul ascuţit şi răsunător care anunţa foarte clar că proprietara lui credea că toţi oamenii erau grei de cap şi trebuia să le vorbeşti aşa cum ai fi făcut cu un copilaş ori cu cineva din altă ţară.

Pe ecran, spaţiul pustiu se derula la nesfârşit.

Trebuia s-o găsească. Pe lângă multe alte chestii, nimeni care pilota aşa de bine nu trebuia lăsat în preajma SonNaţilor.

Probabil că Tremurici ar fi ştiut cine era.

Johnny constată că odaia se roteşte când se sculă în picioare. Se gândi că probabil era într-adevăr bolnav. Nu era de mirare. Ţinând seama de Momentele Dificile, de şcoala idioată şi de părinţii care încercau să fie prietenoşi, iar acum şi de necesitatea de a salva o întreagă rasă extraterestră în loc de a se odihni ca lumea, nu era deloc de mirare.

Reuşi să ajungă pe hol, luă telefonul din suportul-încărcător şi-l aduse cu el la etaj. Tocmai îi depliase antena, când ţârâi.

— Ăăă, bună ziua... Blackbury doi trei nouă nouă opt zero, cine-i la telefon, vă rog?

— Tu eşti? Eu sunt.

— Ah. Salut, Tremurici.

— Eşti bolnav sau ce-ai?

— Gripă. Auzi, Tremurici...

— Ai citit ziarele de azi?

— Nu. Mama şi tata le iau la serviciu cu ei. Tremurici...

— În ziar a apărut o chestie despre Gobi Software. Stai aşa... scrie: „FĂRĂ ÎNTÂLNIRI DE GRADUL DOUĂZECI ŞI UNU". Ăsta-i titlul.

Johnny şovăi.

— Ce zice? se interesă el prudent.

— Ce înseamnă „potopite"?

— Un fel de „copleşite", zise Johnny.

— Zice că Gobi Software şi magazinele de jocuri pentru calculatoare au fost... potopite de reclamaţii despre *Doar Tu Poţi Salva Omenirea*. Fiindcă au făcut oferta aia de cinci lire dacă împuşti toţi extratereştrii şi oamenii nu găsesc niciun extraterestru. Iar Gobi Software a dat de necaz din cauza Legii Descrierii Produselor. Şi folosesc întruna cuvântul *hacker*, adăugă Tremurici, pe tonul superior al cuiva care ştie ce e de fapt un hacker, pe când majoritatea ziariştilor *nu au habar*. Îl citează pe Al Rampa, preşedintele lui Gobi. El a anunţat că retrag toate jocurile şi, dacă le trimiţi discul original, îţi vor da un cec pentru noul lor joc, *Dodge City 1888*. Ăsta a căpătat patru stele în *FAAzzzzAAAP!*.

Retrăgeau jocurile...

— Da, dar tu n-ai CD-ul original, zise Johnny. Tu nici nu cred că ai avut vreodată vreun disc original.

— Nu, dar îl ştiu pe un tip al cărui frate l-a cumpărat, explică vesel Tremurici. Deci a fost pur şi simplu o problemă cu jocul, vezi? Nu te sonaseşi tu.

— N-am zis niciodată că mă sonasem, răspunse Johnny.

— Nu, însă... ştii şi tu, mormăi Tremurici.

Părea stânjenit.

— Tremurici?

— Da?

— O mai ţii minte pe fata aia care era în magazinul lui Patel?

— Ah, aia? Ce-i cu ea?

— Ştii cine e?

— Cred că-i sora cuiva.

— A cui?

— Merge la un fel de şcoală specială pentru cei foarte inteligenţi. O cheamă Kylie sau Krystal sau alt nume de-ăsta inventat. De ce te interesează?

— Mă-ntrebam şi eu aşa... cred că pentru că s-a plâns de joc în magazin. A cui soră este?

— Un tip căruia îi zice... ăăă... Tâmpi. Da, aşa. E prieten cu Bigmac. Eşti sigur că te simţi bine?

— Da. Grozav. Hai, pa.
— Hai, pa. Vii mâine?
— Aşa cred.
— Hai, pa.
— Hai, pa.

***

Bigmac nu figura în cartea de telefon. Acolo unde locuia el, oamenii rareori primeau scrisori. Până şi borfaşilor le era frică să meargă acolo. Oamenii vorbeau despre blocul Joshua N'Clement în acelaşi fel în care vorbiseră probabil cândva despre Temniţa Neagră din Calcutta sau despre anticamera Inchiziţiei spaniole.

Turnul se ridica izolat, negru pe fundalul cerului, ca ultimul dinte din gura cuiva.

În jur nu prea erau multe altele de văzut. Exista un şir de magazine cu ferestrele şi uşile bătute în scânduri, dar se puteau vedea urmele incendiului. În plus, mai era şi un pub din tuburi de neon şi cărămidă roşie care se numea Fermierul Vesel.

Turnul primise un premiu în 1965, exact înainte să înceapă să cadă bucăţele din el. Era întotdeauna vânt. Chiar şi în ziua cea mai liniştită, prin coridoarele de beton şuierau rafale îngheţate. Locul

era un fel de rezervaţie a vânturilor. Dacă blocul Joshua N'Clement ar fi existat acum câteva mii de ani, oamenii ar fi venit din toate colţurile ţării să-i aducă jertfe zeului vânturilor.

Tatăl lui Johnny îl numea „La răscruce de rottweileri" şi Johnny putea auzi câinii lătrând, pe când urca scările (lifturile încetaseră să mai funcţioneze în 1966). Toţi cei din turn păreau înfricoşaţi, dar păreau că se tem mai mult unul de celălalt.

Bigmac locuia la etajul al paisprezecelea, cu fratele lui, cu prietena acestuia şi cu un pitbull pe care-l chema Clint. Despre fratele lui Bigmac se bănuia destul de întemeiat că lucra în sectorul mutărilor neoficiale de aparatură video.

Johnny ciocăni precaut, sperând că o făcuse suficient de tare pentru a fi auzit de oameni şi, în acelaşi timp, suficient de încet pentru a nu fi auzit de Clint. Nu avu însă aşa un noroc. Un torent de sunete erupse dinapoia uşii.

După un timp se auzi zornăitul unui lanţ şi uşa se deschise câţiva centimetri. Un ochi bănuitor apăru cam la înălţimea la care ar fi trebuit să se găsească un ochi, în timp ce, cu un metru mai jos, se derula un soi de activitate confuză, întrucât Clint se străduia să-şi scoată ambii ochi şi colţii prin aceeaşi crăpătură îngustă.

— Mda?

— Bigmac i-acasă?

— Habar n-am.

Johnny ştia răspunsul ăsta. Apartamentul avea doar patru camere. Familia lui Bigmac era uriaşă şi locuia prin tot oraşul şi practic niciunul dintre membrii ei nu ştia unde se afla oricare alt membru, decât dacă era absolut sigur în privinţa identităţii celui care întreba.

— Sunt eu, Johnny Maxwell. De la şcoală.

Clint încerca să-şi împingă capul lat de cincisprezece centimetri printr-o crăpătură lată de cinci centimetri.

— Ah, mda.

Johnny simţi că era examinat cu atenţie.

— E jos, în pub. Îmhî.

— Ah, bun, încuviinţă Johnny pe un ton despre care spera că suna normal. Adică, îmhî.

Bigmac avea treisprezece ani, dar despre proprietarul pub-ului Fermierul Vesel umbla vorba că servea pe oricine care nu intra acolo pedalând pe o tricicletă.

Drumul lui spre casă trecea oricum pe lângă pub. Johnny ezita să intre. Bigmac n-avea probleme. El oricum se născuse cu aspectul unui băiat de şaptesprezece ani. Se dovedi însă că Bigmac era

afară, rezemat de capota unei maşini. Era împreună cu doi prieteni. Aceştia îl priviră pătrunzător pe Johnny când se apropie, iar cel care se jucase nonşalant cu mânerul portierei se ridică şi se încruntă fioros.

Johnny se strădui să meargă ceva mai ţanţoş.

— Ce-i, Johnny? spuse Bigmac neatent.

„Aici pare schimbat", se gândi Johnny. „Mai mare şi mai dur."

Ceilalţi se destinseră puţin. Bigmac îl cunoştea pe Johnny. Asta îl făcea acceptabil, deocamdată.

— Nu te văd prea des pe-aici, spuse Bigmac. Vrei să bei ceva sau care-i treaba?

Johnny intui că, dacă ar fi cerut o Cola, şi-ar fi ruinat în mod clar credibilitatea. Decise să ignore întrebarea.

— Îl caut pe Tâmpi, zise el. Tremurici spunea că-l cunoşti.

— Ce treabă ai cu el? întrebă Bigmac.

Pe zid, la şcoală sau în mall, Bigmac nici măcar nu l-ar fi întrebat. Însă regulile erau altele aici. La fel cum la şcoală Bigmac se străduia să ascundă cât de priceput era la matematică, aici trebuia să-şi ascundă capacitatea de a purta o conversaţie normală.

Johnny întrezări o cale de a afla ce voia.

— De fapt, o caut pe soră-sa, spuse el.

Unul dintre prietenii lui Bigmac chicoti.

Bigmac îl prinse pe Johnny de braţ şi-l trase deoparte.

— De ce-ai venit aici? Puteai să mă fi întrebat asta şi mâine.

— Este... important.

— Bigmac! Mai vii sau ce faci?

Bigmac aruncă o privire peste umăr.

— Nu pot, răspunse el. Trebuie să rezolv altceva.

Unul dintre băieţi îi spuse ceva celuilalt şi amândoi izbucniră în râs. Se suiră apoi în maşină. După un timp, aceasta porni, urcă pe trotuar, apoi coborî şi acceleră în noapte. Cauciucurile se auziră scrâşnind când maşina dădu colţul, intrând pe sens interzis.

Bigmac se destinse. Brusc, devenise mai puţin dur şi ceva mai scund, semănând mai mult cu amabilul aproape-tăntălău pe care Johnny îl cunoscuse dintotdeauna.

— Nu voiai să mergi cu ei? întrebă Johnny.

— Eşti un papagal şi jumătate, nu-i aşa? spuse Bigmac cu glas îndeajuns de prietenos.

— Tremurici zice că acum trebuie să spui „păm-pălău", nu „papagal", comentă Johnny.

— De obicei, eu zic „fraier de fraier". Hai să-i dăm drumul, zise Bigmac, fiindcă-n scurt timp pe-aici

or s-apară nişte oameni foarte nemulţumiţi. Dar e vina lor că şi-au lăsat maşina aici.

— Poftim?

— Pămpălăule! Nu ştii chiar nimic despre viaţa reală.

— Nu-s decât jocuri, spuse Johnny mai mult pentru el. De toate felurile. Bigmac?

Undeva în depărtare un claxon se tângui şi fu brusc întrerupt. Bigmac se opri. Vântul îi lipea tricoul de el, aşa încât „Terminatorul" era suprapus peste un piept care semăna cu un grilaj.

— Ce-i?

— Auzi, tu te-ai întrebat vreodată ce-i real şi ce nu?

— I-o tâmpenie fără de margini să stai să te-ntrebi aşa ceva, spuse Bigmac.

— De ce?

— Ce-i *real* e real. Restul nu.

— Dar ce zici despre... să spunem, vise?

— Nţţ. Ele nu-s reale.

— Totuşi, şi ele trebuie să fie *ceva*. Altfel nu le-am mai avea, nu? întrebă Johnny disperat.

— Mda, da' nu-i acelaşi lucru cu real *real*.

— Oamenii de la televizor sunt reali?

— Normal!

— Atunci noi de ce-i privim ca pe-un joc?

— Vrei să zici... la ştiri...

— Da!

— Aia-i altceva. Nu-i poţi lăsa pe oameni să-şi dea drumul şi să facă orice le trece prin cap.

— Dar *noi*...

— Oricum, jocurile în spaţiul cosmic nu sunt reale, spuse Bigmac.

Privea întruna de-a lungul străzii întunecate.

Johnny se relaxă puţin.

— Tu eşti real?

— Nu ştiu. Simt c-aş fi. Oricum i-un rahat.

— Ce anume?

— Totul. Deci... cui îi pasă? Haide, mă-ntorc acasă.

Trecură pe lângă ceea ce fusese, în 1965, un spaţiu verde ambiental şi în prezent era un teritoriu otrăvit de rahat de câine, unde veneau să-şi dea duhul cărucioarele din supermarketuri.

— Tâmpi e cam maniac, spuse Bigmac. Niţel cam violent. Niţel cam nebun. Totuşi, locuieşte într-o casă mare şi dichisită.

— Unde?

— Păi, pe bulevardul Tyne... ori Crescent... sau cam aşa ceva, zise Bigmac.

O rază albastră îi lumină pentru o clipă faţa, când o maşină de poliţie trecu fulgerător pe lângă

capătul străzii, cu ţipătul sirenei diminuându-se în depărtare.

Bigmac încremeni.

— De fapt cum îl cheamă? întrebă Johnny.

— Cum? Ah. Mi se pare că Garry.

Bigmac privea fix către capătul străzii. Lumina albastră continua să fie vizibilă. Se oprise la vreo opt sute de metri de ei; o puteau vedea reflectată într-un panou publicitar.

— Garry şi-atât? întrebă Johnny.

Chipul lui Bigmac strălucea umed în lumina lămpilor stradale. Johnny îşi dădu seama că transpirase.

— S-ar putea să-l mai cheme şi Dunn, răspunse Bigmac.

Se foi nesigur de pe un picior pe celălalt.

Altă sirenă răsună. O ambulanţă trecu gonind pe strada principală, fantomatică sub girofarul ei.

— Auzi, Bigmac...

— Uşcheala!

Bigmac se întoarse şi o luă la fugă, tropăind pe trotuar. Johnny îl privi îndepărtându-se. Se gândi la toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le spună. Nu era fraier. Toţi ştiau ce se întâmpla cu maşinile în preajma turnului negru. Ce-ar fi putut spune acum?

Iar corpul lui gândi: „Nu spui nimic. Faci ceva". Înainte să-şi da seama, o rupse la fugă după prietenul său, luându-şi şi creierul cu el.

În ciuda dormitorului ticsit de echipamente pentru halterofili care ar fi stârnit interesul poliţiei în cazul în care s-ar fi sinchisit vreodată de un furt recent din Centrul Sportiv, Bigmac nu era într-o formă fizică grozavă. El se *născuse* neantrenat. Johnny îl ajunse din urmă la curbă.

— Ţi-am spus... s-o... ştergi! Nimic... nuide... făcutcutine! gâfâi Bigmac, mergând spre luminile îndepărtate.

— Au avut accident, nu-i aşa?

— Băgăreţu-i şofer bun!

— Da? Bun să gonească?

O mulţime de lume se strânsese în jurul semaforului din josul străzii. În timp ce ei alergau, altă ambulanţă îi depăşi şi frână brusc, zguduindu-se. Mulţimea se trase deoparte. Johnny întrezări o... nu tocmai o maşină — sau poate aşa ar fi arătat o maşină după ce ar fi încercat să ocupe acelaşi loc din spaţiu cu o betonieră. Ştia că era o betonieră, fiindcă una suise pe trotuar şi zăcea pe o parte. Încărcătura ei devenea rapid cea mai mare cărămidă din lume.

În depărtare se auzea sirena unei maşini de pompieri care se apropia.

Prinse braţul lui Bigmac şi-l trase, întorcându-l spre el.

— Aş zice să nu te mai apropii.

Bigmac se scutură, eliberându-se, tocmai când echipajul de poliţie reuşise să deschidă cu levierele portiera boţită.

Bigmac se holbă.

După aceea se întoarse, se împletici până la gardul scund al unei grădini de pe stradă şi vomită.

Când Johnny ajunse la el, tremura din tot trupul, de frig şi teroare.

— Maica mă-sii, puteam să fiu eu înăuntru, să-mi...

Bigmac vomită din nou, de data asta peste faţa lui Arnold Schwarzenegger. Johnny îşi scoase haina şi i-o puse peste umerii scuturaţi de frisoane.

— ...tot mă băteau la cap şi le-am spus, le-am zis...

— Da. Da, aşa-i, zise Johnny privind în jur. Auzi, stai aici... acolo-i un telefon... Stai aici, da? Să nu...

— *Nu pleca!*

— Poftim? Ah. Da. Aşa-i. Atunci, haide...

***

Clic!

— Alo, sunt...

— Ioc-sal'tare? Sunt Johnny.

— Da?

— Maică-ta lucrează diseară la spital?

— Nu, săptămâna asta e de dimineaţă. De ce?

— N-o poţi ruga să vină cu maşina pe Witheridge Road?

— Ce s-a-ntâmplat? Vorbeşti de parc-ai fi fost...

— Auzi, taci! Adu-o aici, da? Te rog! E vorba de Bigmac!

— Ce-i cu el?

— Ioc-sal'tare! E ceva *important*! E chiar ceva *important*!

— Ştii cum face ea când o...

— *Ioc-sal'tare*!

— Ah, bine. Hopa, ce-i aia — o sirenă?

— Suntem într-o cabină telefonică. Ar fi bine s-aducă şi-o pătură sau aşa ceva. Şi grăbeşte-te, miroase oribil aici.

— Aia a fost o sirenă, nu?

— Da.

Johnny închise telefonul.

Bigmac nu mai vomita. Nu mai avea ce să vomite. Tremura pur şi simplu, rezemat de uşă.

— O să vină imediat, îi spuse Johnny cât de voios reuşi. E infirmieră şi ştie totul despre chestiile astea.

Afară, una dintre ambulanţe se îndepărtă. Pompierii mişunau pe lângă automobilul accidentat. Unii dintre ei aduceau echipamente de la maşina lor.

Bigmac privea scena cu ochi mari.

— Probabil c-au scăpat, minţi Johnny. E uluitor cum pot oamenii să...

— Johnny?

— Poftim?

— Nimeni care arată aşa nu mai poate să scape, spuse Bigmac cu glas inexpresiv. Era sânge peste tot.

— Păi...

— Frate-miu o să m-omoare când o să afle. Mi-a zis că dacă-i mai aduc poliţia pe cap, o să m-arunce pe fereastră. O să m-omoare dacă află.

— Atunci n-o să afle. Tu n-ai făcut nimic. Noi doi ne plimbam şi deodată ţi s-a făcut rău. Asta-i tot.

— O să m-omoare!

— Pentru ce? Nimeni nu ştie nimic, cu excepţia mea, şi eu nu ştiu *nimic*. Îţi promit.

***

Trecuse de ora 8 seara când Johnny ajunse acasă. Își lăsă haina în șopron, până avea s-o poată strecura înăuntru și curăța, și anunță că fusese la Ioc-sal'tare, ceea ce era adevărat și în același timp o modalitate destul de bună de a evita întrebările, fiindcă părinții lui erau de acord cu Ioc-sal'tare pe temeiuri rasiale. A nu fi de acord cu faptul că el fusese la Ioc-sal'tare ar fi fost ca și cum n-ar fi fost de acord cu Ioc-sal'tare. Ioc-sal'tare era foarte convenabil ca pretext.

Oricum, nimeni nu se străduise să pregătească cina. Doamna Ioc-sal'tare îi preparase o ciocolată fierbinte când fusese acolo, dar el nu acceptase nimic de mâncare, deoarece ar fi sugerat că acasă nu avea parte prea des de așa ceva, iar asta nu se făcea. Ea îl dusese apoi pe Bigmac în pat, cu tunsoarea lui skinhead.

Johnny vârî în cuptorul cu microunde ceva care se numea „lasagna creolă autentică — ajunge să turnați", pe cutia căreia se preciza că era pentru patru persoane. Perfect adevărat, dacă erau pitici.

Telefonul sună pe când ducea lasagna la etaj. Era Tremurici.

— Tocmai mi-a telefonat Ioc-sal'tare.

— Da.

— De ce nu le-ai cerut să-l ia pe Bigmac în ambulanţă?

— Împreună cu cine?

Urmă un moment de tăcere din partea lui Tremurici, care studie problema. După aceea spuse:

— Îh.

— Exact.

— Oricum, oamenii vor pune întrebări. Şi-aşa Bigmac are destule bucluc pe cap, cu frate-său şi cu-altele.

— Exact.

— Uau!

— Acum trebuie să plec, Tremurici. Vreau să-mi mănânc cina înainte să se sleiască.

Puse telefonul pe tava pe care avea şi mâncarea şi se uită la el. Trebuia să mai facă ceva. Ce anume? Oricum, ceva.

Lasagna părea reală. Arăta de parcă cineva o mâncase deja o dată.

***

Comandanta ridică privirea.

Majoritatea ofiţerilor stăteau în faţa ei. Cu excepţia Tunarului-şef, care părea încrezut, toţi ceilalţi afişau expresii destul de stânjenite.

— Da? spuse Comandanta.

Spre surprinderea ei, nu Tunarul-şef începu să vorbească. O făcu Navigatoarea-şefă, o SonNată micuţă şi inofensivă care suferea de năpârlirea prematură a solzilor.

— Ăă... spuse ea.

— Da? repetă Comandanta.

— Ăă... Noi — adică, noi toţi, zise Navigatoarea-şefă, părând că şi-ar fi dorit să fi fost altundeva... noi suntem de părere că... ăăă... cursul actual este... ăăă... lipsit de înţelepciune. Cu tot respectul, adăugă ea.

— În ce fel? întrebă Comandanta.

Îl vedea pe Tunarul-şef rânjind îndărătul micuţei SonNate. Nimeni nu putea rânji la fel ca un SonNat: gurile lor erau făcute pentru asta.

— Noi, ăăă — adică, noi toţi — continuăm să fim atacaţi. Iar ultimul atac a fost teribil.

— Alesul l-a oprit cu preţul vieţii, spuse Comandanta.

— Ăh... El se va întoarce, zise Navigatoarea-şefă. Ăh... Douăzeci dintre ai noştri nu o vor mai face.

Comandanta nu se uita de fapt la ea. Îl privea pe Tunarul-şef, al cărui rânjet era acum îndeajuns

de larg ca să poată adăposti un set de bile de biliard şi probabil şi tacul.

„I-a convins", îşi spuse Comandanta. „Toţi sunt cu nervii în pioneze, nimeni nu poate judeca raţional, şi el i-a convins. Ar fi trebuit să-l împuşc. Nu le-ar fi plăcut, dar probabil că le-aş fi putut închide gura."

— Şi atunci ce propuneţi? întrebă ea.

— Ăă... Noi — adică, noi toţi, zise micuţa SonNată, privind implorator către Tunarul-şef — considerăm că ar trebui să ne întoarcem şi...

— Să luptăm? spuse Comandanta. Să purtăm o ultimă bătălie?

— Ăă... Da. Exact.

— Şi aşa consideraţi cu toţii?

Ofiţerii încuviinţară, unul după altul.

— Ăh... Îmi pare rău, doamnă, spuse Navigatoarea-şefă.

— Ceilalţi au rămas pe loc şi au luptat, răspunse Comandanta. Invadatorii Spaţiali. Şi ceilalţi. Am văzut toţi epavele. Ei nu ştiau altceva decât să atace. Au rămas pe loc şi au luptat, au luptat şi au murit.

— Şi noi murim, ăă..., zise Navigatoarea-şefă.

— Ştiu. Îmi pare rău, spuse Comandanta. Însă mulţi trăiesc. Şi fiecare minut ne poartă tot mai

departe de pericol. Suntem atât de aproape de Frontieră! Dacă ne oprim... ştiţi ce se va întâmpla. Spaţiul jocului se va deplasa. Frontiera se va retrage. Oamenii ne vor găsi. Şi atunci ei vor...

— Muri, interveni Tunarul-şef. Iar noi vom învinge. Ceilalţi erau proşti. Noi nu suntem. Noi putem învinge. Le vom trage oamenilor mama mamelor bătăilor.

— Ah, da, spuse Comandanta. O mamă de bătaie şi o bunică de bătaie. Bătălii care nasc alte bătălii.

— Asta care vă vorbeşte este conducătoarea voastră! pufni Tunarul-şef. Conducătoarea flotei! E jalnic. Laş.

— Când o să ajungem acasă... începu Comandanta.

— Acasă? Asta-i casa noastră! Nu avem alta! Toate poveştile astea despre Frontieră şi despre planeta noastră natală... A văzut-o careva dintre noi? Nu! E o legendă. Speranţe nerealizate. Visuri. Ne minţim singuri. Inventăm poveşti. Alesul. Eroul cu o mie de vieţi suplimentare! Nu-s decât visuri! Noi trăim, ne înmulţim şi murim în navetele noastre. Ăsta-i destinul nostru. Nu avem de ales!

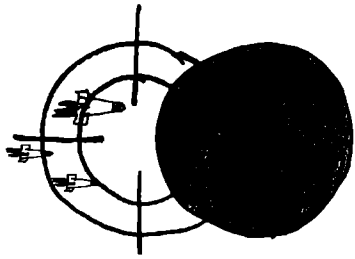

Capitolul 8

Convorbiri de pace, răcnete de pace

Johnny se trezi în naveta stelară.

De obicei, se găsea la o oarecare distanţă de flotă, dar acum aceasta era de jur împrejurul lui. Peste tot vedea numai navete SonNate.

Navetele zburau în direcţia greşită.

Imediat, pe ecran apăru un chip. Cu excepţia câtorva deosebiri pe creastă şi a unei tente uşor portocalii a solzilor, ar fi putut să fie Comandanta.

— *Răspunde, navetă umană.*

— Cine eşti?

— *Sunt noul Comandant. Iată care sunt instrucţiunile mele...*

— Ce s-a întâmplat cu vechea Comandantă?

— *A fost arestată. Iată care sunt instrucţiunile mele...*

— Arestată? Pentru ce? Ce-a făcut?

— *N-a făcut nimic. Ascultă-mă. Ai la dispoziţie şaizeci de secunde ca să ieşi din raza de acţiune a tunurilor noastre. Este un gest de onoare. După aceea, focul va fi deschis împotriva ta cu forţă maximă.*

— Stai aşa...

— *Numărătoarea inversă a început.*

— Dar...

— *Am încheiat mesajul. Mori, omule!*

Ecranul se întunecă.

Johnny se holbă la el.

Nu fusese un chip prietenos. Glasul sunase ca şi cum ar fi învăţat limba oamenilor după manual, la fel ca adevărata Comandantă. El însă trebuie că avusese de-a face cu un manual răutăcios. De asemenea, sunase de parcă ar fi aparţinut cuiva care putea să numere până la şaizeci în felul următor: „Unu, doi, trei, patru, cinci, şapte, optsprezece, treizeci şi cinci, patruzeci şi nouă, cincizeci şi opt, cincizeci şi nouă, şaizeci — tragem, indiferent dacă eşti gata sau nu..."

Naveta lui zvâcni înainte, izbindu-l tare de spătarul fotoliului. Asta era o chestie bună în spaţiul jocului — puteai să efectuezi toate virajele şi manevrele care în spaţiul real ar fi transformat corpurile umane într-un linoleum roz şi foarte subţire întins pe peretele cabinei...

Flota rămase în urmă, micşorându-se până la dimensiunile unui norişor de puncte în spatele său. Două raze laser pârâiră pe lângă el, dar destul de departe; se părea că încercau mai degrabă să-l sperie decât să-l ucidă.

SonNaţii se întorseseră din drum. Reveneau în spaţiul jocului. De ce? În scurt timp, aveau să reapară pe ecranele jucătorilor! Întotdeauna existau unii care să caute cu îndărătnicie şi era posibil ca în orice zi un puşti să-şi deschidă calculatorul şi să vadă o flotă de SonNaţi îndreptându-se către el ca un perete mişcător. De fapt, nici acum nu erau în siguranţă. Da, întotdeauna aveau să existe unii care să caute...

Apoi Johnny zări în faţa lui un punct verde. Îl recunoscu după felul în care se mişca, aidoma unui câine care se tupilează, dând ocol imaşului pe care paşte turma de oi pe care o păzeşte.

Johnny porni într-acolo.

Acum putea să-şi amintească. În spaţiul jocului, parcă gândeai ceva mai bine. În spaţiul jocului era mai mult *el* însuşi. „Krystal sau Kylie sau alt nume de-ăla inventat", spusese Tremurici. Iar Bigmac zisese că numele de familie ar fi fost Dunn...

Apăsă butonul de pe consola de comunicaţii.

— Krystal? încercă el. Kylie? Kathryn? Cum-te-cheamă?

Nu auzi decât fâşâitul stelelor, apoi:

— *De fapt*, mă numesc Kirsty.

— Nu trage! spuse repede Johnny.

— Tu *cine* eşti?

— Mai întâi, nu trage. Îmi promiţi? Detest să mor. Îmi îngreunează gândirea.

Cealaltă navetă încetase să mai fie un punct. Dacă fata intenţiona să tragă, era ca şi mort... dacă a fi mort putea fi ceva bun.

— Bine, încuviinţă ea fără grabă. Nu tragem niciunul. Convorbiri de pace. Zi-mi acum cine eşti.

— Sunt un jucător, la fel ca tine, răspunse Johnny.

— Nu-i adevărat. Niciunul dintre ceilalţi jucători nu a vorbit cu mine. Oricum, tu eşti de partea *lor*. Te-am urmărit.

— Nu... tocmai de partea *lor*, zise Johnny.

— În tot cazul, de partea *mea* nu eşti, observă Kirsty. Nimeni nu este.

— Au încercat să ți se predea și ție? Te-am auzit spunând în magazinul lui Patel că ți-au trimis un mesaj.

O altă tăcere umplută de șoaptele Universului, apoi o voce precaută:

— Tu nu ești grasul ăla care arată de parcă ar avea nevoie de-un sutien, nu?

— Nu. Ascultă...

Johnny apăsă iute pe comenzi.

— Negrul ăla care seamănă cu un contabil?

— Nu. *Fii atentă...*

— Aoleu... nu ăla *slăbănog* cu bocancii mari și capul ascuțit...?

— Nu, eu sunt ăla care-i cu toți de care-ai zis și pe care nimeni nu-l observă, zise Johnny disperat.

— Care? N-am mai văzut pe nimeni.

— Exact! *Ăla* eram eu!

— Ei ți s-au predat *ție*?

— Da!

Racheta numărul trei făcu *ping* când își fixă ca țintă naveta ei. Acum racheta numărul patru...

— Păi, tu ești un papagal!

Ping!

— Mi se pare că acum se spune păpălău. Oricum, eu sunt mai mult decât un păpălău.

Ping!

— De ce?

— Sunt un pămpălău cu cinci rachete aţintite asupra ta.

— Ziceai că n-o să tragi!

— Încă n-am tras.

— Ziceai c-or să fie convorbiri de pace!

— *Tu* ai zis asta. Oricum, asta şi sunt. Atât doar că eu... răcnesc.

Dacă se concentra, i se părea că putea auzi muzică pe fundal când vorbea ea.

— Vorbeşti *serios* că ai rachetele aţintite asupra mea?

— Da.

— Mă uimeşte că te-ai gândit la asta.

— Şi pe mine. Fii atentă, eu nu vreau să împuşc pe *nimeni*. Dar am nevoie de ajutor. Flota s-a întors din drum. SonNaţii au tras în mine.

— Ăsta-i *rolul* lor, pămpălăule. Ei trag în noi şi noi tragem în ei. De ce s-au oprit? Nu-i distractiv dacă nu trag şi ei.

— S-au predat.

— Nu se pot preda. Este un joc.

— Cu toate astea, ei s-au predat. Uneori schimbi jocul. Nu ştiu, Kirsty!

— Auzi — detest numele ăsta!

— Trebuie să-ţi pot spune cumva, zise Johnny. Tu cum îţi spui?

— Dacă zici altcuiva, o să te-omor...

— Credeam că oricum voiai să faci asta.

— Nu doar să te-omor, ci să te-omor *cu adevărat*.

— Bine. Care-i numele tău din joc?

— Sigourney[1]... *aha, râzi*!

— Nu! Nu! Am strănutat! Pe cuvânt! Nu, este un nume... bun. Foarte... potrivit.

— Oricum, nu-i decât un vis. Visez toată chestia asta. Şi tu visezi chestia asta.

— Şi ce dacă? Asta nu-nseamnă că lucrurile sunt mai puţin importante.

Altă tăcere şi parcă o muzică piuită pe fundal, după care:

— Ah-*ha*! În timp ce vorbeam, Domnule Şmecher, şi *eu* mi-am aţintit rachetele asupra *ta*!

Johnny ridică din umeri, deşi ea nu avea cum să vadă asta.

— Nu contează. Oricum mă aşteptam s-o faci. Dacă ne omorâm unul pe celălalt, va trebui să luăm iar totul de la capăt. E-o prostie. Tu nu vrei să afli ce se-ntâmplă în continuare?

---

[1] Trimitere la Sigourney Weaver, actriţa care a jucat rolul principal (Ellen Ripley) în cele patru filme din seria *Alien* (*N. tr.*).

Din nou, muzică piuită.

— Pot auzi muzică piuită, spuse Johnny.

— E walkmanul meu.

— Deşteaptă chestie. Păcat că nu mi-a trecut şi mie prin cap. Eu am încercat să-mi visez aparatul de fotografiat, dar pozele n-au ieşit bune. Ce asculţi?

— Pt ajutor vezi la interior — „Vă rugăm păstraţi exemplarul acesta pentru certificare".

Altă pauză piuită.

După aceea, ca şi cum s-ar fi gândit profund, fata spuse:

— Uite care-i treaba, este imposibil ca noi să fim în acelaşi vis. Aşa ceva nu se poate întâmpla.

— Putem afla asta. Unde locuieşti?

De data asta, pauza se prelungi. Flota SonNată apăru pe radar.

— Ar fi bine să-i dăm drumul, spuse Johnny. Au început să tragă. Comandanta a păţit ceva. Ea a dorit iniţial pacea. Ştiu că locuieşti pe bulevardul Tyne... ori Crescent ... sau cam aşa ceva...

— Cum se face că locuim atât de aproape unul de celălalt?

— Habar n-am. Ghinion, probabil. Auzi, în scurt timp ei or să intre în raza de acţiune a armelor...

— *Nicio* problemă. Atunci o să tragem în ei.

— Vom fi uciși. Oricum...

— Și ce dacă? E ușor să mori.

— Știu, greu e să trăiești, zise Johnny serios. Nu-mi pari a fi o persoană care să accepte calea mai ușoară.

Pt ajutor vezi la interior cânta în depărtare.

— Atunci ce-ai de gând?

Johnny șovăi. Nu se gândise atât de departe. Noul Comandant nu părea că ar fi dorit să poarte discuții.

— Habar n-am. Pur și simplu, nu mai vreau să fie ucis niciun SonNat.

— De ce?

Pentru că, atunci când mor, ei mor cu adevărat.

— Pur și simplu, nu mai vreau, OK?

Câteva navete de luptă părăsiseră flota și se îndreptau hotărâte spre ei.

— O să încerc să le mai vorbesc o dată, stabili el. Cineva trebuie să asculte.

— O idee de papagal.

— Nu-s prea priceput la celălalt gen de idei.

Johnny întoarse naveta și apăsă butonul Înainte-foarte-rapid. Câteva salve licăriră inofensiv pe lângă el și provocară o mulțime de pagube în spațiul pustiu.

Apoi goni cu viteză maximă către flotă.

Muzica răsună din intercom.

— Idiotule! Fereşte-te şi coboară în picaj! Nu-i de mirare că te doboară de-atâtea ori!

El smuci de joystick. Ceva atinse o aripă a navetei stelare şi explodă în urma lui.

— Şi eşti urmărit *şi* de navetele de luptă! Ha! Nu te poţi salva nici măcar pe tine!

Johnny nu-şi desprinse ochii de la flota care ţopăia pe cer, după cum el îşi bălăbănea naveta în strădania de a evita să fie lovit de focul inamic.

— Ai putea-ncerca să-mi dai o mână de-ajutor! răcni el.

În spatele lui se auzi o bubuitură.

— Asta şi fac.

— Tragi în ei?

— Auzi, constat că eşti *foarte* greu de mulţumit.

***

Comandanta încercă din nou uşa cabinei. Era încuiată bine. Şi, cu certitudine, pe coridorul de afară se afla un paznic. SonNaţii aveau tendinţa de a urma ordinele, chiar dacă nu-i încântau. Tunarul-şef era un individ foarte neobişnuit.

„Asta se întâmplă", se gândi ea cu amărăciune, „dacă promovezi masculii. Pe logica lor nu poţi să pui nicio bază."

Se uită prin cabină. Nu voia să fie înăuntru. Voia să fie afară. Avea nevoie de o idee nouă.

Oamenii erau mult mai pricepuţi în producerea de idei. Păreau a fi permanent în pragul unei demenţe totale, dar asta dădea roade în cazul lor. Interiorul capetelor lor ar fi fost un loc interesant de vizitat, dar nu şi-ar fi dorit să locuiască acolo.

Cum gândeşti ca un om? Probabil că mai întâi intri în plină nebunie, după care ieşi pe partea cealaltă...

***

— Ascultaţi! *Ascultaţi*! Dacă o să continuaţi aşa, veţi fi toţi omorâţi! Veţi reveni în spaţiul jocului! Oameni ca mine vă vor găsi! Veţi fi omorâţi toţi! Asta se-ntâmplă-n joc!

Apoi muri.

***

Era 6:3 ≡. Johnny stătea în pat, complet îmbrăcat, dar tot îi era frig.

Fragmente şi bucăţele din... din viaţa lui anterioară i se strecurară în minte.

Sigourney!

Ei bine, Ioc-sal'tare ar fi spus că asta explica totul. Iar acum se părea că el îşi va petrece toate nopţile privind cum erau ucişi SonNaţii.

Şi aşa era destul de neplăcut să lupte împotriva oamenilor, câte unul sau câte doi. Aceia erau însă doar jucătorii ciudaţi sau singuri sau îndeajuns de plictisiţi ca să plece în căutarea SonNaţilor. Tremurici spusese că se vânduseră mii de CD-uri. Chiar dacă majoritatea jucătorilor le restituise magazinelor, era foarte posibil să mai existe cineva care să joace. Odată ce SonNaţii reapăreau, vestea s-ar fi răspândit...

După care, într-o bună zi, la mult timp după ce nimeni n-ar mai fi jucat jocul, navetele acestea distruse s-ar fi rostogolit tăcut în bezna spaţiului jocului de pe ecranul stins.

Iar el nu-i putea pune capăt. Kir... Sigourney avea dreptate. Pentru *asta* existau jocurile.

În plus, era şi marţi. Aproape toată dimineaţa era ocupată de matematică. Apoi avea engleză. Ar fi bine să scrie o poezie în pauza de masă. În general, puteai să scapi cu o poezie.

Îşi scoase jacheta din şopron şi o spălă cât putu de bine, după care o întinse pe calorifer. Apoi investigă frigiderul.

Tata făcuse cumpărăturile. Întotdeauna îţi puteai da seama de chestia asta. Frigiderul era ticsit cu borcănaşe scumpe şi legume străine cu aspect ciudat. De data asta avea iaurt superpicant şi iar ţelină. Nimeni din casă nu se dădea în vânt după ţelină, care sfârşea cu regularitate prin a căpăta o culoare cafenie. Iar tata nu cumpăra niciodată pâine şi cartofi. Părea să creadă că asemenea alimente creşteau pur şi simplu în bucătării, aidoma ciupercilor (deşi ciuperci cumpăra întotdeauna, mai ales dacă erau dintre cele deshidratate, speciale şi scumpe, care aduceau cu nişte bucăţele de coajă de copac mucegăită şi erau culese de bătrâni francezi smochiniţi).

Era şi o cutie de lapte, care scoase un sunet ciudat când o scuturã.

Johnny găsi o ceaşcă în caverna înfricoşătoare a maşinii de spălat vase şi o clăti la robinet. Cel puţin cu cafeaua neagră nu se puteau petrece multe accidente neplăcute.

Chiar îi plăceau dimineţile pe care şi le petrecea singur. Era prea devreme pentru ca ziua să înceapă să meargă prost.

Războiul continua să fie transmis la televizor. Îl călca pe nervi. Îl îngrijora. Ai crede că de acum toată lumea se săturase de el.

***

Bigmac veni la şcoală. Peste noapte rămăsese la Ioc-sal'tare. Doamna Ioc-sal'tare îi spălase hainele, până şi tricoul pe spatele căruia scria „Capetele rase din Blackbury". Era mai curat decât fusese vreodată.

Johnny îi putea simţi pe Tremurici şi Ioc-sal'tare privindu-l cu interes. La fel făceau unul sau doi alţi elevi.

Mai târziu, în toiul goanei când absolut toţi elevii din şcoală trebuiau să traverseze campusul pentru a ajunge la alte săli, Ioc-sal'tare zise:

— Bigmac a spus că tu l-ai scos din maşina accidentată. Aşa-i?

— Poftim? El nici măcar n-a fost...

Johnny se opri. Era uluitor. În viaţa lui nu reacţionase cu atâta iuţeală. Se gândi la camera lui Bigmac, cu posterele „Arme din toată lumea", cu machetele de pistoale şi cu halterele şi ganterele pe care nu le putea ridica. Bigmac, care fusese dat afară din clubul de RPG al şcolii, deoarece devenea prea surescitat. Bigmac, care-şi petrecuse toată viaţa străduindu-se din greu să fie un tăntălău barosan; Bigmac, care putea rezolva probleme de matematică

doar uitându-se la ele. Bigmac, care juca jocul de a fi... mă rog, un Bigmac mare şi dur.

Johnny se uită în jur. Bigmac îl privea. Era incredibil, ţinând seama de faptul că strămoşii lui Bigmac fuseseră o specie de maimuţe, cât de mult aducea expresia lui cu cea pe care Johnny o zărise prima dată pe chipul Comandantei, ai cărei strămoşi fuseseră o specie de aligatori. Expresia aceea spunea: „Ajută-mă".

— Nu-mi mai amintesc exact, răspunse el.

— Atât doar că maică-mea a sunat la spital şi i-au spus că n-au fost decât doi băieţi şi că erau...

— Era întuneric, zise Johnny.

— Da, dar dacă *într-adevăr* l-ai fi...

— Ar fi mai bine dacă toţi şi-ar ţine gura-n privinţa asta, da? adăugă Johnny, dând din cap plin de înţeles spre Bigmac.

— Oricum, a zis că ai făcut totul bine, spuse Ioc-sal'tare. Şi că nu eşti îngrijit aşa cum ar trebui.

— Ioc-*sal'tare*!

— A mai zis că ar trebui să mai vii pe la noi, ca să mănânci câte ceva...

— Mulţumesc, spuse Johnny. Zilele astea sunt cam ocupat...

— Cu ce? întrebă Ioc-sal'tare.

Johnny scotoci prin buzunar.

— Ţie cu ce ţi se pare că seamănă asta? întrebă el.

Ioc-sal'tare luă obiectul cu un aer grav.

— E o fotografie, răspunse el. Seamănă cu un ecran de televizor acoperit de punctuleţe.

— Da, suspină Johnny. Aşa arată, nu?

O luă înapoi şi o îndesă adânc în buzunar.

— Ioc-sal'tare?

— Da?

— Dacă cineva ar... ştii tu... ar avea nişte probleme la cap...

— Adică dacă ar începe să se soneze, adăugă Tremurici dinapoia lui.

— Dacă ar fi doar puţin *prea stresat*, zise Johnny. Vreau să spun... persoana aceea şi-ar da seama? Ea însăşi?

— Păi, acum toţi oamenii se cred puţin nebuni, spuse Ioc-sal'tare. Asta face parte din a fi normal.

— Ah, însă eu nu cred că-s nebun, zise Johnny.

— Nu?

— Păi...

— Ah-*ha*! făcu Tremurici.

— Vreau să spun că... în clipa de faţă, toată lumea mi se pare stranie. Vă uitaţi la teve, nu? Cum poţi să spui că eşti de partea celor buni, când trimiţi bombe inteligente prin hornurile oamenilor?

Şi când arunci oamenii în aer, doar pentru că sunt terorizaţi de un descreierat?

— Atunci n-ar trebui să se lase terorizaţi, spuse Bigmac. (Johnny se uită la el şi Bigmac se dezumflă puţin.) Nu-i decât vina lor. Nu sunt *obligaţi* s-o facă. Mă rog, bolborosi el, aşa zice frate-miu.

— Aşa-i? întrebă Johnny.

Bigmac ridică din umeri.

— Păi cum să nu, făcu Tremurici. Da' cum? E îndeajuns de greu să scapi de prim-miniştri şi cel puţin ei nu arestează oamenii ca să-i execute. Cel puţin în prezent n-o mai fac.

— Frate-miu e *idiot*, spuse Bigmac atât de încet, încât Johnny se întrebă dacă-l mai auzise şi altcineva.

— La teve, un tip zicea că ăia care aruncă bombele sunt foarte buni fiindcă toţi au crescut jucând jocuri pe calculator, spuse Tremurici.

— Vedeţi? făcu Johnny. Exact la asta mă refeream. Jocurile par reale. Lucrurile reale par jocuri. Şi... şi... totul mi se amestecă cumva în cap.

— Aha, spuse Ioc-sal'tare, părând a şti despre ce e vorba. Asta nu mai e sonare. Ăsta-i şamanism. Am citit o carte despre aşa ceva.

— Ce-nseamnă „şamanism"?

— Şamanii au fost genul ăla de oameni care trăiau parţial într-o lume de vis şi parţial în lumea

reală, răspunse Tremurici. Ca vracii şi druizii şi-alţii ca ei. Ei au fost foarte importanţi. Obişnuiau să-i călăuzească pe oameni.

— Să-i călăuzească? repetă Johnny. Încotro?

— Nu sunt sigur. Oricum, maică-mea zice că erau creaturi ale Satanei.

— Da, da' maică-ta zice asta despre oricine, observă Tremurici.

— Asta-i adevărat, aprobă Ioc-sal'tare cu gravitate. E hobbyul ei.

— Ea zice că şi RPG-urile[1] sunt creaţii ale Satanei, spuse Tremurici.

— I-adevărat.

— Al naibii de inteligent din partea lui, observă Tremurici. Vreau să zic, să stea acolo jos, în iad, şi să născocească tabelele pentru lupte şi toate celelalte. Pun prinsoare că-njura *al dracului*, de fiecare dată când luau foc zarurile...

„Şamanism", se gândi Johnny. „Da. Aş putea fi un şaman. O călăuză. Asta-i mai bine, oricum, decât să fii sonat."

***

[1] *Role-playing game:* jocuri video caracterizate de faptul că jucătorul îşi construieşte un personaj (numit *avatar*), pe care îl va „dezvolta" prin adăugarea de caracteristici pe parcursul jocului (*N.red.*).

Era ora de matematică, *din nou*. Din punctul de vedere al lui Johnny, viitorul ar fi fost un loc mai bun dacă n-ar fi conținut $3y + x^2$. Avea și-așa suficiente probleme, fără ca oamenii să-i mai dea pagini întregi pline cu așa ceva.

Se chinuia să alunge ideea de a-i telefona cuiva.

Apoi urma ora de educație socială. De obicei, puteai să ignori educația socială, care era despre orice îi trecea cuiva prin cap la momentul respectiv sau, dacă nimănui nu-i trecea nimic prin cap, despre SIDA. Practic, ziua se termina cu matematica. Educația socială exista doar ca să te mai oprească trei sferturi de oră din a bântui pe străzi.

Ar *fi putut* încerca să telefoneze. Îți trebuia doar cartea de telefoane și puțină gândire...

Johnny fixă cu privirea tavanul. Profesorul spunea ceva despre război. În ultimele zile nu se vorbea despre nimic altceva. Asculta pe jumătate. Nimănui nu-i plăceau bombardamentele. Una dintre fete aproape că plângea din cauza lor...

Și dacă *ea* era cu adevărat acolo? Sau dacă nu auzise niciodată de el?

Bigmac argumenta. Asta era neobișnuit.

Apoi cineva spuse:

— Credeți că-i ușor? Credeți că piloții *chiar* stau acolo ca... ca într-un joc? Credeți că ei râd? Că râd

cu adevărat? Nu fiindcă sunt încă în viaţă, ci pentru că-i... amuzant? Când, pentru a-şi câştiga pâinea, în ei se trage zilnic? Când în orice clipă pot fi şi ei făcuţi praf? Credeţi că ei nu se-ntreabă despre ce-i vorba? Credeţi că lor *le place*? Însă întotdeauna noi transformăm situaţia în ceva ce nu-i tocmai real. O transformăm în jocuri, dar nu-s jocuri. Trebuie să aflăm ce anume este *real*!

Toţi se uitau la el.

— Oricum, asta cred eu, zise Johnny.

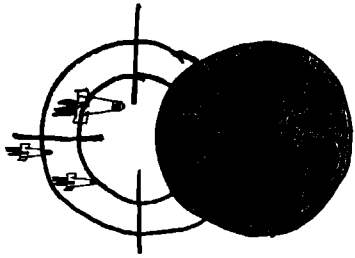

Capitolul 9

Pe Pământ, nimeni nu te poate auzi spunând „Ăă..."

Clic!

— Da?

— Ăă...

— Alo!

— Ăă... Se poate cu Sig... cu Kirsty?

— Cine-i la telefon?

— Un prieten. Ăă... Nu cred că-mi cunoaşte numele.

— Eşti un prieten, dar ea nu-ţi cunoaşte numele?

— Vă rog!

— Of, rămâi la telefon.

Johnny fixă cu privirea peretele dormitorului. În cele din urmă, un glas suspicios rosti:

— Da? Cine-i la telefon?

— Eşti Sigourney. Îţi place formaţia Pt ajutor vezi la interior. Pilotezi bine de tot. Eşti...

— Tu eşti *el*!

Johnny suspină de uşurare. Era real!

Parcurgerea cărţii de telefoane fusese mai dificilă decât pilotarea navetei stelare. Aproape mai dificilă decât să mori în timpul jocului.

— Nu eram sigur că exişti cu adevărat, zise el.

— Nu eram sigură că *tu* exişti, spuse ea.

— Trebuie să stau de vorbă cu tine. Vreau să zic, faţă-n faţă.

— De unde ştiu că nu eşti vreun maniac?

— Ţi se pare că *vorbesc* ca un maniac?

— Da!

— Perfect, dar în afară de asta?

Pentru o clipă se făcu tăcere. După aceea, fata zise, fără tragere de inimă:

— Bine. Poţi să vii aici.

— Poftim? La tine acasă?

— E mai sigur decât în public, idiotule!

„Nu şi pentru mine", se gândi Johnny.

— Bine.

— Păi, poţi să fii unul dintre caraghioşii ăia.

— Cine, clovnii?

Şi apoi ea întrebă, foarte precaut:

— Eşti chiar tu?

— Despre partea cu *realul* nu sunt sigur. Însă despre mine, da.

— Ai fost distrus cu navetă cu tot.

— Da, ştiu. Eram şi eu acolo, ai uitat?

— Eu nu mor prea des în joc. Mi-a luat o mulţime de timp până i-am găsit pe extratereştri.

„Ha", se gândi Johnny.

— Să ştii că asta nu se îmbunătăţeşte prin practică, anunţă el sumbru.

***

Tyne Crescent se dovedi a fi o stradă destul de dreaptă, străjuită de copaci, iar casele erau mari şi aveau garaje duble din imitaţii de buşteni, pentru a-i păcăli pe oameni să creadă că fuseseră construite de Henric al VIII-lea.

Mama lui Kirsty îi deschise uşa. Rânjea aidoma Comandantei, deşi aceasta avea scuza că era înrudită cu crocodilii. Johnny se simţea de parcă avea fie hainele nepotrivite, fie chipul nepotrivit.

Fu condus într-o încăpere mare, în mare parte albă. O bibliotecă scumpă acoperea un perete. Cea

mai mare parte a podelei era din lemn de pin simplu, dar lăcuit şi lustruit pentru a demonstra că ocupanţii şi-ar fi putut permite covoare, dacă le-ar fi dorit. Într-un colţ era o harpă, lângă un scaun, iar în jurul ei, pe podea, erau împrăştiate partituri.

Johnny ridică una. Purta titlul: „Colegiul Regal, Clasa V-a".

— Ei?

Fata stătea în spatele lui. Partitura îi alunecă dintre degete.

— Şi să nu spui „ăă", continuă ea, aşezându-se. Spui „ăă" foarte des. Nu eşti niciodată sigur de nimic?

— Ă... Nu. Salut?

— Stai jos. Mama ne face nişte ceai. Şi după aceea n-o să ne mai încurce. Probabil c-o să observi asta. Practic o poţi *auzi* făcând asta. Crede că ar trebui să am mai mulţi prieteni.

Avea părul roşu şi părea slăbănoagă. Arăta ca şi cum cineva ar fi prins-o de coada de cal cârlionţată şi ar fi tras-o cu putere înapoi.

— Jocul, spuse Johnny vag.

— Da? Ce-i cu el?

— Mă bucur că eşti şi tu în el. Ioc-sal'tare spunea că totul e în capul meu, din cauza Momentelor

Dificile. Că de fapt eram doar eu, proiectându-mi problemele.

— *Eu* n-am avut niciun fel de probleme, se răsti Kirsty. Ba chiar mă înţeleg foarte bine cu oamenii. Există probabil un motiv psihic foarte simplu, pe care însă tu eşti prea prost ca să-l deduci.

— Păreai mai îngrijorată la telefon, zise Johnny.

— De atunci am avut însă timp să mă gândesc. Oricum, ce-mi pasă mie ce se-ntâmplă cu nişte puncte dintr-un calculator?

— N-ai văzut Invadatorii Spaţiali? întrebă Johnny.

— Ba da, dar ei au fost *cu adevărat* proşti. Aşa se-ntâmplă. Charles Darwin ştia asta. Eu sunt genul învingător. Vreau să ştiu ce căutai tu în visul *meu*?

— Nu sunt sigur că-i un vis, zise Johnny. Nu sunt sigur *ce* e. Nu-i tocmai un vis, dar nici nu-i tocmai real. Ceva între ele. Nu ştiu. Poate că se întâmplă ceva în capul tău. Poate că eşti acolo fiindcă... fiindcă, ei bine, nu ştiu de ce, dar trebuie să existe un motiv, sfârşi el jalnic.

— Atunci *tu* de ce eşti acolo?

— Eu vreau să-i salvez pe SonNaţi.

— De ce?

— Pentru că... am o responsabilitate. Dar Comandanta flotei a fost... nu știu, întemnițată sau așa ceva. A avut loc un fel de revoltă. De vină-i Tunarul-șef. El a pus totul la cale. Însă dacă eu... dacă noi o putem elibera, probabil că ar putea întoarce din nou flota. Crezusem că te-ai putea gândi la un mod de a face asta, încheie Johnny jalnic. Nu avem la dispoziție prea mult timp de joc.

— Ea? repetă Kirsty.

— Ea a început totul. Ea s-a bizuit pe mine, spuse Johnny.

— Ai spus „ea", zise Kirsty.

Johnny se ridică.

— M-am gândit că ai putea fi de ajutor, spuse el obosit, dar cui îi pasă de ceea ce se-ntâmplă cu niște puncte care nici măcar nu sunt reale? Așa că eu o să...

— Ai zis întruna „ea", interveni Kirsty. Vrei să spui că este vorba de o Comandantă-femeie?

— De o femelă, zise Johnny. Da.

— Pe de altă parte, Tunarului-șef i-ai spus „el", se încruntă Kirsty.

— Așa este.

Kirsty se ridică.

— Asta-i ceva tipic, declară ea. Absolut tipic pentru societățile moderne. Probabil că Tunarul-șef

detestă ca o femei... o femelă să fie mai bună decât el. Mie mi se întâmplă asta *întruna*.

— Ăă... spuse Johnny.

Nu dorise să spună „ăă". De fapt, voise să spună: „În realitate, toţi SonNaţii, cu excepţia Tunarului-şef, sunt femele". Însă altă părticică a creierului său gândise mai rapid şi-i închisese gura înainte s-o fi putut rosti, aruncând cuvintele în uitare şi băgând în locul lor pe vechiul şi demnul de încredere „ăă".

— Am citit un articol într-o revistă, zise Kirsty. Întregul comitet directorial al unei companii s-a pornit împotriva unei femei şi a izbutit s-o înlăture, doar pentru că ea devenise şefă. Exact aşa mi s-a întâmplat mie cu Clubul de şah.

Probabil că n-ar fi fost o idee bună să-i spună. Ochii îi sclipeau. Nu, probabil că n-ar fi fost o idee bună să fie sincer. Trebuia să se mulţumească cu acurateţea. La urma urmelor, de fapt el *nu minţise*.

— Este o chestiune de principii, urmă Kirsty. Ar fi trebuit să zici asta din capul locului. Se ridică din nou. Vino!

— Unde mergem? întrebă Johnny.

— În camera mea. Nu te teme. Părinţii mei au vederi foarte liberale.

***

Pereţii erau acoperiţi cu postere de filme şi, unde nu existau postere, se aflau rafturi pe care erau aşezate cupe de argint. Mai era şi o diplomă înrămată pentru Câştigătorul regional al campionatelor naţionale ale Confederaţiei armelor de calibru mic şi altă diplomă pentru şah. Şi încă una pentru atletism. Se vedeau o sumedenie de medalii, în majoritate de aur şi doar una sau două de argint. Kirsty era o câştigătoare.

Dacă s-ar fi decernat o medalie pentru un dormitor ordonat, probabil că ar fi câştigat-o şi pe aceea. Puteai să vezi întreaga podea.

Avea o ascuţitoare de creioane electrică.

Şi un calculator. Ecranul arăta mesajul familiar: JOC NOU (D/N)?

— Ştii că am un IQ de o sută şaizeci şi cinci? întrebă ea, aşezându-se în faţa ecranului.

— Asta-i bine?

— Da! Şi am început să joc *nenorocitul* ăsta de joc fiindcă frate-miu l-a cumpărat şi-a spus că n-o să fiu bună la el. Chestiile astea sunt *cretinizante*.

Lângă tastatură era un caiet.

— Îmi fac însemnări despre cum zboară navetele la fiecare nivel, explică Kirsty. Şi ţin scorul, bineînţeles.

— Îl iei în serios, zise Johnny. Foarte în serios.

— *Normal* că-l iau în serios. Este un *joc*. Trebuie să *câștigi* jocurile, altfel ce rost mai au? Și-acum... putem ajunge în naveta-amiral SonNată?

— Ăă...

— Gândește-te!

— Dacă putem intra într-o navetă de luptă SonNată?

Kirsty aproape că gemu.

— *Eu* te-am întrebat. Așază-te și *gândește*!

Johnny se așeză.

— Nu cred că putem, spuse el. Întotdeauna sunt într-o navetă stelară. Bănuiesc că lucrurile trebuie să arate așa cum sunt pe ecran.

— Hmm. Pare destul de logic. Kirsty băgă un creion în ascuțitoarea care bâzâi o vreme. Și noi nu știm cum arată în interior.

Johnny se uită la perete. Printre chestiile prinse deasupra patului era și o diplomă pentru câștigarea săriturii în lungime sub 7 ani. „Ea câștigă tot", își spuse. „Uau! Chiar crede că va câștiga. Cineva care întotdeauna crede că va câștiga..."

Ridică ochii la posterele cu filme. Pe unul dintre ele îl mai văzuse de multe ori până atunci. Cel faimos. Monstrul extraterestru care punea stăpânire

pe tine — *Alien*. Ai fi crezut că deasupra patului ar fi ţinut ceva de genul unui afiş cu Pt ajutor vezi la interior, dar nu, uite ce avea...

— Să nu-mi spui, zise el, că vrei să intri în navetă şi să alergi pe coridoare, împuşcând SonNaţi? Aşa este, nu?

— Tactic vorbind... începu ea.

— Nu se poate! Comandanta n-ar dori asta. Nu să-i ucizi pe SonNaţi.

Kirsty îşi flutură iritată braţele în aer.

— Asta-i o *prostie*, zise ea. Cum te aştepţi să învingi, fără să ucizi duşmanul?

— Eu trebuie să-i salvez. Oricum, ei nu sunt tocmai duşmani. Nu mă pot apuca să-i ucid.

Kirsty căzu pe gânduri.

— Ştiai, întrebă ea, că a existat odată un trib african al cărui cuvânt cel mai apropiat de înţelesul de „duşman" era „un prieten pe care încă nu l-am întâlnit"?

Johnny surâse.

— Exact, spuse el. Aşa...

— Dar toţi membrii tribului au fost ucişi şi mâncaţi în anul 1802, urmă Kirsty. Cu excepţia celor care au fost vânduţi ca sclavi. Ultimul a murit în Mississippi în 1864 şi a fost *foarte necăjit*.

— Ai inventat toată povestea asta, zise Johnny.

— Nu. Am câştigat un premiu la istorie.

— Mă aşteptam la aşa ceva, răspunse Johnny. Eu însă nu ucid pe nimeni.

— Atunci *nu poţi* să câştigi.

— Nu vreau să câştig. Vreau doar ca ei să nu piardă.

— *Chiar* că eşti un pămpălău, ştiai? Cum poate cineva să treacă prin viaţă aşteptându-se să piardă de fiecare dată?

— Păi, trebuie s-o fac, nu? În primul rând, pentru că lumea este plină de persoane ca tine.

Johnny îşi dădu seama că se enerva din nou. Nu obişnuia să se enerveze prea des. De obicei tăcea ori suferea. Furia era neobişnuită. Însă atunci când sosea, dădea pe dinafară.

— Au încercat să-ţi vorbească, şi nici măcar nu i-ai ascultat! În afară de mine, tu ai fost singura care s-a implicat atât de mult! Erai atât de înnebunită să câştigi, încât te-ai băgat în spaţiul jocului! Şi-ai fi fost mult mai bună decât mine în a-i salva! Dar nici măcar nu i-ai ascultat! Eu însă am făcut-o şi am petrecut o săptămână încercând să Salvez Omenirea în somn! Întotdeauna cei ca mine trebuie să facă chestii din astea! Întotdeauna cei care nu sunt inteligenţi şi care nu câştigă sunt cei care trebuie să fie omorâţi! Iar tu te-ai mulţumit să te-nvârţi

pe-acolo şi să te uiţi! E ca la televizor! Câştigătorii se distrează! Cei cu mentalitate de câştigători nu pierd niciodată, nu se grăbesc şi, de fapt, îi aşteaptă pe ceilalţi să piardă! Iar acum te gândeşti s-o ajuţi pe Comandantă doar pentru că tu crezi că ea e ca tine! Ei bine, mie nu-mi mai pasă, Domnişoară Inteligentă! Eu am făcut tot ce-am ştiut mai bine! Şi voi continua în acelaşi fel! Iar ei vor reveni în spaţiul jocului şi se va întâmpla din nou ce s-a întâmplat şi cu Invadatorii Spaţiali! Şi eu voi fi acolo-n fiecare noapte!

Fata rămăsese cu gura căscată.

La uşă se auzi un ciocănit şi mama lui Kirsty deschise aproape imediat uşa, fiindcă aşa fac mamele. Aduse înăuntru un zâmbet larg şi o tavă.

— Sunt sigură că amândoi vreţi nişte ceai, zise ea. Şi...

— *Da*, mamă, spuse Kirsty şi-şi dădu ochii peste cap.

— ...nişte pricomigdale. Ai aflat numele prietenului tău?

— John Maxwell, spuse Johnny.

— Şi cum îţi spun prietenii? întrebă dulce mama lui Kirsty.

— Uneori îmi spun Cauciuc, răspunse Johnny.

— Chiar aşa? De la ce vine porecla asta?

— *Mamă*, noi *discutam*, interveni Kirsty.

— Într-un minut începe *Prietenii*, anunţă mama lui Kirsty. Eu... ăăă... o să-l urmăresc la televizorul din bucătărie, da?

— La revedere, spuse Kirsty cu subînţeles.

— Ăă... da, zise mama ei şi ieşi.

— E foarte nehotărâtă, explică Kirsty. Aşa se-ntâmplă dacă te măriţi la douăzeci de ani! O totală lipsă de ambiţie.

Rămase o vreme privindu-l pe Johnny. El păstră tăcerea. Fusese uluit să-şi audă propriile gânduri.

Kirsty tuşi. Părea uşor nesigură, pentru prima dată de când o cunoscuse Johnny.

— Păi, zise ea. Ăă... Bine. Dar... n-o să ne putem lupta cu toţi jucătorii când revin în spaţiul jocului.

— Nu. N-avem destule rachete.

— N-am mai putea visa câteva în plus?

— Nu. M-am gândit la asta. Capeţi naveta cu care joci. Vreau să spun că noi *ştim* că naveta are numai şase rachete. Am încercat să visez mai multe şi nu merge.

— Hmm. Interesantă problemă. *Scuze*, adăugă ea repede când îi zări expresia.

Johnny privi posterele de filme. Sigourney! Jocuri peste tot. Bigmac era un tip dur în propria lui minte, iar fata asta îşi ascuţea bine creioanele şi trebuia să

câştige totul, pe când în mintea ei împuşca extratereştri. Toţi oamenii aveau în minte imaginile astea ale propriei lor persoane, cu excepţia lui...

Clipi.

Îl durea capul. În urechi auzea un bâzâit.

Faţa lui Kirsty pluti spre el.

— Te simţi bine?

Durerea de cap era acum foarte puternică.

— Eşti bolnav. Şi eşti foarte slab. Când ai mâncat ultima dată?

— Habar n-am. Cred c-am mâncat ceva aseară.

— Aseară? Dar micul dejun... şi prânzul?

— Ah, păi... ştii şi tu... m-am tot gândit la...

— Ar fi mai bine să bei ceaiul ăla şi să mănânci pricomigdalele. Pfui! Când ai făcut baie ultima dată?

— Este-un fel de...

— Doamne, Doamne...

— Ascultă! Ascultă!

Era important să-i spună. Nu se simţea deloc bine.

— Da?

— Intrăm visând, zise el.

— Despre ce vorbeşti? Te clatini!

— Mergem la naveta lor!

— Păi, parc-am fost de acord că nu ştim cum arată în interior!

— Bine! OK! Atunci să decidem cum arată în interior, da?

Ea bătu iritată darabana pe mousepad.

— Şi cum arată?

— Nu ştiu! Ca interiorul unei navete spaţiale! Coridoare, cabine şi chestii de-astea. Şuruburi, piuliţe, panouri şi uşi glisante. Membri de echipaj care vorbesc în dialecte locale şi spun că „motoarili nu poati să meargî mai repidi". Lumini albastre puternice!

— Hmm. Aşa crezi tu că-i în interiorul navelor spaţiale, deci?

Kirsty îl fulgeră cu privirea. În general, asta era expresia ei normală.

— Când ne ducem la culcare... vreau să spun, când eu mă duc la culcare... o să-ncerc să mă trezesc în interiorul navei, spuse Johnny.

— Cum?

— Nu ştiu! Concentrându-mă.

Fata se aplecă înainte. Pentru prima dată de când o cunoscuse, părea îngrijorată.

— Nu pari capabil să gândeşti logic, îi zise.

— N-o să păţesc nimic.

Johnny se sculă în picioare.

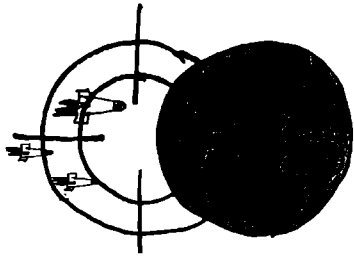

Capitolul 10

În spațiu, *oricum* nu ascultă nimeni

Şi se trezi.

Zăcea întins pe ceva tare. Chiar în faţa ochilor lui era un fel de plasă. O vreme, se holbă la ea.

De asemenea, simţea o vibraţie slabă în podea şi auzea un uruit îndepărtat pe fundal.

Evident, revenise în spaţiul jocului, dar sigur nu era într-o navetă stelară...

Plasa se mişcă.

Faţa Comandantei apăru de după plasă, răsturnată cu capul în jos.

— Johnny?

— Unde sunt?

— Pari a fi sub patul meu.

El se rostogoli pe o parte.

— Sunt în naveta ta?

— Oh, da.

— Aşa! Ha! Ştiam eu c-o pot face...

Se ridică şi privi prin cabină. Nu era foarte interesantă. Cu excepţia patului, care se afla sub ceva ce semăna cu o lampă cu raze ultraviolete, mai erau doar o masă şi ceva care era probabil un scaun, dacă aveai patru picioare posterioare şi o coadă groasă.

Pe masă erau şase extratereştri din plastic. Mai era şi o colivie cu două păsări cu cioc lung. Stăteau una lângă cealaltă pe stinghia lor şi-l urmăreau pe Johnny cu ochi aproape inteligenţi.

Aşa era. Sigourney avea dreptate. *Într-adevăr* gândea mai bine în spaţiul jocului. Toate deciziile păreau mult mai clare.

Perfect. Deci ajunsese la bordul navei. Sperase mai degrabă să nimerească *în afara* cabinei în care era întemniţată Comandanta, dar era şi ăsta un început.

Privi peretele. Acolo era un grilaj.

— Ce-i ăla?

— Pe acolo intră aerul.

Johnny trase de grilaj. Nu prea vedea cum să-l înlăture. Dacă *putea* fi înlăturat, gaura era suficient de mare şi pentru Comandantă. Conducte de ventilaţie. De fapt, la ce se aşteptase?

— Trebuie să scoatem ăsta, spuse el. Înainte să se întâmple ceva oribil.

— Suntem întemniţaţi, zise Comandanta. Ce altceva şi mai oribil s-ar putea întâmpla?

— Ai auzit vreodată de numele... Sigourney? întrebă Johnny precaut.

— Nu. Mi se pare însă un nume frumos, spuse Comandanta. Cine este această Sigourney?

— Ei bine, dacă şi ea poate să ajungă prin vis aici, atunci vom avea necazuri *serioase*. Păcat că nu poţi să vezi ce poze are pe pereţi.

— Cu ce sunt?

— Ăă... Cu extratereştri, zise Johnny.

— Este interesată de rasele extraterestre? întrebă Comandanta fericită.

— Ăă... Da. (Simplul gând al sosirii ei îl făcu să tragă cu disperare de grilaj.) Ăă... E ceva în interior... şi nu-mi pot băga complet mâna...

Comandanta îl urmărea cu interes.

— Ceva ca o piuliţă-fluture, icni Johnny.

— Asta-i foarte instructiv, comentă Comandanta, uitându-se peste umărul lui.

— N-o pot prinde!

— Vrei să învârţi piuliţele?

— Da!

Comandanta lipăi până la masă şi deschise colivia. Ambele păsări ţopăiră afară, pe mâna ei. Comandanta spuse câteva cuvinte în SonNată; păsările fâlfâiră pe lângă capul lui Johnny, se strecurară prin grilaj şi dispărură. După o secundă sau două, auzi scrâşnetul de piuliţe deşurubate.

— Ce sunt? întrebă Johnny.

— Chee, răspunse Căpităneasa. Păsări pentru gură. Înţelegi? Deschise gura, dând la iveală câteva rânduri de dinţi galbeni. Pentru igiena bucală.

— Un fel de periuţe de dinţi... vii?

— Noi le-am avut dintotdeauna. Sunt... tradiţionale. Foarte inteligente. Sunt crescute special pentru treaba asta, ştii? Nişte creaturi deştepte. Înţeleg câteva cuvinte în SonNată.

Scrâşnetul continuă. Urmă o bufnitură şi o piuliţă se rostogoli prin grilaj.

Panoul căzu în cameră.

Johnny privi gaura din perete.

— Bu-*un*, rosti el nesigur. Nu ştii unde duce, aşa-i?

— Nu. Conductele de ventilaţie se întind prin toată naveta. O iei tu înainte?

— Ăh...

— Aş fi încântată dacă ai lua-o tu înainte, zise Comandanta.

Johnny se sui pe pat şi se târî în gaură. Merse puţin printr-o conductă, care se deschise după aceea în alta, mai mare.

— Prin toată naveta? întrebă el.

— Da.

Johnny se opri o clipă. Niciodată nu-i plăcuseră spaţiile strâmte şi întunecoase.

— Aha. Bine, spuse el.

***

Mama lui Kirsty puse telefonul în furcă.

— Nu răspunde nimeni, anunţă ea.

— Parcă zicea că tatăl lui lucrează până târziu, iar mama lucrează uneori seara, spuse Kirsty. Oricum, doctoriţa a zis că în general e sănătos, nu? Atât doar că-i epuizat. Ce medicament era ăla pe care i l-a dat?

— A spus că-l va face să doarmă. Nu s-a odihnit suficient. Băieţii de doisprezece ani au nevoie de mult somn.

— El chiar are nevoie, încuviinţă Kirsty.

— Şi chiar *tu* spuneai că nu se hrăneşte cum trebuie. De fapt, unde l-ai cunoscut?

— Ăă... începu Kirsty, apoi zâmbi. Pe ici, pe colo.

Mama lui Kirsty părea îngrijorată.

— Eşti sigură că-i în toate minţile... ştii tu?

— Da, da, făcu Kirsty, suind scările. Nu sunt prea sigură că e cu totul *aici*, dar e-n toate minţile.

Deschise uşa dormitorului de oaspeţi şi privi înăuntru. Johnny adormise rapid, înfăşurat într-o pijama a fratelui ei. Părea foarte micuţ. Este uimitor cât de mic pare cineva la doisprezece ani, când tu ai treisprezece.

După aceea Kirsty se duse în camera ei, se pregăti de culcare şi se băgă în aşternut.

Era destul de devreme. Fusese o seară plină.

El era un ratat. Îţi puteai da seama imediat de lucrul ăsta. Se *îmbrăca* exact ca un ratat. Un tip nehotărât. Cineva care spunea des „ăă" şi care trăia străduindu-se să treacă neobservat.

Ea nu procedase niciodată aşa. Trecuse întotdeauna prin viaţă ca şi cum deasupra planetei ar fi existat o săgeată mare şi roşie, care indica precis locul unde se afla.

Pe de altă parte, el *încerca* din toate puterile...

Kirsty ar fi pus prinsoare că plânsese la moartea lui ET.

Se ridică într-un cot şi privi posterele.

Scopul nu era să *încerci*.

Trebuia să câştigi. Ce rost mai are totul dacă n-ai câştigat?

***

— Înţepenită? făcu Johnny. Eşti o *extraterestră*. Extratereştrii nu se înţepenesc în conducte de ventilaţie. E un lucru bine cunoscut.

Dădu cu spatele într-un tunel lateral, ca să se poată întoarce.

— Îmi pare rău. Mă gândesc că, poate, sunt tipul nepotrivit de extraterestru, răspunse Comandanta. Pot să merg cu spatele, dar sunt dezavantajată la înaintarea cu faţa.

— Bine. Mergi cu spatele până la a doua intersecţie pe lângă care am trecut, zise Johnny. Oricum, ne-am rătăcit.

— Nu, spuse Comandanta. Ştiu unde suntem. Aici scrie că este intersecţia ⊏⊋⊙.

— Şi ştii pe unde vine asta?

— Nu.

— Am văzut un film în care un extraterestru se târa prin conductele de ventilaţie dintr-o navetă spaţială şi putea să iasă oriunde dorea, spuse Johnny cu reproş.

— Fără îndoială, avea o hartă, zise Comandanta.

Johnny se târî după un colţ şi găsi...

...alt grilaj.

De cealaltă parte a lui nu părea să existe vreun fel de activitate. Deşurubă piuliţele şi lăsă grilajul să cadă pe podea.

Dedesubt era un coridor. Îşi dădu drumul în el, apoi se întoarse şi o ajută pe Comandantă să iasă. Poate că SonNaţii se trăgeau din crocodili, însă crocodilii preferau bancurile de nisip. Nu se pricepeau la târâtul prin spaţii strâmte.

Pielea ei era rece şi uscată, ca mătasea.

În jur nu era niciun SonNat.

— Probabil că sunt la posturile de luptă, spuse Johnny.

— Noi suntem *permanent* la posturile de luptă, preciză Comandanta cu amărăciune, scuturându-şi praful de pe solzi. Acesta este coridorul ⊀. Acum trebuie să ajungem la punte, nu?

— Nu te vor întemniţa din nou? întrebă Johnny.

— Nu cred. Nesupunerea faţă de autoritatea învestită oficial nu este uşoară pentru noi. Tunarul-şef este foarte... convingător. Dar odată ce vor vedea că sunt iarăşi liberă, vor ceda. Cel puţin, adăugă Comandanta, cei mai mulţi dintre ei o vor

face. Este posibil ca Tunarul-şef să se dovedească dificil. El are visuri de mărire.

Lipăi pe coridorul pustiu, ţinându-se pe lângă perete. Johnny o urmă îndeaproape.

— Visurile sunt întotdeauna amăgitoare, zise el.

— Da.

— Dar nu se vor trezi, când jucătorii vor începe să tragă din nou? În scurtă vreme, îşi vor da seama la ce-i conduce el.

— Noi avem un proverb, spuse Comandanta. *SkeejeeshejweeJEEyee.* Asta înseamnă... — căzu puţin pe gânduri — că atunci când călăreşti un *jee*, un animal domestic de povară cu şase picioare, capabil să înţeleagă comenzi simple, însă cu un temperament nărăvaş, este mai uşor să stai pe el decât să descaleci. În acelaşi timp, înseamnă că-i mai bine să te laşi în seama unui *jee* decât să rişti să fii atacat de rapidul *JEEyee*, care depăşeşte cu uşurinţă un SonNat care aleargă pe jos. Bineînţeles, în limba noastră sună ceva mai amuzant.

Ajunseră la un colţ. Comandanta privi pe după el, apoi îşi trase iute capul îndărăt.

— În faţa uşii de la cabina mea este o paznică, spuse ea. Este înarmată.

— Poţi să vorbeşti cu ea?

— Se va conforma ordinului pe care l-a primit. Mă tem că mi se va îngădui să spun doar „Aaaargh!", mărturisi Comandanta. Totuşi, nu te opresc să încerci. Eu n-am alte opţiuni.

„Păi, ce naiba — doar câteva sute de morţi are omul", se gândi Johnny. Ieşi pe coridor.

Paznica se întoarse să-l privească şi ridică pe jumătate un obiect ce părea topit, dar care anunţa în mod foarte clar „armă". SonNata îl privea mirată.

„Până acum n-a mai văzut niciodată un om!" îşi spuse Johnny.

Desfăcu larg braţele într-un mod despre care spera că simboliza inocenţa şi zâmbi.

Ceea ce nu dovedeşte nimic altceva decât că nu trebuie niciodată să consideri lucrurile de la sine înţelese, deoarece, aşa cum îi spuse Comandanta mai târziu, o SonNată care se pregăteşte de luptă face două lucruri. Îşi desface larg perechile de braţe frontale (ca să înşface şi să sugrume) şi-şi dezveleşte dinţii (pregătindu-se să muşte).

Paznica ridică arma.

În aceeaşi clipă, din cealaltă parte a uşii cabinei răsună o ciocănitură asurzitoare.

Paznica făcu o greşeală simplă. *Ar fi trebuit* să ignore ciocănitura, oricât de sonoră şi de disperată

ar fi fost, şi să se concentreze asupra lui Johnny. Ea însă încercă să păstreze arma aţintită în direcţia lui şi, în acelaşi timp, să apese pe o consolă de lângă uşă. La urma urmelor, înăuntru nu era decât Comandanta, nu? Iar Comandanta rămânea conducătoarea flotei, chiar dacă era arestată. Putea să-i ţină pe amândoi sub ochi...

Uşa se deschise puţin. Un picior ieşi, se balansă în sus şi o nimeri pe paznică sub bărbie. Dinţii SonNatei se loviră unii de ceilalţi. Ochii i se încrucişară.

Cineva strigă:

— Haiii!

Paznica se clătină înapoi. Kirsty zbură prin uşă şi începu s-o izbească pe SonNată cu palmele. SonNata scăpă arma. Fata o ridică dintr-o singură mişcare. Paznica deschise gura ca să muşte, desfăcu braţele ca să înşface şi să sugrume, apoi privi saşiu, deoarece ţeava armei îi fusese pe neaşteptate înfiptă între dinţi.

— Să... nu... înghiţi... spuse Kirsty lent, subliniind fiecare cuvânt.

Urmă o tăcere bruscă, apăsătoare. Paznica rămase total nemişcată.

— E o prietenă de-a mea, explică Johnny.

— Ah, da, încuviinţă Comandanta, Sigourney. Una dintre războinicele tale. Este şi o prietenă de-a mea?

— Pentru moment, spuse Sigourney fără să-şi mişte capul.

Îşi legase peste frunte o bandă de plasă luată din patul Comandantei. Respira întretăiat. În ochi i se vedea o scânteiere sălbatică. Deodată, lui Johnny îi păru tare rău pentru paznică.

— Ştii, zise Comandanta, mă *bucur* că este o prietenă de-a mea.

— Ii ii ogg ii? spuse paznica.

Braţele îi tremurau. SonNaţii nu transpirau, dar probabil că ei i-ar fi plăcut s-o poată face.

— Ar fi mai bine s-o legăm şi s-o ducem în cabină, propuse Johnny.

— Iis! făcu paznica.

— Ar fi mai simplu să trag, zise Sigourney gânditoare.

— Nu! exclamară Johnny şi Comandanta într-un glas.

— Iip! izbucni paznica.

— Hai, bine.

Sigourney se destinse. Paznica se încovoie.

— Îmi pare rău c-am întârziat, spuse Sigourney. Am adormit cam greu.

Comandanta îi spuse ceva paznicei în SonNată. Aceasta încuviinţă din cap într-un gest ciudat de omenesc şi tropăi ascultătoare în cabină, unde se ghemui pe jos la fel de supusă şi le îngădui să-i lege mâinile şi picioarele cu alte bucăţi din plasa patului.

— Mă aştept să ai şi centura neagră la karate, comentă Johnny.

— Doar purpurie, răspunse Sigourney. Dar n-am mai practicat de mult, adăugă ea repede. Ha! Ăsta-i singurul tip de nod pe care ştii să-l faci?

— Şi eu am fost o dată la karate, cu Bigmac, zise Johnny, încercând să-i ignore remarca.

— Şi ce s-a-ntâmplat?

— Mi-am agăţat laba piciorului în pantaloni.

— Şi *tu* eşti Alesul? Ha! M-ar fi putut alege *pe mine*.

— Au încercat, dar *eu* am fost cel care i-a ascultat, spuse încetişor Johnny.

Sigourney ridică arma şi o ţinu în braţe ca pe un prunc.

— Ei bine, acum sunt aici, anunţă ea. Şi-s gata să le bag minţile-n cap.

— Le încap? completă Johnny obosit.

De fapt, detesta replica asta. Era dintr-un joc. Încerca să te păcălească să crezi că gloanţele adevărate nu aveau să treacă prin oameni adevăraţi.

Sigourney pufni.

— Papagal.

Reveniră pe coridor.

— Apropo, zise Johnny, ce s-a-ntâmplat cu mine?

— Te-ai prăbuşit, pur şi simplu. Ai căzut chiar acolo, pe covor. Lângă noi locuieşte o doctoriţă, iar mama s-a dus şi a chemat-o. Să fiu sinceră, a fost o acţiune neaşteptat de inteligentă din partea ei. Doctoriţa a spus că erai doar obosit şi se părea că nu te hrăniseşi corespunzător.

— Asta-i adevărat, interveni Comandanta. Nu ţi-am spus şi eu? Prea mult zahăr şi carbohidraţi, insuficiente vitamine proaspete. Ar trebui să stai mai mult la aer curat.

— Da, bine, spuse Johnny.

Coridorul părea diferit. Mai devreme fusese din metal cenuşiu, interesant doar dacă-ţi plăcea să te uiţi la şuruburi şi nituri. Acum însă era mai întunecat, cu mai multe curbe; pereţii străluceau umed şi picurau ameninţări. În sfârşit... picurau ceva.

Şi Comandanta părea diferită. Nu puteai spune că se schimbase... atât doar că ghearele şi colţii îi erau cumva mai evidente. Cu câteva minute în urmă, fusese o persoană inteligentă, care din întâmplare era un crocodil cu opt picioare; acum

era un crocodil cu opt picioare, care din întâmplare era inteligent.

Spaţiul jocului se schimba când două persoane împărţeau acelaşi vis.

— Stai aşa, că... începu el.

— Ne pierdem timpul, zise Sigourney.

— Dar tu... începu Johnny.

„Visezi totul prost", termină în gând.

„Asta-i *cu adevărat* o nebunie", îşi spuse, mergând după ele. Acasă, Kirsty era Miss Creier. Aici se transformase în: Pupă-mă-n ziua mai frumoasă!! Fă-mi fund![1]

Comandanta lipăia cu mare viteză pe coridoare. De undeva se infiltrau acum aburi, făcând ca podeaua să fie umedă şi ceţoasă.

Nu erau prea multe lucruri în navetele SonNate. „Poate că, înainte să viseze", se gândi Johnny, „ar fi trebuit să stea şi să detalieze cu mai multă grijă interiorul. Ar fi putut să adauge mai multe cabine şi ecrane mari şi alte chestii interesante; aşa însă nu păreau să existe decât coridoare şerpuite, care aduceau neplăcut de mult cu nişte grote."

---

[1] Joc de cuvinte obţinut prin combinarea a două replici celebre: *Eat my shorts!* (Bart Simpson) şi *Make my day!* (Clint Eastwood în rolul detectivului *Harry Callahan* din filmul *Sudden Impact*) *(N. red.)*.

Grote tot mai mari, însă. Se lărgeau treptat. Pasaje misterioase se ramificau în diverse direcţii.

Sigourney înainta încetişor, cu spatele lipit de perete, rotindu-se cu rapiditate de fiecare dată când ajungeau în dreptul altui pasaj. Brusc se încordă şi încremeni.

— Vine altul! şuieră ea. Împinge ceva! Înapoi!

Îi lipi de perete. Johnny auzi hârşâituri de gheare pe podea, apoi zornăituri.

— Când se apropie, îl rad. Voi sări...

Johnny scoase capul pe după colţ.

— Kirsty?

Ea nu-l băgă în seamă.

— Sigourney? încercă el.

— Da?

— Ştiu că vei sări, dar nu apăsa pe trăgaci, da?

— E un *extraterestru*!

— Bun, e un extraterestru, dar nu trebuie să-i împuşti pe toţi.

Zornăitul se apropia. Se mai auzea şi un scârţâit slab.

Sigourney strânse surescitată arma şi sări.

— *Aşa, neno*... ah... ăă...

Era o SonNată foarte micuţă. Majoritatea solzilor îi erau cenuşii. Creasta îi era aproape complet

tocită. Abia își trăgea coada. Când deschise botul, se văzu că-i mai rămăseseră doar trei dinți, care i se înghesuiseră în fundul gurii.

Clipi ca o bufniță spre ei, peste măsuța cu rotile pe care o împingea. Pe lângă toate cele, Kirsty ațintise arma cu mult deasupra capului SonNatei.

Urmă una dintre tăcerile acelea stingheritoare.

— Cam pe la ora asta, spuse Comandanta dinapoia lor, echipajului de pe punte i se aduce o gustare.

Johnny se aplecă înainte, încuviință din cap către micuța extraterestră bătrână și luă capacul tăvii de pe măsuță. Văzu câteva boluri conținând ceva verde care bolborosea. Așeză cu grijă capacul la loc.

— Cred c-ai fost pe punctul s-o împuști pe doamna cu ceaiul, zise el.

— De unde era să știu? răspunse Kirsty. Putea să fie oricine! Asta-i o navetă extraterestră! N-ar trebui să existe doamne care aduc ceai!

Comandanta îi spuse ceva în SonNată extraterestrei bătrâne, care își târșâi picioarele întorcându-se încet și porni înapoi pe coridor. O roată a măsuței continua să scârțâie.

Kirsty era furioasă.

— Treaba nu merge bine! şuieră ea.

— Haide, spuse Johnny. Să ajungem pe punte şi să terminăm odată.

— Nu *ştiam* că era o doamnă cu ceaiul! Asta ai visat *tu*!

— Da, aşa-i.

— Nu avea niciun drept să apară aici!

— Presupun că până şi extratereştrilor li se mai usucă gâtlejurile după-amiaza.

— Nu la asta mă refeream! Ei ar trebui să fie *extratereştri*! Asta înseamnă bale şi gheare! Nu să trimiţi după... după o cafea şi o gogoaşă cu gem!

— Lucrurile sunt exact aşa cum sunt, ridică din umeri Johnny.

Ea îl fulgeră cu privirea.

— De ce *accepţi* pur şi simplu totul? De ce nu-ncerci niciodată să *schimbi* lucrurile?

— În general, răspunse el, sunt deja destul de rele.

Ea făcu un salt înainte şi trase cu ochiul după următorul colţ.

— Paznice! anunţă. Iar astea au *arme*!

Johnny privi după colţ. Două SonNate stăteau în faţa unei uşi rotunde. Erau, într-adevăr, înarmate.

— Eşti mulţumit? se răsti ea. Nicio urmă de patiserii fine pe nicăieri? Aşa-i? Acum pot să împuşc ceva?

— Nu! Îţi repet întruna! Trebuie să le oferi posibilitatea de a se preda.

— Trebuie să îngreunezi tu mereu lucrurile!

Kirsty ridică arma şi ieşi de după colţ.

La fel făcu şi Comandanta. *Ea* şuieră un cuvânt în SonNată. Paznicele priviră de la ea la Kirsty, care mijea un ochi peste ţeava armei. Una dintre SonNate şuieră ceva.

— Spune că Tunarul-şef le-a ordonat să împuşte pe oricine se apropie de uşă, zise Comandanta.

— Dacă fac cea mai mică mişcare, o să deschid focul, anunţă Kirsty. Vorbesc cât se poate de serios!

Comandanta vorbi iarăşi în SonNată. Paznicele se holbară la Johnny. Îşi coborâră armele.

Băiatul deveni brusc suspicios.

— Ce le-ai spus adineauri? întrebă el.

— Le-am spus cine eşti, răspunse Comandanta.

— Că sunt Alesul?

Una dintre paznice încerca să îngenuncheze. Gestul părea foarte ciudat la o creatură cu patru picioare.

Kirsty-şi dădu ochii peste cap.

— Este mai bine decât să se tragă în tine, spuse Comandanta. În mine s-a tras o grămadă. Știu despre ce vorbesc.

— Spune-i să se ridice, zise Johnny. Ce facem acum? Cine-i pe punte?

— Majoritatea ofițerilor, răspunse Comandanta. Paznica spune că s-au auzit... certuri. Focuri de arme.

— Așa mai merge! făcu Kirsty.

Se uitară toți la ușă.

— Bine, spuse Johnny. Să mergem...

Comandanta împinse o paznică la o parte și atinse o plăcuță de lângă ușă.

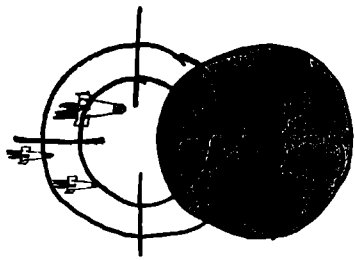

Capitolul 11

Oameni!

Johnny văzu totul într-o secundă foarte, foarte lungă.

Mai întâi, puntea era *mare*. Părea să aibă dimensiunile unui teren de fotbal. Iar la un capăt era un ecran care părea aproape la fel de mare. Se simţi ca o furnică stând în faţa unui televizor.

Ecranul era acoperit de puncte verzi.

Jucători. Jucători care se îndreptau spre flotă.

Erau sute.

Chiar în faţa ecranului se vedea o consolă de comandă în formă de potcoavă, înaintea căreia se înşirau vreo douăsprezece fotolii.

„Aici e", se gândi el. „Când eu stăteam în camera mea şi mă jucam, ei erau aici, în sala asta mare şi semiîntunecată, pilotându-şi naveta, răspunzând focului..."

În clipa de faţă, un singur fotoliu era ocupat. Posesorul lui se ridicase deja şi se întorsese pe jumătate, întinzându-se după ceva...

— Dă-i drumul, îl îndemnă Kirsty. Fă-mi ziua mai frumoasă.

Tunarul-şef îngheţă, fulgerându-i din priviri.

— Prea târziu, spuse el. Aţi ajuns prea târziu! Agită o gheară spre ecran. Am adus flota înapoi, acolo unde ne este locul. Nu mai avem timp să ne mai întoarcem o dată. Acum *trebuie* să luptaţi.

Privirea i se opri la Johnny.

— Ce-i *chestia asta*? întrebă el.

— Alesul, zise Comandanta, pornind înainte.

Ceilalţi o urmară.

— Dar *trebuie* să luptăm! spuse Tunarul-şef. Pentru onoare. Onoarea SonNaţilor! Pentru *asta* existăm noi!

Piciorul lui Johnny atinse ceva. Privi în jos. Ochii lui se obişnuiseră cu umbrele şi putu să vadă că fusese gata să se împiedice de o SonNată. Era moartă. Nicio fiinţă care avea în ea o gaură atât de mare nu putea să mai fie în viaţă.

Kirsty se uita şi ea în jos. Pe podeaua umbrită, Johnny putea să distingă şi alte trupuri.

— A ucis So... fiinţe, şopti el.

Împuşcă-i în spaţiu, împuşcă-i pe un ecran şi nu se vede decât o explozie şi încă cinci puncte la scorul total. Când împuşti însă de la câţiva metri, se vede foarte clar că acela care a fost viu este acum, în mod categoric, mort. Şi nici n-are să mai fie vreodată viu.

Johnny îşi ridică privirea către Tunarul-şef. SonNaţii aveau sânge rece şi erau mult diferiţi de oameni, dar acesta avea o expresie care sugera că era pe cale să înnebunească.

Solzii lui aveau o strălucire argintie şi Johnny se pomeni întrebându-se dacă SonNaţii îşi schimbau culorile precum cameleonii. Comandanta păruse întotdeauna mai degrabă aurie când se comporta normal şi devenea aproape galbenă când era îngrijorată...

Acum avea culoarea lămâilor.

Chiar atunci şuieră ceva. Paznicele o priviră surprinse, dar se întoarseră şi părăsiră supuse puntea. După aceea, se răsuci către Tunarul-şef.

— Le-ai omorât pe toate? întrebă încetişor.

— Au încercat să m-oprească! Este o chestiune de onoare!

— Da, da, spuse Comandanta cu o voce plată. Pot vedea asta.

Își schimba ușor poziția, îndepărtându-se de oameni.

— Un SonNat moare luptând sau nu moare deloc! urlă Tunarul-șef.

Solzii Comandantei se decolorară până ajunseră la nuanța hârtiei vechi.

— Da, înțeleg, înțeleg, zise ea. Și oamenii înțeleg, *nu-i așa*?

Tunarul-șef întoarse capul. Comandanta își desfăcu brațele, deschise gura și sări. Probabil că masculul o simțise, fiindcă se răsuci, cu ghearele rotindu-i-se prin aer.

Johnny se întinse și prinse arma lui Kirsty, când fata o ridică.

— Nu! O poți nimeri pe ea!

— De ce-a făcut asta? L-aș fi putut împușca foarte ușor! Și paznicele l-ar fi putut împușca! De ce a sărit în felul ăsta pe el?

Luptătorii formaseră un ghem învolburat de gheare și cozi.

— E ceva personal. Cred că-l urăște prea mult, răspunse Johnny. Ia uită-te la ecran!

Punctele verzi erau și mai multe. Cifre roșii, care poate că ar fi însemnat ceva pentru un

SonNat, se derulau într-o parte, prea rapid ca să poată fi citite de un om.

Johnny coborî privirea spre comenzi.

— Se apropie! Trebuie să facem ceva.

Kirsty se uită şi ea la comenzi. Fotoliile erau concepute pentru SonNaţi. Acelaşi lucru era valabil şi în privinţa comenzilor.

— Ia zi, *tu* ştii ce înseamnă ⊙ ∇ ∓ ≧? întrebă ea. Repede? Încet? Foc? Brichetă?

Luptătorii se despărţiseră şi-şi dădeau ocol unul celuilalt, şuierând. Luminile roşii şi verzi ale ecranului proiectau umbre neplăcute.

Niciun SonNat nu-i băga câtuşi de puţin în seamă pe oameni. Nu-şi puteau îngădui s-o facă. SonNaţii umblau ca nişte răţoi şi păreau caricatura unui crocodil, dar se băteau ca pisicile — în principal se fixau cu privirea şi mârâiau, după care urmau reprize scurte şi teribile de atac şi de apărare.

O lumină începu să clipească pe consolă şi porni o alarmă. Suna în SonNată, dar era destul de neliniştitoare chiar şi pentru oameni.

Comandanta se răsuci. Tunarul-şef sări îndărăt, atinse podeaua în timp ce fugea şi goni spre uşă. Dispăru prin ea ca un vârtej.

— N-are unde să fugă, zise Comandanta, împleticindu-se către consolă. Eu mă... pot ocupa de el mai târziu...

— Ai nişte zgârieturi destul de urâte, observă Kirsty. (Sângele SonNat era albastru.) Eu am ceva cunoştinţe de prim-ajutor...

— Mă aştept să fie destul de solide, comentă Johnny.

— Bănuiesc însă că nu li se aplică şi SonNaţilor, spuse Comandanta.

Pieptul i se ridica şi cobora. Un picior părea să-i fie îndoit într-un unghi nefiresc. Pete albastre îi acopereau coada.

— Ai fi putut să-l împuşti pur şi simplu, îi spuse Kirsty. A fost o prostie să te baţi în felul ăsta.

— Onoarea! mârâi Comandanta. Cu o gheară acţionă un comutator şi şuieră nişte ordine în SonNată. Dar avea dreptate. Din păcate, acum o ştiu. Firea SonNată nu se poate schimba. Destinul nostru este să luptăm şi să murim. Am fost o proastă să cred altceva.

Clipi.

— Scoate-ţi cămaşa, ceru Kirsty.

— Poftim? făcu Johnny.

— Cămaşa! Cămaşa ta! Uită-te la ea! Pierde sânge! Trebuie bandajată!

Johnny îi dădu ascultare, şovăitor.

— Porţi maieu pe dedesubt? Numai bunicii mai poartă maieu. Câh! Tu nu-ţi speli niciodată hainele?

Johnny şi le spăla, uneori. Şi, ocazional, maică-sa trecea printr-o perioadă maternală şi spăla totul din casă. De obicei însă folosea lenjeria din coşul cu rufe murdare, ceea ce însemna că scotocea prin el până găsea ceva care să nu arate chiar îngrozitor.

— Ea a spus că nu ştii nimic despre medicina SonNaţilor, observă băiatul.

— Şi ce dacă? Chiar dacă-i albastru, sângele rămâne sânge. Trebuie să încerci să-l ţii în interiorul corpului.

Kirsty o ajută pe Comandantă să se aşeze într-un fotoliu. Extraterestra se clătina puţin şi solzii îi deveniseră albi, împestriţaţi cu albastru.

— Pot să fac şi eu ceva? întrebă Johnny.

Kirsty îl fulgeră cu privirea.

— Nu ştiu, zise ea. Există *ceva* ce poţi să faci?

Se întoarse către Comandantă.

„O să murim toţi", se gândi Johnny. „Jucătorii sunt acolo şi aşteaptă. Iar eu mă aflu la comenzile principalei navete extraterestre. Acum nu ne mai putem întoarce şi eu nu pot nici măcar să citesc ce scrie pe comenzi!

Am făcut totul pe dos. Totul era simplu şi acum totul e complicat.

În vise te gândeşti să faci nişte chestii, dar te înşeli întotdeauna în privinţa viselor. Când oamenii vorbesc despre vise, ei se referă de fapt la *visuri*, la ceea ce visează cu ochii deschişi. Cele în care eşti Superman sau cine ştie ce altceva. Cele în care câştigi întruna. În vise, totul este straniu. Eu sunt într-un vis acum. Sau în ceva care e ca un vis. Iar când mă voi trezi, SonNaţii vor fi înapoi în spaţiul jocului şi se va trage iarăşi în ei, la fel ca în Invadatorii Spaţiali.

Ia stai puţin...

Ia stai puţin..."

Se zgâi din nou la comenzile lipsite de sens.

Pe una dintre ele, simbolurile ♙ ♉ ♌ ♒ ♑ se rearanjară, formând cuvintele „Motoare Principale".

„Asta e şi lumea *mea*. E în capul meu."

Privi ecranul cel mare.

„Toţi. Sunt toţi acolo, aşteptând. În dormitoare şi camere de joacă din toată lumea. Între serialul *Prietenii* şi făcutul temelor.

Toţi, aşteptând cu degetele pe butoanele Trage, şi fiecare crezând că el este singurul...

Toţi acolo, în faţa *mea*..."

— Nu mă aşteptam să fac asta, spuse Kirsty în spatele lui. Nu mă aşteptam să bandajez extratereştri. Pune o gheară pe nodul ăsta, te rog. Care-i pulsul tău obişnuit?

— Nu cred că noi avem aşa ceva, răspunse Comandanta.

Naveta *bubui.*

Uruitul îndepărtat al motoarelor se preschimbă brusc într-un muget.

Fotoliile aveau porţiuni ridicate în locurile în care oamenii nu se aşteptau la aşa ceva. Johnny stătea cu picioarele încrucişate pe un fotoliu, cu ambele mâini pe comenzi şi chipul multicolor de la lumina ecranului.

Kirsty îl bătu pe umăr.

— *Ce* faci?

— Pilotez, răspunse Johnny fără să întoarcă privirea.

— Tunarul-şef a zis că-i prea târziu să ne întoarcem.

— Nu mă întorc.

— Dar nu ştii cum să pilotezi o navetă din asta!

— Nu pilotez o navetă din asta. Pilotez toată flota.

— Nu poţi să înţelegi comenzile!

Luminile verzi şi roşii îi desenau modele pe faţă, când se întoarse către Kirsty.

— Știi, toți îmi zic fel de fel de lucruri. Tot timpul. Ei bine, acum nu ascult. Pot citi comenzile. De ce nu? Ele sunt în capul meu. Stai jos. Vreau să faci niște chestii. Și nu mai vorbi cu mine ca și cum aș fi un idiot.

Ea se așeză, aproape hipnotizată de tonul vocii lui.

— Și *cum*...

— Există o comandă care permite ca naveta asta să le dirijeze pe toate celelalte. E folosită în călătoriile lungi. (Mișcă o manetă.) Iar eu le pilotez cu cea mai mare viteză posibilă. Nu cred că pot merge mai rapid de-atât. Toate cadranele au intrat în \\ *h* ⊗ — asta înseamnă „roșu" în SonNată.

— Dar te-ndrepți direct spre jucători!

— Trebuie s-o fac. Nu mai am timp să-ntorc...

***

Tremurici avea deasupra patului un afiș. Era prim-planul microprocesorului Intel 80586-75, fotografiat printr-un microscop: semăna cu harta unui oraș modern foarte complicat. Bunicul lui se plângea că nu era sănătos și-l întreba de ce nu prefera pagina dublă de la mijlocul revistei *Chicoteli și chiloței*, dar Tremurici avea o viziune personală: într-o bună zi, dacă ar fi putut stăpâni matematica

pentru treapta de liceu şi să apuce fără grijă un ciocan de lipit de capătul care nu era fierbinte, va fi un Om de Seamă în lumea calculatoarelor. Programator Numărul Unu, cu părul strâns în codiţă la spate, aşa cum purtau toţi. Nu conta ce zicea Ioc-sal'tare, că în prezent totul era condus de indivizi în costume. Într-o bună zi, toţi oamenii aveau să audă de Tremurici Johnson — probabil prin intermediul unei linii telefonice despre care nu ştiau că era conectată la calculatoarele lor.

Între timp, se holba la coloane de numere, străduindu-se să facă o copie complet ilegală a jocului *Dl. Bunky face Bum.* Jocul căpătase patru stele şi fusese declarat „supernaşpa!!!", ceea ce revista *Splaaaaatttt!* considera că înseamnă destul de bun, dacă aveai sub şaisprezece ani.

Clipi spre ecran şi-şi întinse ceva mai uniform grăsimea de pe lentilele ochelarilor.

Era suficient pentru seara asta.

Se lăsă pe spate şi ochii îi căzură pe *Doar Tu Poţi Salva Omenirea,* sub un teanc de alte discuri.

Bietul Cauciuc! Bineînţeles că foloseai tot timpul cuvântul „sonaţi", dar el chiar că avea ceva straniu. Corpul i se deplasa pe Pământ, dar creierul îi era într-un loc pe care probabil că nu l-ai fi putut găsi cu ajutorul unui atlas.

Tremurici băgă CD-ul în unitate. Pe de altă parte, chestia cu jocul era ciudată. Probabil că exista totuşi o explicaţie logică. La urma urmelor, aşa erau calculatoarele — logice. Dacă începeai să crezi altceva, dădeai de necaz.

Titlul se derulă pe ecran, apoi chestia pe care Gobi Software o copiase de la *Star Wars*, iar apoi...

Rămase cu gura căscată.

Navete. Sute de navete. Care se făceau din ce în ce mai mari. Navete galbene care umpleau ecranul, astfel încât exista doar negru şi galben, doar galben şi apoi alb orbitor...

Tremurici se feri.

Apoi ecranul se făcu negru.

Aproape negru, oricum.

Pentru o clipă, cuvintele se observară...

Salut, Tremurici...

...după care dispărură.

***

Şi mai multe alarme zbierau şi ţipau.

Kirsty se uită printre degetele cu care-şi acoperise ochii.

— Nu cred c-am lovit pe cineva, spuse Johnny apăsând pe taste.

— Ai zburat drept printre ei!

— Exact!

— Bine, dar tot vor veni după noi!

— Tocmai de aceea ne vom întoarce. Va dura puţin. Ce face Comandanta?

O mână cu gheare îl prinse de spătarul fotoliului şi botul ei se rezemă pe umărul lui Johnny.

— Situaţia stă foarte rău, spuse Comandanta. Motoarele noastre nu sunt concepute pentru viteza aceasta, nici chiar pe durate scurte. Se pot strica dintr-o clipă în alta.

— E un risc calculat, răspuse Johnny.

— Serios? Şi cum anume l-ai calculat? întrebă SonNata.

— Mă rog... nu tocmai *calculat*... M-am gândit pur şi simplu că ar merita să încerc, zise Johnny.

— Te întorci spre jucători!

— Şi continuăm să accelerăm, preciză Johnny.

— Ce scriai ceva mai devreme? se interesă Kirsty.

— Ah, nimic, rânji Johnny. Mi s-a părut că am văzut pe cineva cunoscut. Ştii... când am trecut pe lângă ei.

— Şi de ce eşti atât de fericit? se încruntă ea. Suntem într-un bucluc de zile mari.

— Habar n-am. Cred că fiindcă este bucluc*ul meu*. Comandante, de ce s-au aprins toate luminile de acolo?

— Acelea sunt navetele flotei, răspunse ea. Comandantele lor vor să ştie ce se întâmplă.

— Spune-le să se ţină bine de ceva, zise Johnny. Şi mai spune-le... spune-le că or să meargă acasă.

Amândouă îl priviră fix.

— Oh, da, făcu Kirsty, foarte impresionant. Foarte dramatic. Totu-i foarte...

— Gura!

— Poftim?

— Gura, repetă Johnny, fără să-şi desprindă ochii de pe ecran.

— Nimeni nu-mi zice mie să tac din gură!

— Îţi zic eu, acum. Doar pentru că ai o minte ca un... ca un *ciocan*, nu înseamnă că trebuie să-i tratezi pe toţi din jur ca pe nişte cuie. Atenţie — vin din nou...

***

Tremurici scoase CD-ul din unitate şi se uită la el. După aceea, pipăi prin spatele calculatorului, ca să vadă dacă nu existau nişte fire în plus.

Johnny ăsta... era genul de băiat liniştit. Întotdeauna spunea că tot ce ştia el despre calculatoare era cum să le pornească, dar *toată lumea* se pricepea la calculatoare. Probabil că meşterise ceva prin joc şi după aceea i-l dăduse înapoi. Făcuse o treabă

destul de interesantă. Tremurici se întrebă cum anume procedase.

Vârî discul înapoi şi mai lansă o dată jocul.

„Doar Tu Poţi Salva Omenirea"... da, da.

Apoi interiorul navetei stelare. Rachete, tunuri, scor total, da, da...

Şi stele. Cele scânteietoare pe care le căpătai în joc. El crease unele mult mai reuşite pentru *Călătorie spre Alfa Centauri*.

Nu se vedea nicio navă.

Apucă joystickul şi-l mişcă, privind cum stelele se roteau pe măsură ce naveta vira...

În spatele lui era o navetă. Foarte departe în spatele lui. Şi, din nou, zeci de navete. *Sute* de navete. Toate crescând mereu. Crescând întruna. Foarte rapid.

Foarte, foarte rapid.

Iarăşi.

Când se sculă de pe podea şi se aşeză înapoi pe scaun, ecranul era din nou negru, cu excepţia cursorului mic care pâlpâia.

Tremurici se holbă la el.

„Logic", îşi spuse. A nu crede în logică era aproape la fel de rău ca a scăpa o picătură de fludor fierbinte pe o şosetă de nailon. Trebuia să existe o explicaţie logică.

Într-o bună zi, avea să găsească una.

***

— Ne urmăresc! Ne urmăresc!

Fuioare mici de fum se ridicau din comenzi. În podea se simțeau tot felul de vibrații.

— Sunt aproape sigur că-i putem întrece, spuse Johnny.

— Cât de sigur? întrebă Kirsty.

— Destul de sigur.

Kirsty se întoarse spre Comandantă.

— Avem tunuri la pupa?

Comandanta încuviință din cap.

— Se poate trage cu ele de aici, spuse ea, dar n-ar trebui s-o facem. Nu uita că noi ne-am predat.

— *Eu* nu m-am predat, zise Kirsty. Care-i comanda pentru tunuri?

— Maneta cu buton deasupra.

— Asta? Arată ca un joystick pentru jocuri, comentă ea.

— *Bineînțeles* că da, răspunse Johnny. Asta-i în *mințile* noastre, ai uitat? Trebuie să fie obiecte pe care *le cunoaștem.*

Ecranul arăta ce se află în urma flotei. În spatele lor erau îngrămădite navete verzi.

— Vin exact pe urmele duzelor posterioare, spuse Kirsty. O să fie ușor.

— Da, așa-i... nu-i așa? făcu Johnny.

Glasul lui avea un ton posac. Ea șovăi.

— Ce vrei să spui? îl întrebă.

— Nu sunt decât niște puncte în mijlocul unui cerc, zise Johnny. E foarte ușor. Bang! Crește scorul. Bang! Dă-i drumul.

— Dar este spațiul jocului! E un *joc*. De ce te porți în felul ăsta? Nu-i decât ceva pe un ecran.

— Grozav. Exact precum Chestia Reală. Atunci, apasă butonul.

Ea prinse joystickul. După aceea, ezită din nou.

— De ce trebuie întotdeauna să strici totul?

— Eu? făcu Johnny. Auzi, dacă n-ai de gând să tragi, comută ecranul pe ce-i în fața noastră, vrei? Cadranul ăsta de-aici zice că înaintăm cu $\vDash \ominus$ pe $\varphi \lesssim$ și asta înseamnă de $\gtrdot$ ori mai rapid decât ar trebui.

— Și?

— Păi, cred c-ar fi grozav să nu ne ciocnim de un asteroid sau de altceva. Desigur, dacă vrei să sfârșim prin a avea lățimea de opt kilometri și grosimea de un centimetru, continuă să privești îndărăt.

— Oh, *bine*!

Își ridică degetul de pe comutatorul ecranului.

Și apoi icni.

Toți se holbară la întinderea de spațiu din fața lor și la ceea ce se zărea în mijlocul acesteia.

— Ce, spuse Kirsty după o pauză lungă, este *aia*?

Johnny izbucni în râs.

Încercă să se oprească, pentru că naveta gemea şi scâncea ca o creatură torturată, însă nu izbuti. Lacrimile i se prelingeau pe obraji. Lovi cu palmele în consola de comandă, aprinzând şi stingând accidental câteva lumini.

— Este Frontiera, spuse Comandanta.

— Da, încuviinţă Johnny. Bineînţeles că da.

— Dar... începu Kirsty.

— Da, zise Johnny. Frontiera, vezi? Dincolo de ea, SonNaţii sunt în siguranţă. Evident. *Nimeni* nu trece de Frontieră. Oamenii n-o pot face!

— Nu poate fi ceva natural.

— Cine ştie? La urma urmelor, ăsta-i spaţiul jocului. Probabil că aici este ceva natural. Doar am mai văzut-o deja.

— Mai este însă mult până la ea, spuse Comandanta. Mă tem că...

Undeva îndărătul lor răsună o explozie înfundată.

— Rachete! făcu Kirsty. Ar fi trebuit să mă laşi...

— Nu, ascultă, spuse Johnny. *Ascultă*.

— Ce să ascult? N-aud nimic.

— Asta pentru că subit este foarte linişte, explică Johnny. S-au oprit motoarele.

— Probabil că s-au topit, spuse Comandanta.

— Continuăm să avem... cum îi zice... inerţia sau impulsul sau una din chestiile alea, zise Johnny. Vom merge înainte până ne izbim de ceva.

— Sau până ne izbeşte ceva, spuse Kirsty.

Se uită din nou la Frontieră.

— Cât de mare-i chestia aia? întrebă ea.

— Trebuie să fie imensă, răspunse Johnny.

— Dar dincolo de ea se văd stele.

— Nu sunt stelele noastre. Ţi-am spus — e un loc în care oamenii nu pot intra.

Se uitară unul la celălalt.

— Ce se întâmplă atunci, începu Kirsty, aidoma cuiva care-şi explorează o gaură extrem de neplăcută dintr-un dinte, dacă noi suntem la bordul unei navete care încearcă să treacă de Frontieră?

Amândoi se întoarseră spre Comandantă, care ridică din umeri.

— Nu mă întrebaţi, zise ea. Nu s-a întâmplat niciodată. Este imposibil.

Acum toţi trei se întoarseră ca să privească iarăşi Frontiera.

— Mi se pare doar mie, începu Kirsty, sau s-a făcut puţin mai mare?

O vreme domni tăcerea.

— Totuşi, spuse Johnny, care-i lucrul cel mai rău care ni se poate întâmpla?

Regretă imediat că spusese asta. Îşi aminti cum crezuse că va auzi ceasul deşteptător trezindu-l, atunci, prima dată, iar apoi îşi aminti şocul simţit când înţelesese că nu i se permitea deloc să se trezească.

— Ştii, adăugă el, de fapt nu vreau să aflu.

— Fără motoare, nu putem manevra naveta ca s-o întoarcem, spuse Comandanta. Regret. Ţi-ai dorit prea mult să ne salvezi.

— *Chiar* se face mai mare, zise Kirsty. Îţi dai seama de asta dacă te uiţi la stelele din spatele ei.

— Îmi pare rău, repetă Comandanta.

— Cel puţin SonNaţii vor scăpa, spuse Johnny.

— Îmi pare rău.

Kirsty se sculă brusc.

— Ei bine, mie *nu*. Haide!

Luă arma şi se afundă în penumbre. Johnny alergă după ea.

— Unde vrei să te duci?

— La capsula de salvare, răspunse ea.

— Care capsulă de salvare?

— Chiar aşa, spuse Comandanta, lipăind după ei. Mă întreb şi eu acelaşi lucru. Nu există aşa ceva.

— Poate să existe, dacă ne dorim asta, răspunse Kirsty, deschizând uşa. Ai spus că jocul este alcătuit din obiecte pe care le ştim, nu? Ei bine, eu *ştiu* că va fi imediat sub navă.

— Dar...

— Este şi visul meu în aceeaşi măsură în care e şi visul tău, da? Crede-mă. Va exista o capsulă de salvare.

Ochii ei îşi recăpătaseră scânteierea aceea aparte. Cântări arma în mână.

— O *ştiu*, zise ea. Am fost acolo.

Johnny îşi aminti cum arăta camera ei. Şi-o putea închipui stând acolo, cu o duzină de creioane bine ascuţite şi fără niciun prieten, obţinând note maxime la istorie, în timp ce în mintea ei urmărea extratereştri.

— Nu pot să înţeleg, mărturisi Comandanta.

Coridorul era plin de aburi. Poate că naveta avea să treacă de Frontieră, dar va trebui supusă la o sumedenie de reparaţii înainte să fie repusă în circulaţie.

— Ăă... spuse Johnny. Seamănă puţin cu figurinele din cutiile cu cereale. Este un fel de... idee a oamenilor.

SonNata şovăi în prag. După aceea, se întoarse şi se uită la ecran.

— Ne apropiem, anunţă ea. Dacă credeţi că acolo există ceva, atunci trebuie să porniţi imediat.

— *Haide*! şuieră Kirsty.

— Ăă... începu Johnny.

— Mulţumesc, spuse Comandanta pe un ton grav.

— De fapt, n-am făcut mare lucru, răspunse Johnny.

— Cine ştie? Nu te-ai gândit niciodată la tine. Ai încercat să rezolvi lucrurile. Ai făcut alegeri. Iar eu am ales bine.

— Şi acum trebuie să plecăm! anunţă Kirsty.

— Poate că ne vom mai întâlni. După aceea. Dacă totul merge bine, zise Comandanta.

Prinse una dintre mâinile lui Johnny în două dintre mâinile ei.

— La revedere, îi spuse.

Kirsty îl înhăţă pe Johnny de umăr şi-l târî de acolo.

— Mă bucur de cunoştinţă, se adresă ea extraterestrei. A fost... interesant. Haide odată!

O parte din lumini se stinseseră. Coridoarele erau pline de aburi şi forme vagi. Kirsty alerga înainte, ţâşnind de la o umbră la alta.

— Va trebui să coborâm, îi spuse ea peste umăr. O să fie acolo. Nu-ţi face griji!

— Chiar iei în serios chestia asta, aşa-i? făcu Johnny.

— Uite o rampă! Haide! Nu cred că mai avem mult timp.

După rampă urmau alt pasaj şi altă rampă, care cobora printre aburi.

Ajunseră într-o sală mai mare decât puntea. La un capăt era o uşă dublă enormă, iar pe lângă pereţi se întindeau baterii de echipamente. În mijloc, o navetă micuţă se sprijinea pe trei picioare. Avea un aspect butucănos, greoi.

— Uite! Vezi? Ce ţi-am spus? zise Kirsty triumfătoare.

Johnny se duse la cel mai apropiat panou de echipamente şi-l atinse. Era lipicios. Îşi privi vârfurile degetelor.

— Nu-i de mult timp aici, observă el. Vopseaua nici nu s-a uscat bine.

Un ecran se aprinse în mijlocul panoului, afişând chipul Comandantei.

— Ce interesant, spuse ea. M-am uitat la consolele de comenzi şi am văzut una nouă. V-aţi găsit capsula de salvare?

— Aşa se pare, încuviinţă Johnny.

— Peste zece minute ajungem la Frontieră, zise Comandanta. Ar trebui să aveţi timp suficient.

În spatele lui Johnny se auzi un zumzet. Rampa capsulei de salvare se cobora.

— Am găsit un comutator pe unul dintre picioare, anunță Kirsty.

Johnny i se alătură. Rampa avea o culoare argintiu-cenușie. Sclipea în lumina albastră și cețoasă care se revărsa din interiorul capsulei.

— Poți să ghicești la ce mă gândesc? întrebă Kirsty.

— Te gândești că nu l-am mai văzut de mult pe Tunarul-șef, spuse Johnny. Te gândești că trebuie să fie acolo, pe-undeva, ascunzându-se. Pentru că partea asta este visul *tău* și așa se întâmplă de obicei în visele tale.

— Atât doar că eu voi fi pregătită, zise Sigourney. Haide!

Sui rampa, mergând într-o parte și întorcându-se permanent, într-o serie de țopăituri surescitate, pentru a ținti arma spre orice dinți care s-ar fi putut ivi pe neașteptate.

În capsulă existau două fotolii, în fața unei console de comandă foarte mici. Mai erau și o fereastră mare și două dulăpioare. Și cam atât.

Kirsty arătă spre un dulăpior și-i făcu semn lui Johnny să-l deschidă. Ridică arma.

Băiatul deschise uşa dulăpiorului şi apoi se trase repede îndărăt.

Kirsty ameninţă apoi cu seriozitate o stivă de cutii de conserve.

Zări expresia lui Johnny.

— Ei bine, *ar fi putut* să fie aici.

— Ah, da. Sigur că da. Este adevărat — înainte ar fi trebuit să-şi reteze braţele şi picioarele, după care ar fi trebuit să se ghemuiască strâns de tot, dar ar fi putut să fie aici.

— Ha! Inteligent comentariu!

— De ce nu te uiţi şi sub pernele fotoliilor? E uluitor ce poţi găsi sub ele.

Kirsty încerca să împungă cu ţeava armei prin spatele consolei de comandă, fără să fie observată de Johnny. El o văzu.

— Poate că extratereştrii nu se uită la acelaşi tip de filme ca noi, sugeră el.

— Bine, bine, am priceput ideea, mârâi ea.

Examină comenzile şi acţionă un comutator. Trapa se ridică. Chipul Comandantei apăru pe un ecran micuţ din mijlocul consolei.

— Opt minute până la Frontieră, anunţă ea.

— Bun, zise Kirsty.

Strecură o mână sub perna fotoliului, apoi observă că Johnny rânjea.

— Vezi extratereştri peste tot, aşa-i? spuse el.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Nimic. Nimic. Mă gândeam şi eu.

Ea îl fulgeră cu privirea.

Fotoliile aveau centuri de siguranţă. Şi le fixară. Kirsty începu să bată ritmic cu degetele în consolă. Părea că ar fi căutat ceva.

— Cum deschidem uşile? întrebă Johnny.

— Gata, gata — trebuie să fie undeva pe-aici.

Apăsă un buton. Îndărătul lor, rampa se ridică şi şuieră.

Johnny privi în jur. Chiar *nu exista* niciun loc în care să se poată ascunde cineva. Se aflau la bordul unui vehicul de salvare. Erau în siguranţă.

Dar el nu *se simţea* în siguranţă. O prinse pe Kirsty de braţ.

— Stai o clipă, îi spuse. Cred că ceva nu-i în reg...

Ecranul pâlpâi şi se aprinse.

Pe el se vedea un SonNat.

Era Tunarul-şef.

— Fugi ca să te-ascunzi, gunoi uman! spuse el.

Puteau să vadă ecranul din spatele lui; se afla pe punte.

— Tu? Unde-i Comandanta?

— O să mă ocup eu de ea. În timp ce voi fugiţi.

— Nu!

Kirsty îl înghionti.

— Uite care-i treaba, SonNaţii sunt *în siguranţă*, zise ea. Frontiera este la numai câteva minute distanţă. Am făcut totul! Acum nu mai poţi s-alergi după ea! Va trebui să-şi asume propriile riscuri! Asta ţi-ar fi spus dac-ai fi întrebat-o!

— Dar n-o pot întreba, este?

Se întinse şi apăsă un comutator. Îndărătul lor se auzi un zumzet, când rampa se extinse.

— Mă întorc sus, acolo, spuse Johnny.

— El te va aştepta!

— Perfect. (Luă arma extraterestră.) Care dintre chestiile astea e trăgaciul?

Fata îşi dădu ochii peste cap.

— Asta chiar că-i o tâmpenie!

— Ţi-e frică, este? făcu Johnny.

Era alb la faţă.

— *Mie*? Ridică din umeri şi-i smulse arma. O s-o iau eu. Sunt obişnuită cu armele. Tu n-ai fi în stare decât să provoci un dezastru.

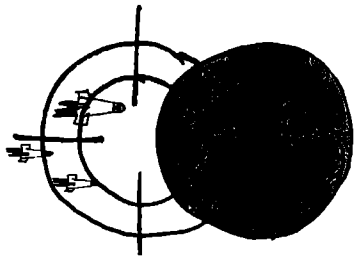

Capitolul 12

Exact ca-n realitate

Alergară în jos pe rampă şi înapoi pe coridor.

— Ai un ceas? întrebă Johnny.

— Da. Avem ceva mai mult de şase minute.

— Ar fi trebuit *să ştiu*! zise Johnny, pe când fugeau. *Nimeni* nu are aşa mult timp ca să scape. Lui James Bond nu i se oferă niciodată suficient timp ca să bea o cafea şi să-şi facă pantofii înainte de a dezamorsa bomba cu ceas! Jucăm din nou jocuri!

— Calmează-te!

— Dacă dăm peste o pisică, o să-i trag un şut!

Coridoarele erau şi mai întunecoase. Apa picura din tavan. Pe alocuri, aburii continuau să şuiere din conducte fisurate.

Ajunseră la o intersecţie.

— Încotro?

Kirsty arătă.

— Pe-acolo.

— Eşti sigură?

— Bineînţeles.

Dispărură în penumbre.

După treizeci de secunde, reapărură în goana mare.

— Ah, da, *bineînţeles*.

— Păi, *de fapt*, toate seamănă între ele. Trebuie să fie pe-acolo!

Pe acolo ajunseră *într-adevăr* la coridorul cel lat, care avea în capătul îndepărtat uşa către punte.

Uşa era deschisă. Puteau zări reflexele luminilor albastre şi albe care pâlpâiau pe ecran.

Kirsty apucă mai bine arma.

— A-*şa*, spuse ea. Fără greşeli de data asta, clar? Fără discuţii!

— Bine.

— Haidem.

— Cum procedăm?

— Tu intri. Când sare la tine, îl împuşc.

— Serios? Deci eu sunt momeala, da?

Kirsty îşi privi încheietura mâinii.

— Ai la dispoziţie patru minute şi jumătate ca să te gândeşti la un plan mai bun, spuse ea. Ah, pardon. Patru minute şi douăzeci şi cinci de secunde. Stai aşa — acum sunt douăzeci de secunde...

— Sper doar că te pricepi!

Kirsty bătu uşor arma cu palma.

— Campioană Regională, ai uitat? Ai încredere în mine.

Johnny porni spre uşa deschisă. Când ajunse la ea, încercă să-şi rotească ochii în toate direcţiile.

— Patru minute şi cincisprezece secunde, spuse ea, departe înapoia lui.

El se opri în prag.

— Cum se face că n-ai ajuns Campioană Naţională?

— *De fapt*, în ziua aia am făcut o toxiinfecţie alimentară.

— Aha. Bun.

Păşi înăuntru.

Moartea multidinţată nu se repezi asupra lui. Johnny riscă să arunce o privire mai atentă

într-o parte şi în cealaltă, apoi, înghiţind în sec, privi şi în sus.

— Aici nu-i nimic, anunţă el.

— Perfect. Sunt chiar în spatele tău.

Pe ecran, Frontiera era deja mult mai mare. „Călătorim foarte rapid", se gândi Johnny; „e la o depărtare de peste patru minute şi acoperă deja cerul. *Uriaşă* nu este cuvântul cel mai potrivit."

— Pot vedea toată sala, spuse el. Nu-i nimeni aici.

— Era o consolă de comenzi pe-acolo, nu? spuse Kirsty. Stai puţin... acum sunt în prag. Da. Trebuie să fie în spatele consolei. Dă-i drumul. Sunt pregătită, dacă va sări.

„Eu nu sunt", se gândi Johnny. Înaintă pieziş, până izbuti să vadă în spatele consolei de instrumente.

— Nu-i nimi... stai aşa.

— Ce-i?

— Cred că-i Comandanta.

— E vie?

— Nu-mi pot da seama. Zace... pur şi simplu. Mă duc să mă uit.

— La ce bun?

— Mă duc să mă uit, clar?

— Ai grijă, atunci. Mergi în aşa fel încât să te pot vedea permanent.

Johnny avansă, cercetând umbrele din jurul sălii uriaşe.

Era Comandanta şi era vie. Cel puţin, bucăţele din ceea ce fusese probabil pieptul ei se ridicau şi coborau. Johnny îngenunche lângă ea.

— Comandante? şopti el.

Ea deschise un ochi.

— Alesule?

— Ce s-a-ntâmplat?

— El... pândea. Când am... vorbit cu voi... s-a furişat... înăuntru... şi m-a lovit...

— Acum unde este?

— *Trebuie*... să plecaţi. N-a mai... rămas mult timp... Flota... este...

— Eşti rănită. O aduc pe Kir... pe Sigourney...

Gheara ei îi prinse braţul.

— Ascultă-mă! El s-a dus... să detoneze naveta! Combustibilul... reactorul... o să...

Johnny se ridică în picioare.

— Comandanta e bine? strigă Kirsty.

— Nu ştiu!

Fata stătea în prag, iar silueta i se contura în lumină.

În spatele ei era o umbră. În vreme ce Johnny privea, umbra îşi desfăcu braţele.

Acum era mult mai mare decât ar fi trebuit să fie un SonNat. Nu era un aligator amuzant — mai semăna încă puţin cu unul, dar avea şi ceva de insectă şi alte chestii... chestii care nu existaseră niciodată decât în vis...

— E-n spatele tău! strigă Johnny.

Apoi lăsă bărbia în piept şi fugi într-acolo.

Kirsty se întoarse.

Nu poţi să *ai încredere* în vise. Dacă trăieşti în ele, se vor întoarce împotriva ta, purtându-te...

Johnny o văzu pe Kirsty întorcându-se şi privind în sus, sus de tot, la Tunarul-şef.

SonNatul deschise botul. Se vedeau mai mulţi colţi decât avusese înainte: rânduri şi rânduri de colţi, toţi sclipind şi toţi ascuţiţi.

„Ăsta-i visul ei", se gândi Johnny. „Nu-i de mirare că luptă întotdeauna."

— Împuşcă-l! Împuşcă-l!

Ea se mulţumea să se holbeze. Nu părea în stare să se clintească.

— *Arma* e la tine! urlă Johnny.

Era de-a dreptul împietrită.

— Împuşcă-l!

— ...Ah...

Kirsty scutură din cap într-o doară şi apoi, ca şi cum s-ar fi trezit brusc, ridică arma.

— Bine, spuse ea. Şi-acum...

SonNatul o ignoră. Înălţă capul şi-l privi fix pe Johnny. Aproape că nu mai avea ochi. Extraterestrul părea să se uite la Johnny cu dinţii.

— Aha, zise el. Alesul.

O îndepărtă pe Kirsty dintr-o singură lovitură. Ea nu reuşise nici măcar să-i zărească mişcarea braţului. Cu o clipă în urmă îl ţintise cu arma, iar în clipa următoare fu ridicată în aer şi aruncată câţiva metri mai departe.

Arma zăngăni pe podea şi alunecă spre Johnny.

— Alesul! şuieră SonNatul. Idiotule! Noi suntem ceea ce suntem! Faci de ruşine şi rasa ta, şi pe-a mea! Pentru tine şi pentru ea... pentru tine, nu mai există cale de întoarcere...

Kirsty încerca să se ridice, cu chipul schimonosit de furie.

Johnny se aplecă şi luă arma.

SonNatul îşi agită două braţe într-o mişcare bruscă. Johnny se feri.

Auzi, de la mare depărtare, strigătul lui Kirsty:

— Repede! Aruncă-mi-o! La *mine*!

Extraterestrul zâmbi.

Johnny se retrase puţin. Extraterestrul se concentra exclusiv asupra lui.

— La *mine*, idiotule! zbieră Kirsty.

— Tu? îi spuse extraterestrul lui Johnny. Tu să mă-mpuşti pe mine? Nu poţi. Câtă slăbiciune... Ca şi Comandanta ta. O ruşine pentru SonNaţi. Întotdeauna slab. De-asta vrei tu pace. Cei puternici nu vor niciodată pace.

Johnny ridică arma.

Extraterestrul avansă lent. Colţii lui păreau să umple întreaga lume. Braţele îi păreau mai lungi, ghearele mai ascuţite.

— Nu poţi, spuse el. Te-am urmărit. Ceilalţi oameni puteau cel puţin să lupte! Noi puteam muri onorabil! Dar *tu*... tu *vorbeşti* şi *vorbeşti*... ai face orice altceva decât să *lupţi*. Ai face orice altceva decât să înfrunţi adevărul. *Tu* să salvezi omenirea? Ha!

Johnny se mai retrase un pas şi simţi înapoia lui muchia consolei de comenzi. Nu mai avea unde să dea îndărăt.

— Te predai? întrebă el.

— Niciodată!

Johnny văzu cu coada ochiului o mişcare. Kirsty voia să sară în cârca extraterestrului. Însă acum

extraterestrul nu mai semăna deloc cu paznicele. N-ar fi avut nicio ş...

Trase.

Se auzi un pocnet sec, scurt.

SonNatul coborî privirea, şocat, spre pata albastră care i se lăţea pe uniformă, apoi ridică ochii către Johnny, aproape consternat.

— M-ai *împuşcat*... cu sânge rece...

— Nu. Sângele meu nu este niciodată rece.

Extraterestrul se prăbuşi. Redevenise mic, semănând mai bine cu un SonNat.

— Şi am fost silit s-o fac, spuse Johnny.

— L-ai împuşcat, zise o voce dinapoia lui.

Se întoarse. Comandanta se ridicase în picioare.

— Da.

— Ai fost silit s-o faci. Dar nu credeam că ai putea...

Johnny îşi coborî ochii către armă. Încheieturile degetelor îi erau albe. Cu dificultate, izbuti să le convingă să se descleşteze.

— Nici eu n-am crezut c-aş putea.

Se apropie de Kirsty, care se holba la creatura de pe podea.

— Uau, zise ea încetişor.

— Da, spuse el.

— Tu...

— Da, l-am împuşcat. L-am împuşcat. Aş fi vrut să n-o fac, însă am fost silit. El a fost viu şi acum nu mai e.

Şi mai multe alarme răsunau, iar pe consola de comenzi pâlpâiau lumini roşii. Pe ecran, Frontiera acoperise complet cerul.

— Putem merge? Cât timp ne-a mai rămas?

Kirsty îşi privi ameţită ceasul.

— Un minut şi jumătate.

Johnny era uluit. Avea impresia că stătea în interiorul propriului său craniu şi se privea acţionând. Nu simţea nici urmă de panică. Cel care privea nu ştia ce să facă, dar cel din exterior părea să ştie totul. Era... ca un vis.

— Poţi să fugi? (Ea încuviinţă din cap.) Da' *repede* de tot? Ce tot vorbesc? Probabil c-ai câştigat medalii la atletism. Haide.

O trase după el afară de pe punte şi apoi pe coridoarele întunecate. Kirsty nu se mai prea concentra: pereţii erau mai puţin acoperiţi de apă. Ba chiar reapăruseră şuruburi şi piuliţe.

Ajunseră la capsulă. Johnny alergă de la un picior la altul, până găsi butonul care cobora rampa. I se păru că trecuse o veşnicie până când aceasta atinse podeaua.

— Cât mai avem?

— Cincizeci de secunde...

Urcară pe rampă şi se aşezară în fotolii.

Nu erau multe comenzi. Johnny le privi atent.

— Ce faci? întrebă Kirsty.

— Cum ziceai şi tu mai devreme. Îl caut pe cel marcat „Deschidere Uşi".

Ecranul învie.

— Johnny? Uşile se deschid de aici, spuse Comandanta.

Johnny o privi pe Kirsty.

— Noi n-am ştiut asta, zise el.

— Rampa este ridicată?

— Da.

— Deschid uşile.

În faţa lor se auzi un *zdrang!* şi un şuierat, când aerul din sală ieşi prin fanta care se lărgea. Stelele pâlpâitoare, ireale ale spaţiului jocului păreau să le facă semn.

Mâna lui Johnny ezită deasupra celui mai mare buton roşu de pe consolă.

— Johnny?

— Da, Comandante?

— Mulţumesc. Puteai să nu ne fi ajutat.

— Dacă nu eu, atunci cine?

— Ha! Da. Şi acum... la revedere. Nu ne vom... mai întâlni.

— La revedere.

Johnny o privi pe Kirsty.

— Cât mai avem?

— Zece secunde!

— Să-i dăm drumul.

Apăsă butonul.

În spatele lor se auzi un *buuum*! Pereţii fulgerară pe lângă ei. Şi, brusc, fură înconjuraţi de cer.

Johnny se lăsă pe spate, rezemându-se de spătarul fotoliului. Mintea îi era pustie, goală, cu excepţia a ceva care se derula întruna, ca un fragment de film.

Din nou şi din nou, trăgea cu arma. Din nou şi din nou, extraterestrul se prăbuşea. Replay acţiune. Precizie milimetrică. Exact ca în Realitate.

Kirsty îl înghionti.

— Nu putem vira?

— Hmm? Poftim? Se uită vag la comenzi. Păi, ar fi joystickul ăsta...

— Atunci întoarce naveta. Vreau să-i văd cum trec dincolo.

— Da. Şi eu vreau.

***

Capsula viră lent prin vidul din spaţiul jocului, întorcându-se cu prova spre Frontieră.

Flota SonNată gonea pe lângă ei. Pe măsură ce ajungea la Frontieră, fiecare navetă pâlpâia şi pierea.

— Crezi că ei au într-adevăr o planetă la care să se ducă?

— Cred că ei aşa cred.

— Se vor mai întoarce vreodată?

— Nu acum.

— Ăh... ştii... când am ridicat ochii şi am văzut *creatura* aia... vreau să zic că era al naibii de *reală*. Şi mi-am spus: dar e vie, trăieşte, cum pot eu...

— Da, zise Johnny.

— Apoi a fost moartă şi... şi parcă nu mi-a venit să chiui de bucurie...

— Da.

— Când e real, nu-i uşor. Fiindcă fiinţele mor şi-atunci s-a terminat cu adevărat.

— Da. Ştiu. Cu totul şi cu totul. Ştii ceva?

— Ce?

— Prietenul meu Ioc-sal'tare crede că vise ca ăsta sunt un mod de a face faţă vieţii reale.

— Da?

— Eu cred că-i pe dos.

— Ioc-sal'tare este ăla negru?

— Da. Noi îi zicem Ioc-sal'tare fiindcă nu-i cool.

— Şi anticool e destul de cool.

— Da? N-am ştiut asta. Mai e cool să spui „haios"?

— *Johnny! Niciodată* n-a fost cool să spui „haios".

— Dar „barhan"?

— Barhan e cool.

— Pe ăsta l-am inventat eu acum.

Capsula pluti mai departe.

— Asta nu înseamnă că nu poate fi cool.

— Exact.

Stelele jocului pâlpâiră.

— Johnny?

— Da?

— Cum de te-nţelegi atât de bine cu oamenii? Cum se face că oamenii îţi vorbesc întotdeauna?

— Habar n-am. Cred că pentru că-i ascult. Şi ajută şi să fii prostuţ.

— Johnny?

— Aici-s.

— Ce voiai să spui... ştii tu, mai devreme, înăuntru? Când ai zis că eu văd extratereştri peste tot?

— Ăh... Nu mai ţin minte.

— Probabil că ai vrut să spui *ceva*.

— Nu sunt nici măcar sigur că *există* extratereştri. Doar tipuri diferite de oameni. Ştiu însă ce-i

important. Important este să fii absolut sigur de ceea ce faci. Important este să-ți aminteşti că nu-i un joc. Absolut nimic. Nici măcar jocurile.

Naveta deveni un punct în noapte.

— Ce trebuie să facem ca s-ajungem acasă? Eu a trebuit să mor de fiecare dată ca să ies din joc.

— Poți să ieşi dacă ai câştigat.

— Aici e un buton verde.

— Merită să-ncercăm, da?

— Exact.

***

Razele de lumină inundau odaia când Johnny se trezi. Era întins în patul altcuiva şi se uită în jur printre pleoapele pe jumătate coborâte.

Arăta ca o cameră obişnuită pentru oaspeți. O veioză demodată şi care nu s-ar fi potrivit nicăieri altundeva. O bibliotecă plină cu cărți pe care nu le citea mai nimeni. O lipsă de obiecte *mici*, cu excepția unei scrumiere pe noptieră.

Exista un ceas electric, dar, la un moment dat, fusese o pană de curent şi, cu toate că oamenii reglaseră probabil toate celelalte ceasuri din casă, uitaseră de ăsta, care pâlpâia afişând 7:41 zi şi

noapte. Totuşi, absenţa oricăror sunete de la parter sugera că era încă dimineaţă devreme.

Johnny se furişă pe scară, preţuind acest răstimp furat între visare şi trezire.

Şi acum... ce urma? O să fie nevoit să stea de vorbă cu Kirsty, care visa că este Sigourney şi uitase că încerca să fie o persoană *care juca un rol*. Şi bănuia că, nu peste multă vreme, îşi va revedea părinţii. Probabil că aveau să-i vorbească o mulţime, dar cel puţin asta ar fi însemnat o schimbare.

Momentele Dificile continuau să existe. Şcoala continua să existe. Probabil că, de fapt, nimic nu se îmbunătăţise. Nimeni nu schimbase nimic cu o baghetă fermecată.

Însă flota scăpase. În comparaţie cu asta, toate celelalte erau... mă rog... nu simple, dar aduceau mai puţin cu un zid şi mai degrabă cu nişte trepte.

E posibil să nu câştigi niciodată, dar cel puţin poţi să încerci. Dacă nu tu, atunci cine?

Se întoarse şi se băgă înapoi în pat.

***

Frontiera era suspendată pe cer.

Litere albe gigantice, înalte de mii de kilometri. Ele anunţau:

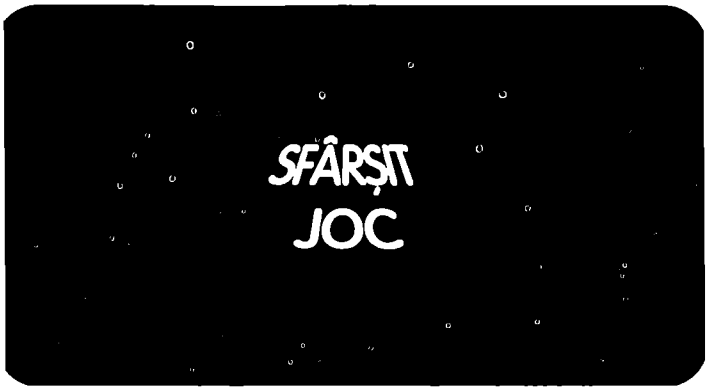

Şi flota trecu vâjâind pe lângă ele. Navete-cisterne, navete de luptă, navete de atac... se înălţară şi făcură tonouri, cu umbrele întinzându-se peste litere pe măsură ce navetă după navetă evadau din joc, pentru totdeauna.

Cuprins

Prefaţă 5
Nota autorului 9
Capitolul 1
Eroul cu o mie de vieţi suplimentare 13
Capitolul 2
Acţionaţi comenzile pentru a juca 27
Capitolul 3
Cerealele ucigaşe 46
Capitolul 4
„În realitate, nu moare nimeni" 68
Capitolul 5
Dacă nu tu, atunci cine? 88
Capitolul 6
Cubuleţe de carne de pui în spaţiu 105
Capitolul 7
Turnul negru 128
Capitolul 8
Convorbiri de pace, răcnete de pace 149
Capitolul 9
Pe Pământ, nimeni nu te poate auzi spunând „Ăă..." 169
Capitolul 10
În spaţiu, *oricum* nu ascultă nimeni 184
Capitolul 11
Oameni! 204
Capitolul 12
Exact ca-n realitate 231

DACĂ NU TU, ATUNCI CINE?

Când puternica flotă extraterestră din cel mai nou joc se dezlănțuie pe monitor, Johnny se pregătește s-o spulbere într-un milion de fărâme. Însă chiar atunci primește un mesaj: *Ne predăm!*

Dar jocul nu era așa! Trebuia să fie distrusă!
Iar calculatorul nu are un buton „Nu trage"!

CARTE NOMINALIZATĂ LA GUARDIAN CHILDREN'S FICTION AWARD

„Impresionant de originală, ingenioasă, palpitantă, cu răsturnări de situație, inteligentă și foarte accesibilă." *DAILY TELEGRAPH*

„Deșteaptă și surprinzător de fascinantă." *GUARDIAN*

„[O carte care] demonstrează că Terry Pratchett este un umorist serios... mai ales prin vorbele de duh care îți rămân în minte fără să-ți dai seama." *SCHOOL LIBRARIAN*

O nouă serie extraordinară semnată Terry Pratchett, autorul cărții *Uluitorul Maurice și rozătoarele lui educate*, distinsă cu Carnegie Medal în 2001.

www.corintjunior.ro

ISBN: 978-973-128-184-1

Cover artwork: www.hen.uk.com